

[Harry Potter Đồng Nhân] Yêu Người Đã Trở Thành Thiên Tính

Contents

[Harry Potter Đồng Nhân] Yêu Người Đã Trở Thành Thiên Tính	2
1. Chương 1: Văn Phòng Độc Dực	2
2. Chương 2: Chậu Tưởng Ký	3
3. Chương 3: Ai Nên Tội	5
4. Chương 4: Bí Mật Của Scabbers	6
5. Chương 5: Cô Gái Amy	8
6. Chương 6: Sirius. Black	9
7. Chương 7: Sự Khác Thường Của Amy	12
8. Chương 8: Lễ Giáng Sinh	14
9. Chương 9: Gặp Gỡ Tại Spinner's End	16
10. Chương 10: Say Rượu	18
11. Chương 11: Nỗi Đau Của Hai Người	20
12. Chương 12: Quay Về Trường Học Và Trường Sinh Linh Giá	21
13. Chương 13: Sự Thay Đổi Của Harry	23
14. Chương 14: Không Thể Quên Anh	25
15. Chương 15: Thỏa Hiệp	27
16. Chương 16: Quá Độ	29
17. Chương 17: Ba Người	31
18. Chương 18: Vô Đề	33
19. Chương 19: Tình Yêu Hèn Mọn	35
20. Chương 20: Quidditch World Cup	37
21. Chương 21: Khai Giảng	39
22. Chương 22: Chiếc Cốc Lửa	41
23. Chương 23: Đấu Với Rồng	43
24. Chương 24: Người Quan Trọng Nhất	44
25. Chương 25: Ngoài Ý Muốn	46
26. Chương 26: Em Muốn Một Gia Đình Có Anh	48
27. Chương 27: Trận Đấu Cuối Cùng	51
28. Chương 28: Chủ Hồn X Chết Trẻ	53
29. Chương 29: em Đến Tìm Anh	55
30. Chương 30: Gặp Nhau	57
31. Chương 31: Chung Sống	59
32. Chương 32: Nói Chuyện	62
33. Chương 33: Hẻm Xéo	64
34. Chương 34: Gặp Gỡ	66
35. Chương 35: Máy Thai	68
36. Chương 36: Lucius Malfoy	70
37. Chương 37: Trở Lại Hogwarts	72
38. Chương 38: Vô Đề	74
39. Chương 39: Làm Khách Tại Trang Viện Malfoy	76
40. Chương 40: Hành Động	78

41. Chương 41: Thay Đổi Hết Thảy	80
42. Chương 42: Sinh Con	83
43. Chương 43: Draco	85

[Harry Potter Đồng Nhân] Yêu Người Đã Trở Thành Thiên Tính

Giới thiệu

Thể loại: HP đồng nhân,, ngược (nhẹ), có H, sinh tử văn, HE CP: Severus SnapexHarry Potter. (Snarry)Edit: SurielBeta

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/harry-potter-dong-nhan-yeu-nguoi-da-tro-thanh-thien-tinh>

1. Chương 1: Văn Phòng Độc Dược

Harry, trong trận đấu Quidditch vừa rồi, ý thức vẫn bồi hồi trong sự sợ hãi, tới nay còn chưa tỉnh lại; như đang trong giấc mộng, Harry vẫn nhớ rõ cảm giác giá lạnh cùng tuyệt vọng khi bị Giám ngục Azkaban vây quanh. Gương mặt thanh tú sau khi được tháo mắt kính xuống, không còn chút huyết sắc, trên trán lấm tấm một tầng mồ hôi tinh mịn, ngủ cũng không an ổn.

“Albus! Đến bây giờ cụ giải thích thế nào về những việc vớ vẩn mà Bộ Pháp Thuật đang thực hiện đây? Mà cụ sao có thể đồng ý cho bọn người đó mang đám quái vật kia vào Hogwarts? Merlin biết tinh thần Harry đã phải nhận lấy bao nhiêu đả kích”

“Poppy!” Thanh âm già nua và mỗi một của cụ cắt ngang bà Pomfrey liên tục ném bom ” Đúng vậy Poppy, lần này tôi cũng rất tức giận”

Mà cụ còn chưa nói xong đã bị một tiếng hừ lạnh không chút lưu tình cắt đứt: “Dumbledore, lúc trước cụ nên dùng đại não trần đây nước đường kia suy xét cho chu toàn, Kẻ Được Chọn của chúng ta cũng không kiên cường như cụ tưởng đâu... thậm chí còn yếu ớt không chịu nổi...”

Harry trong tiếng nói chuyện đứt quãng chìm vào hắc ám, cũng để tại sau đầu cuộc tranh luận của mấy người kia.

.....

Khi tỉnh lại đã là xế chiều ngày hôm sau, Harry hốt hoảng một hồi mới nhớ tới chuyện đã xảy ra trên người mình, ngẩn người nhìn lên trần nhà trắng muốt của bệnh xá, đôi mắt xanh lục ngày thường sáng ngời cũng bởi vì mới vừa tỉnh dậy mà bịt kín một tầng mù sương.

“Harry!!” Tiếng mở cửa đột ngột kéo Harry về thực tại. Nguyên lai là Ron và Hermione, lúc này Harry mới lộ ra nụ cười đầu tiên trong mấy ngày qua, tuy rằng vẫn tái nhợt như trước. “Ron, Hermione, cô Pomfrey cho phép đến thăm bệnh rồi sao?”

“Ah, đúng thế Harry, bỏ thoát nhìn không ổn tạo nào.” Ron tùy tiện ngồi lên giường bệnh của Harry khiến Hermione liếc xéo một cái, “Harry vừa mới tỉnh lại, đừng có lỗ măng như vậy!!”

Harry nhìn hai người bạn thân trao đổi, trong lòng như có một dòng nước ấm, thời gian trôi đi trong buổi trò chuyện của ba người, đến khi Ron bình luận về vụ nguy hiểm mà Harry trải qua trong trận Quidditch kia thì bị bà Pomfrey tâm tình không tốt đuổi ra ngoài, đương nhiên Hermione cũng không ngoại lệ. Còn Harry, sau khi uống xong lọ độc dược mùi vị quỷ dị dưới sự đe dọa của bà Pomfrey thì lại nằm xuống nghỉ ngơi, Harry nghĩ thâm có lẽ sau này hẳn nên tránh đi một vài hành động nguy hiểm thì tốt hơn.

Ngày hôm sau, Harry liền trở về phòng nghỉ Gryffindor dưới sự cho phép của bà Pomfrey, nhận được sự quan tâm và hỏi han của học trò các cấp lớp, Harry tuy rất cảm động nhưng càng nhiều hơn chính là mỗi một,

vẫn là dưới sự cẩn thận của Hermione đột phá vòng vây, lấy đủ sách vở cần thiết cho ngày hôm nay rồi ba người mới tới Đại sảnh.

“Harry, bồ vừa mới khỏi bệnh, nên ăn nhiều một chút.” Sau khi cảm ơn Hermione, Harry chuyển tầm mắt đến lịch học, hôm nay lớp Bùa chú, lớp Thảo dược còn có.... “Phụt!” Ron hoảng sợ dời lực chú ý từ bữa sáng qua “Merlin ơi, Harry bồ làm sao vậy?” Harry theo bản năng tiếp nhận tay khăn Hermione đưa cho, sắc mặt thê thảm nhìn sang bạn tốt.

“Ron, Hermione, thật xin lỗi, hôm nay mình không thể cùng mấy bồ làm bài tập được rồi, buổi chiều mình phải tới lao động phục vụ cho Snape.” Rồi cậu nhận được vẻ mặt thương cảm của Ron và Hermione “Chúc bồ may mắn”.

Điền dọn hoàn thành lịch học của một ngày, qua loa ăn mấy miếng cơm liền ở dưới ánh mắt đồng tình của bạn tốt mà tiến về phía hầm. Buổi lao động phục vụ này còn phải quay ngược dòng đến tiết học Độc Dược, sau khi một lần nữa bị trừ điểm, dưới nụ cười ác ý của Snape mà bị cấm túc, Harry thậm chí nhớ như in ánh mắt hận ý của Snape quét nhìn mình, được rồi, lúc ấy cậu hẳn cũng như thế, tuy rằng không biết hai người cấm hạn nhau là bắt đầu từ đâu.

Dưới ánh nhìn soi mói đầy ý xấu của các học sinh Slytherin, thật vất vả mới tới được cánh cửa văn phòng độc dược, Harry theo bản năng sửa sang lại áo chùng, hít sâu một hơi đọc lên chú ngữ mở cửa “Sở súc cái”.

Đẩy cửa ra liền có một cỗ khí lạnh đập thẳng vào người, dù đã đến đây mấy lần nhưng Harry vẫn không quen nổi sự lạnh lẽo này, chắc cũng chỉ có dơi và Snape là có thể quen đi. Khi Harry đang khoáy ý công môi thì bỗng có một giọng nói như tơ lụa vang lên khiến cậu cứng ngắc ngay tại cửa.

“Cậu Potter, ta giả thuyết nụ hôn của Giám ngục Azkaban cũng không hút đi toàn bộ lý trí của trò chứ... hay là trò càng thích càn rỡ trước mặt trưởng giả hơn.” Tiếng nói trầm thấp mềm mại vang lên bên tai, Harry như mọi khi ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông toàn một màu đen bên bàn làm việc cũng màu đen nốt, gương mặt bởi vì bị châm chọc mà đỏ bừng, trong mắt ẩn hiện hận ý như mọi ngày.

Mà Snape chỉ quét mắt nhìn Harry một cái liền cúi đầu tiếp tục phê chữa đồng bài tập của đám quỷ con bị quái khổng lồ giẫm hỏng đầu kia, Harry thậm chí cho rằng khoáy ý chột lóe trong mắt Snape vừa rồi chỉ là ảo giác, hẳn mở miệng phân phó: “Chậu Thiềm thừ (cóc ba chân) trên bàn thí nghiệm bên kia, lột bỏ da của chúng, ta nghĩ Kẻ Được Chọn vĩ đại hẳn sẽ không ngại cả nhiệm vụ cấp thấp này cũng làm không được đi...”

“Vâng thưa giáo sư!” Nghiến răng ngắt ngang lời châm chọc của Snape, cậu đi tới bàn, mang theo biểu tình chán ghét không, không thuần thực bắt đầu công việc, thật sự là kinh tởm mà, cậu thấp giọng nguyên rủa rồi sau đó cả văn phòng khôi phục lại sự im lặng, đó là nếu bỏ qua tiếng cây bút trong tay Snape đang vạch lên những tấm da dê đáng thương cùng tiếng kêu thảm thiết của lũ Thiềm thừ.

2. Chương 2: Chậu Tưởng Ký

Nói thật, lao động phục vụ cho tiết Độc Dược rất ghê tởm lại đơn điệu, Harry chán ghét nhìn con Thiềm Thừ không ngừng giẫy dụa trong tay cùng hai tay dính nhớt mà muốn nôn mửa. Hiện tại trong văn phòng đặc biệt im lặng, điều này khiến Harry có ý muốn quan sát một phen, phải biết rằng phần lớn thời gian cậu đến nơi này đều phải đấu tranh để sinh tồn dưới mớ nọc độc của Snape, mà chưa bao giờ tỉ mỉ nhìn ngắm bài trí nơi này.

Cẩn thận liếc mắt nhìn sang Snape cách đó không xa đang cúi đầu phê chữa lượng lớn bài tập, sau khi xác định tâm tư của hắn không đặt trên người mình cậu mới yên tâm quan sát cảnh vật chung quanh.

Ồi....có lẽ không nhìn thì tốt hơn, vật dụng bài trí cũ kỹ, một màu xám đen nặng nề bao phủ cả gian phòng, trên mấy giá đỡ, đặt những lọ như là độc dược cùng một số sách vở, Harry tâm tình đột nhiên nặng nề, trong lòng thầm than lão già tâm lý thật âm u.

Mà hậu quả của việc thất thần đó chính là con Thiềm Thừ vốn đang nắm trong tay đã theo khe hở nhảy ra ngoài, Harry bừng tỉnh, sau lưng lập tức nổi lên một trận khí lạnh, “Có lẽ không hỏng bét như vậy đâu, Harry”, nuốt một ngụm nước bọt, Harry khom lưng mò đến con Thiềm Thừ cách đó không xa, thỉnh thoảng

cẩn thận quan sát động tĩnh của Snape, đôi mắt nguyên bản sắc bén của Snape bị mái tóc hơi dài che khuất, điều này khiến Harry có chút may mắn.

Nhanh lên thôi, ngoan ngoãn ở yên đó đừng nhúc nhích nha... Harry cẩn thận tới gần con Thiềm Thừ, mà ngay khi sắp thành công thì trong lò sưởi đột nhiên bốc lửa, thanh âm của cụ Dumbledore vang lên: “Severus, hiện tại lập tức đến văn phòng hiệu trưởng, ta thích kẹo mật ong.”

Harry ngơ ngác duy trì động tác khom người vươn tay, mà Snape đã khôi phục cảnh giác ngay trước khi Dumbledore lên tiếng, nhìn thấy động tác gần như ngu xuẩn của Harry liền đem hết bất mãn đối với việc đột nhiên bị gọi đi phát tiết lên người Harry: “Cậu Potter! Ta có thể biết vì nguyên nhân gì khiến mi làm ra động tác ngu xuẩn hết như quỷ khổng lồ không?”

Snape đứng lên sải bước đi đến trước mặt Harry, áo chùng màu đen vẽ lên không trung một vòng cung sau đó quét qua khuôn mặt vẫn đang trơ ra của Harry, Snape cúi người, mặt hấn cơ hồ đụng tới chóp mũi Harry, Harry thậm chí thấy được cơn phẫn nộ trong con ngươi đen huyền kia cùng cảm nhận được hơi thở nặng nề của Snape.

“Nghe đây Potter! Trong khoảng thời gian ta rời đi này, hi vọng trò cái đầu mọc đầy cỏ lác của trò hiểu được cái gì nên làm cái gì không nên làm, ta không hi vọng chứng kiến một tai họa gì, hiện tại, tiếp tục công việc của trò!” Cuối cùng hừ lạnh một tiếng liền biến mất trong lò sưởi, chỉ còn sót lại vài đốm lửa nhắc nhở Harry chuyện vừa phát sinh.

Xua tan hơi thở mà Snape lưu lại, Harry hoạt động thân thể cứng ngắc của mình, ôi, đây là một tai họa không phải sao, nhìn con Thiềm Thừ đáng thương bị dọa sợ đến không dám di chuyển, Harry lộ ra nụ cười đầu tiên trong buổi tối ngày hôm nay.

Bạn không thể cam đoan một Gryfindor chân chính sẽ an phận thủ thường, không phải sao? Harry lơ đãng nhìn ngấm bốn phía, văn phòng bởi vì Snape rời đi mà tựa hồ ảm áp hơn rất nhiều, cẩn thận đi qua bàn dài, tránh đụng vào những dụng cụ thủy tinh trên bàn, khóe mắt Harry đột nhiên lướt qua một cánh cửa nhỏ khép hờ, mà từ khe hở của cánh cửa tràn ra ánh sáng màu bạc lấp lánh.

Sau khi Harry xác nhận hiện đang an toàn thì với tinh thần mạo hiểm của mình cậu rất nhanh đi đến trước cửa, tay chạm vào cánh cửa thô ráp, cậu từ từ mở nó ra, cả quá trình Harry đều ức chế nội tâm kích động, hết như một đứa trẻ thám hiểm lung tung dưới tình huống người lớn không biết gì.

Theo cánh cửa mở ra, ánh sáng bạc càng thêm rõ ràng, phòng rất nhỏ không có vật dư thừa gì, Harry rất nhanh liền đem lực chú ý chuyển đến cái chậu đặt trên ghế cao trước mặt, mà ánh sáng bạc kia đang nhảy múa trong chậu, đôi mắt xanh lục của Harry ánh lên tia tò mò, chậm rãi tới gần muốn nhìn rõ xem đó là gì, mà ngay trong nháy mắt, Harry liền bị một lực hút, hút vào trong chậu.

“Lẽ ra mình không nên lỗ mãng như vậy.” Trong khi ngã xuống Harry đã nghĩ như vậy, sau một trận trời đất chao đảo, Harry rốt cục có cảm giác chạm đất, choáng váng qua đi cậu mới quan sát tình cảnh hiện tại. Hiển nhiên nơi này vẫn là Hogwarts, nhưng sau khi Harry thử hỏi người đi qua bên cạnh mình mà không có được câu trả lời, cậu mới xác định tình huống hiện tại này hết như năm thứ hai khi nhìn vào trí nhớ của Voldemort.

Ha, chẳng lẽ nơi này là trí nhớ của Snape? Còn chưa kịp ngẫm nghĩ, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một học trò Slytherin tóc đen mắt đen, Harry gần như ngay lập tức nhận ra thân phận của người nọ, Harry không dám tin nhìn cậu thiếu niên trầm lặng nhưng thanh tú ở trước mắt mình, đây mới thật sự là cái tên Snape đầy bóng nhờn?

Chợt có tiếng cười đùa khiến Harry và Snape thiếu niên cùng ngẩng đầu lên, bất đồng chính là Harry thì hoàn toàn là vì tò mò, mà Snape thì bày ra biểu tình cảnh giác. Harry tò mò nhìn bốn cậu thiếu niên phong cách khác nhau, thiếu niên đi đầu có một loại cảm giác quen thuộc kỳ lạ.

“Ha! Đây không phải là Snivellus sao?” Hưởng ứng lời cậu ta, cậu thiếu niên anh tuấn bên cạnh cũng cười ha hả, “James, có lẽ chúng ta nên tặng Snivellus một món quà nho nhỏ.”

Harry đầu tiên là vì tên của cậu thiếu niên này mà đặc biệt vui sướng, đây là cha của mình! Nhưng chuyện tiếp sau đó làm Harry kinh ngạc không thôi. Chỉ thấy bốn người, đi đầu là James · Potter, rút đứa phép

ra, Snape tuy đã sớm phòng bị, nhưng bởi vì bên kia đông hơn, Snape cuối cùng vẫn bị tước mất vũ khí, bị treo ngược trên cây.

Xem đến đây, tâm tình vui sướng khi được nhìn thấy cha mình của Harry hoàn toàn biến mất, cái người đang phun ra những lời tồi tệ, tùy ý bắt nạt người khác kia thực sự là cha của mình sao? Không không, Harry, may không nên hiểu lầm cha mình, có lẽ là lỗi của Snape thì sao?

Mà những chuyện nhìn thấy sau đó đập nát suy nghĩ của Harry, hầu như mỗi lần tranh chấp đều là do đám người Potter khơi mào, Harry không chỉ một lần nhìn thấy cậu thiếu niên nọ quật cường chống lại sự bắt nạt của bốn người kia, hay trong một góc vắng vẻ nhìn lên Lily Evans ở cùng cha mình, bị Lucius Malfoy nhắc nhở Gryfindor cùng Slytherin đối lập, nỗ lực đọc sách học tập, bởi vì Lily quan tâm mà vui vẻ....

Harry càng xem lòng càng nặng, thẳng đến khi một trận trời đất quay cuồng mới quay về hiện thực, choáng váng qua đi, Harry không kịp nghĩ nhiều liền lập tức đem hết thảy mọi thứ trở về trạng thái ban đầu, sau đó khấn trương trở lại trước bàn thí nghiệm, cầm con Thiềm Thừ nhơ nhớp lên, nếu là lúc trước Harry nhất định sẽ nhịu mày nguyên rửa tất cả những chuyện này, nhưng hiện tại cậu có lẽ cần thời gian để tiêu hoá những nội dung đã nhìn thấy.

3. Chương 3: Ai Nên Tội

Harry bị Snape chẳng biết tại sao lại đang vô cùng phẫn nộ đuổi đi, nhưng Harry không giống như thường ngày cãi lại sự châm chọc của Snape, mà chỉ cúi đầu không nói một lời trở về phòng ngủ, miễn cưỡng ứng phó với lời an ủi của Ron và đám bạn cùng phòng, qua loa rửa mặt xong liền nằm vật xuống giường. Chấn mền ấm áp mềm mại khiến Harry cảm thấy chân thật, và có tinh lực để xử lý mớ suy nghĩ rối loạn vừa rồi.

Harry, giống như mọi đứa trẻ khác đều rất sùng bái cha mình, đặc biệt là khi không có được tình thương của cha thì hình tượng người cha càng hết như một vị Thần. Nhưng hôm nay cảnh tượng trong chậu Tưởng Ký khiến Harry có một đánh giá mới đối với cha mình và Snape.

Nhìn giường mạn lửa đỏ, màu sắc ngày thường khiến cậu cảm thấy vô cùng ấm áp kia hôm nay lại làm cậu hết sức buồn bực, không khỏi nhớ tới nơi ở âm lạnh của Snape cùng với cách bài trí lạnh lùng mà trong trẻo. Trong lòng không hiểu sao yên tĩnh trở lại. Qua ký ức Snape, tổ bốn người của James đã làm ra những chuyện vô cùng tồi tệ, nhưng mà, Harry khó chịu trở mình. Ở bên cạnh, tiếng Ron nói mớ cùng tiếng hít thở của những người khác, làm cậu lần đầu cảm thấy Gryfindor thật thô lỗ.

Nếu hành vi của cha và những người bạn kia tồi tệ như vậy, vì sao giáo sư Dumbledore và bác Hagrid đều miêu tả chúng thành những trò đùa nghịch trẻ con bình thường? Mà những thứ Snape phải chịu đựng lại là gì đây? Một đêm này trôi qua trong những mối nghi hoặc vô tận của Harry.

Ngày hôm sau, cậu được Ron kéo dậy, một đêm ngủ không ngon khiến sắc mặt Harry hết sức tái nhợt, hai bọng mắt cũng có màu xanh đen nhợt nhạt.

“Này, Harry, bỏ không sao chứ, trông bỏ cứ như bị bệnh ấy, chẳng lẽ hôm qua giáo sư Snape lại làm khó dễ bỏ sao?” Hermione lo lắng hỏi, đưa cái sandwich trứng kẹp cho Harry.

“Cám ơn bỏ, không, Snape... giáo sư không làm khó mình, chỉ là một buổi cảm tức bình thường thôi, đúng vậy!”

Ron ở bên cạnh đang nhanh chóng húp bát yến mạch, nghe Harry nói thể lập tức la lớn: “Harry, bỏ không sao chứ! Lão dơi già kia mà nhân từ với bỏ á? Còn có, Harry, bỏ vừa rồi gọi là ông là ‘giáo sư’?!” Harry chẳng hiểu tại sao trong lòng có phần khó chịu, nghĩ tới cậu thiếu niên Snape nhỏ gầy đẹp trai trong trí nhớ, muốn giải thích, nhưng lại chỉ có thể mấp má môi dưới.

“Gryfindor trừ năm điểm, bắt kính với giáo sư.” Âm thanh trầm thấp khiến đám học trò xung quanh đều im lặng, Snape dùng ánh mắt trống rỗng đảo qua Ron cùng Harry, rồi vung áo chùng hướng về phía bàn dành cho giáo sư. Ánh mắt của Snape khiến lòng cậu khó chịu, Harry nhìn về phía Ron đang sợ hãi ngáy người, tức giận nói: “Ron, yến mạch chảy khỏi miệng bỏ kia.”

Sau khi hốt hoảng qua loa ăn xong bữa sáng, Harry muốn đi xác nhận một việc. “Hermione, sáng nay mình không đến thư viện đâu, mình có một số việc phải làm.” Harry áy náy nói với Hermione đang thu xếp sách vở, Ron và Hermione hỏi cậu lý do, Harry quyết tâm nhìn cô bé phù thủy xinh xắn: “Hermione, Ron, tin mình, có một số việc mình muốn làm rõ, mình sẽ giải thích với hai bồ, chỉ là không phải bây giờ.” Nói xong liền cầm lấy túi sách đi về phía cửa lớn, bỏ qua tiếng gọi của hai người bạn đằng sau.

Harry hiện tại trong lòng rất rối, trong đầu không ngừng xuất hiện hình ảnh của cha mẹ, và Snape thời niên thiếu, nghĩ đến việc người cha mà mình luôn tâm niệm lại cùng bạn bè của ông bắt nạt Snape, nghĩ đến ánh mắt khó xử cùng chua xót của Snape khi đối diện với mẹ, hiện tại lại trống rỗng đen hoắm... Những điều này cứ như ma chướng cuốn lấy Harry, cùng lúc, cậu như chợt hiểu rõ người đàn ông vẫn luôn dùng ánh mắt phức tạp mà nhìn cậu kia.

Hogwarts vào buổi sáng vẫn rất đẹp và yên bình, chỉ là lũ Giám ngục Azkaban ở phía xa xa kia khiến ngôi trường như rũ thêm một tầng mây mù. Harry nhớ tới những việc tồi tệ đã xảy ra liền bước nhanh hơn đi về phía căn chòi của bác Hagrid. Ổng khói bằng đá đang tỏa khói nghi ngút. Harry có vẻ hơi vội vàng đứng trước cửa gỗ gỗ, trong chốc lát thân thể cao lớn của Hagrid xuất hiện trước mặt Harry. “Hey, Harry!” Hagrid rõ là rất kinh ngạc khi thấy cậu đến, vội cúi bàn tay dính đầy bụi bặm lên áo, Hagrid nhiệt tình kéo Harry vào nhà, đương nhiên còn có con Fang nhiệt tình không kém.

Hagrid rót một ly sữa nóng cho Harry, lại đuổi con Fang đang dính trên người lão đi. “Harry, cháu sáng nay không có lớp sao? Ron và Hermione sao không đi cùng cháu?”

Harry hai tay cầm ly sữa, hơi nóng bốc lên xông mờ cặp kính cũ nát, mím môi do dự một hồi rồi nói: “Vâng ạ, bác Hagrid, kỳ thật, con muốn hỏi bác một số chuyện của cha mẹ con, chính xác mà nói, là khi hai người còn đang đi học.”

“Ồ? James và Lily sao?” Hagrid đơn giản chỉ nghĩ là Harry đang nhớ cha mẹ mình, vui vẻ kể: “James khi đó học cùng lớp và cũng cùng học viện với mẹ Lily của cháu, cả hai đều rất xuất sắc, đúng thế đấy, không ai có thể hoài nghi điều này, cụ Dumbledore cũng cho là như vậy...” Nghe những lời đánh giá của Hagrid đối với cha mẹ mình, Harry có chút hỗn loạn, cắt ngang lời kể của Hagrid về sự tích Tầm thủ của James: “Bác Hagrid, như vậy, cha con có phải còn có ba người bạn nữa hay không?”

Hagrid cứ như nghe được một chuyện khó tin, lão mở to hai mắt, lớn tiếng nói: “Harry, làm sao cháu biết?”

Harry áp chế sự nghi ngờ, nói: “Chỉ là ngẫu nhiên nghe thấy giáo sư McGonagall nói qua.” Hagrid dường như tin vào lời thoái thác của Harry, chỉ là ngữ khí có phần trầm thấp: “Đúng thế, lúc ấy cha cháu, Peter Pettigrew, Remus Lupin, còn có...” Về mặt lão bỗng trở nên bi phẫn: “Còn có tên phản bội kia! Sirius Black! Harry, ta nghĩ chuyện này cháu hẳn nên hỏi cụ Dumbledore.” Ánh mắt Hagrid lập loè, chỉ là tâm tư của Harry đang đặt trên một vấn đề khác: “Bác Hagrid, con chỉ muốn biết, cha con còn có bạn bè của ông, có phải đã bắt nạt giáo sư Snape hay không?”

Harry tâm tình trầm trọng rời khỏi nhà Hagrid, bên tai còn vang vọng đoạn đối thoại vừa rồi: “Ồ, Harry, ta không muốn nói dối, đúng thế, cha cháu và giáo sư Snape ở trong trường có chút mâu thuẫn, nhưng ta nghĩ nó cũng không quá nghiêm trọng...” Không nghiêm trọng? Bị công khai sỉ nhục bằng pháp thuật, mỗi lần gặp mặt đều là lấy nhiều khi ít, đến cuối cùng mẹ vẫn không thấu hiểu, thân ảnh gầy yếu hiu quạnh mỗi khi nhìn về phía cha mẹ, gia đình đổ nát... Harry cảm thấy rất đau xót, vì những hành động của cha, cũng vì sự bất hạnh của Snape. Những điều này là tội của ai đây?

4. Chương 4: Bí Mật Của Scabbers

Phòng sinh hoạt chung vẫn náo nhiệt như mọi khi, chỉ là hôm nay chủ đề mà mọi người đang thảo luận chính là chuyến đi thăm làng Hogsmeade. “Harry, ngày mai là ngày đi đến làng Hogsmeade, chúng ta đến tiệm Công Tước Mật rồi tới quán Ba Cây Chổi uống bia bơ hen.” Ron hưng phấn kéo áo Harry. Harry nhớ đến kỳ nghỉ phải đối diện với sắc mặt của gia đình Dursley lại cảm thấy thật chán ghét, “Ồi, Ron, đừng không chịu ký tên cho mình đi thăm quan, cho nên, xin lỗi bồ nhé.”

Harry tuy rất mong chờ chuyến đi chơi ít ỏi trong đời cậu lần này, thế nhưng vì nhà Dursley không cho phép nên cũng đành từ bỏ. Hermione nhìn khuôn mặt cô đơn của Harry, khổ sở nói: “Không sao đâu Harry, nếu bỏ muốn gì thì cứ nói với bọn mình, mình và Ron sẽ mua về cho cậu.”

“Hey! Harry,” Ron đột nhiên hô to, lại bởi vì bị người khác chú ý mà hạ giọng nói nhỏ vào tai Harry: “Bỏ có thể dùng áo tàng hình mà.” Ron có vẻ đắc chí với chủ ý của mình, Hermione liếc xéo: “Đó là trái với nội quy, Ron ạ.”

“Bỏ không cần mãi treo nội quy ở bên miệng, Hermione, cậu phải biết rằng cuộc sống không thể lúc nào cũng tuân thủ những thứ quy tắc này.”

Harry đau đầu nhìn hai người bạn tốt đang cãi nhau, lại bị sức nặng đột ngột trên vai làm cho hoảng sợ.

“Ôi, Harry bé nhỏ đáng thương ——”

“Không thể tự mình cảm nhận sự tuyệt vời của làng Hogsmeade ——” Hai khuôn mặt giống nhau y đúc dán lên mặt Harry, cậu vô thức lui ra sau một bước: “George, Fred!”

Cặp song sinh vì thành công dọa sợ Harry mà vui vẻ cười đùa, “Hey, Harry, em sẽ cần sự giúp đỡ của bọn anh đấy.” Nói xong, không để ý Hermione ngăn cản, mỗi người một bên kéo Harry ra khỏi phòng sinh hoạt chung, đi đến một hành lang tương đối bí ẩn.

“George, Fred!” Vừa được tự do, Harry lập tức nhìn về phía tổ hai người chuyên gây rối, “Em nghĩ các anh không giúp được em đâu.” Harry tâm tình rất không tốt.

Cặp song sinh không để ý đến việc Harry không tin mình, một trong hai người _không rõ là George hay là Fred_ từ trong lòng lấy ra một cuộn giấy da cũ kỹ, dưới biểu tình không hiểu gì cả của Harry, rút đầu phép nhắm ngay vào tấm da dê, nói: “Tôi trang trọng thề rằng tôi không làm việc tốt!” Thần kỳ thay, trên tấm giấy da hiện ra một bức tranh cùng những con chữ li ti, nhìn kỹ mới biết đây là tấm bản đồ Hogwarts. “Harry, tấm da dê này ghi lại toàn bộ Hogwarts, đây chính là mật đạo.”

Trong nụ cười nghịch ngợm của cặp song sinh, Harry vui vẻ cảm ơn, có thứ này cộng với áo tàng hình, hết thấy đều dễ lo liệu hơn nhiều.

Tối đến, trong lời tán thưởng của Ron và ánh mắt không đồng ý của Hermione, cậu nói ra kế hoạch của mình. Sau đó, Harry vẫn còn nguyên sự hưng phấn, nằm trên giường mở cuộn giấy da ra, khi đã chắc rằng đám bạn cùng phòng đều ngủ say cậu mới nhỏ giọng đọc thần chú, lập tức những chữ viết cùng tranh vẽ quanh quanh co co hiện lên, cậu thấy cụ Dumbledore đang đi qua đi lại trong phòng hiệu trưởng, một vài cái tên quen thuộc đều đang trong phòng ngủ, mà trên hành lang yên ắng lại xuất hiện một cái tên không nên xuất hiện “Peter · Pettigrew”.

Harry biết người này, nghe giáo sư McGonagall và bác Hagrid nói đó là bạn thân của cha cậu, nhưng trong chiến tranh đã bị Tử Thần Thực Tử sát hại, thế nhưng, vì sao một kẻ đã chết lại xuất hiện ở trong này? Harry quyết định sẽ đi dạo du với tư cách một Gryffindor chính hiệu, để chứng thật mớ nghi vấn này.

Cẩn thận phủ thêm một chiếc áo khoác, cậu rời khỏi phòng sinh hoạt chung, hành lang tối đen khiến Harry có chút bất an. “Lumos!” Ánh sáng xuất hiện khiến cậu an tâm hơn rất nhiều, nhưng ánh sáng bất chợt ấy đã quấy nhiễu những bức tranh trên vách tường, “Này, bỏ đèn xuống, đừng có chiếu vào ta.”

“Ôi, thật xin lỗi.” Harry bước nhanh hơn, dựa vào tấm giấy da, tên Peter ngày càng gần, Harry ngừng thở, chung quanh yên ắng chỉ nghe thấy tiếng bước chân cùng tiếng hít thở của mình, điều này làm cậu cực kỳ khó chịu.

Thế nhưng ngay tại khúc quanh mà cậu định ninh rằng sẽ chạm mặt với Peter thì lại nhìn thấy quỹ đạo hành động của cậu phát sinh biến hóa. Không hề có một bóng người. Chẳng lẽ đây chỉ là trò đùa? Harry tâm tình có hơi ảm ức.

“Harry Potter!” Đột nhiên có tiếng gọi khiến Harry sợ hãi, nhưng khi chân chính đối mặt với người đàn ông âm trầm kia thì chẳng biết tại sao Harry lại thấy an tâm. “Giáo sư Snape.”

Nghe thấy ngữ khí bình thản thậm chí thân thiện của Harry làm hắn có chút kinh hoàng, lập tức khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười châm chọc: “Ta thấy Cậu bé vàng của chúng ta trẻ như vậy còn chưa

ngủ ngơi trong ổ sư tử của mình, ta giả thuyết rằng trò, đang dạ du? Gryfindor trừ năm điểm.” Harry bình tĩnh nghe Snape châm chọc, cũng không cãi lại giống mọi khi.

Harry theo bản năng đưa tấm da dê trong tay ra, dưới ánh mắt không kiên nhẫn của Snape, nói: “Giáo sư, đây là tấm Bản đồ đạo tặc, thực ra thì con thấy trong đó có cái tên Peter · Pettigrew, cho nên...”

“Cái gì? Peter · Pettigrew?” Snape giật lấy tấm Bản đồ đạo tặc trong tay Harry, trên khuôn mặt là sự khiếp sợ mà Harry chưa từng thấy qua, và trở nên méo mó khi nhìn đến cái tên đang di chuyển về phía tháp Gryfindor kia. Snape ánh mắt phức tạp nhìn Harry, lập tức vung áo chùng: “Đi theo ta, Potter!”

Harry hoảng hốt theo sát thân ảnh hắc bào cuộn cuộn ở phía trước, cậu đoán rằng mình đã phát hiện ra một bí mật rất lớn nào đó. Cậu thú vị nhìn biểu tình vận vẹo của Snape khi đọc mặt khẩu mở cửa phòng hiệu trưởng.”Đũa phép vanilla.” Harry thề rằng cậu đã nghe thấy Snape chửi tục.

Phòng hiệu trưởng vẫn đèn đuốc sáng trưng như trước, cụ Dumbledore như là đã đợi sẵn từ lâu, cụ ngồi trên chiếc ghế màu vàng đỏ, khi nhìn thấy Harry và Snape cùng đến, rõ ràng không chút kinh ngạc.”Con của ta, ta nghĩ hai người hẳn đã có phát hiện ghê gớm gì đấy, dù sao cũng đã muộn như vậy rồi.” Cụ mỉm cười hiền lành đẩy đĩa kẹo trên bàn tới trước mặt hai người. Chính là chúng đều bị lừa đi.

“Cụ Dumbledore, trước đem mở kẹo của cụ đi gặp Merlin đi, tôi giả thiết cụ đã sớm biết điều tôi muốn nói.” Snape cao ngạo đứng trước mặt cụ Dumbledore, ánh mắt đã có sự không kiên nhẫn.

“Đúng vậy Severus, trước tiên chúng ta hãy để Harry nghỉ ngơi một lát, tôi nghĩ quý cô Clinton đây sẽ cho chúng ta một lời giải thích.”

5. Chương 5: Cô Gái Amy

Quý cô Clinton? Snape và Harry cùng lúc phát hiện ra cô gái bị bọn họ xếp xó nãy giờ. Cô gái ấy khá thanh tú, có một mái tóc vàng xinh đẹp và đôi mắt xanh lục. Cô ta thấy sự nghi ngờ trong mắt họ, một thoáng mỉm cười, lễ phép nói: “Em là Amy · Clinton, học sinh năm tư Nhà Ravenclaw, chào buổi tối giáo sư Snape.”

Không biết có phải nhìn lầm hay không, Harry phát hiện có một ý tứ không rõ trong ánh mắt cô nàng khi nhìn về phía Snape. Snape rõ ràng cũng nhận thấy tấm mắt của Clinton, khóe miệng hơi nhếch nhưng không hề nhìn cô: “Hiệu trưởng, xin đừng lãng phí thời gian của giáo viên, nếu đầu óc tràn ngập nước đường kia của cụ còn có thể phân biệt nặng nhẹ.” Nói xong đem Bản đồ đạo tặc đặt ở trước mặt cụ Dumbledore, không để ý tới ánh mắt của Harry, vẫn đang mãi yên lặng, chột lơ lên.

Trên tấm Bản đồ đạo tặc hiện ra cái tên Peter · Pettigrew, trên gương mặt cụ Dumbledore không hề có sự kinh ngạc, mà là hàm xúc nhìn đến Clinton đang đứng một bên với sắc mặt kỳ quái. “Cô Clinton, ta nghĩ trò nói đúng. Nhưng vẫn cần chứng thật một chút, được rồi mấy đứa, các trò có thể trở về tháp nhà mình, những chuyện còn lại cứ để cho ta và giáo sư xử lý, Harry này,” Cụ hiền lành nhìn về phía cậu bé đang trầm mặt, “Ta nghĩ trò không cần lo lắng gì cả đâu, hết thấy bí ẩn đều sẽ cởi bỏ từng lớp một.”

Harry không đáp lời thầy Hiệu trưởng, sự việc của ngày hôm nay ngay cả cậu cũng không mấy rõ ràng, đầu tiên là Peter · Pettigrew còn sống, tiếp theo là cậu vô thức tín nhiệm cùng ý lại đối với Snape, sau cùng là ánh mắt quỷ dị của cô gái gọi là Amy · Clinton khi nhìn mình và Snape.

Harry và Clinton dưới nụ cười của cụ Dumbledore mà rời phòng hiệu trưởng, nhưng vừa ra khỏi cửa, Clinton liền kéo Harry xuống lầu. “Đợi đã, cô Clinton, chị có chuyện gì sao?”

“Gọi tôi là Amy được rồi, còn có” Amy dừng bước lại, vẻ mặt kỳ quái: “Cậu vì sao lại quan hệ tốt với thầy Snape như vậy? Trường hợp này không nên xuất hiện a, chẳng lẽ là hiệu ứng Bướm bướm?” Thanh âm của câu cuối cùng nhỏ đến mức chỉ có bản thân cô nghe được. Mà Harry nghe cô nói cậu có quan hệ tốt với Snape, khuôn mặt trong nháy mắt vận vẹo, nói thật, ngay cả chính cậu cũng không rõ từ lúc nào nổi chán ghét thậm chí là căm hận đối với Snape đã chuyển hóa thành cảm xúc phức tạp của hiện tại, có lẽ sau khi chân chính hiểu biết một người, sẽ biết cách sử dụng những suy nghĩ tương đối lý trí mà đối đãi với người ấy, Harry nghĩ như vậy đấy.

Amy thấy thần sắc phức tạp của Harry cũng không suy nghĩ nhiều, buông bàn tay đang nắm lấy tay Harry ra: “Harry Potter, tôi nghĩ giáo sư Snape chỉ là bề ngoài âm trầm khó chịu thôi, kỳ thật thầy ấy là một người vĩ đại, cậu hoàn toàn không cần hận thầy ấy, bởi vì sau này cậu sẽ hiểu rõ hết thấy mọi chuyện.” Nói xong, cô dùng một loại ánh mắt thần bí khó lường xen lẫn một tia chán ghét nhìn Harry.

Harry bởi vì kinh nghiệm thời thơ ấu nên rất miễn cảm với cảm xúc của người khác, tuy sự chán ghét của Amy chỉ xuất hiện trong nháy mắt, cũng đủ để cậu hiểu rõ cô không phải là người có thể kết bạn. “Chị Clinton, em nghĩ em không hận giáo sư Snape, trên thực tế cho tới nay, thái độ của thầy ấy đối với em vẫn khiến em không hiểu sao cả. Như vậy, chúc ngủ ngon.” Harry không nhìn vào đôi mắt xanh lục tương tự mình, xoay người hướng về phía tháp Gryffindor mà đi.

Harry buổi tối không ngủ ngon, cùng với Ron cũng đồng dạng tinh thần không tốt, dưới sự thúc giục của Hermione đi đến đại sảnh, Harry cảm thấy một tầm mắt không thoải mái, theo bản năng nhìn về hướng kia, hai ánh mắt xanh lục chạm vào nhau, Clinton mỉm cười với cậu, đồng thời giơ ly sữa lên chào cậu. Ron và Hermione cũng nhận thấy điều đó,

“Nữ sinh Ravenclaw nha, này bạn thân ơi, bỏ khi nào quen biết với nữ sinh Nhà khác đấy? Còn xinh như vậy nữa.” Về mặt Ron có chút ghen tị. Mà khi Hermione đẩy bữa sáng tới trước mặt hai người mới hóa giải nỗi xấu hổ cho Harry. Merlin chứng giám, cậu tình nguyện không hề quen biết với cái chị Clinton kia, khoe mắt lại liếc nhìn cô, chỉ thấy cô đang cùng một nữ sinh châu Á xinh xắn vừa nói vừa cười, không hề chú ý tới bên này, Harry mới thở phào nhẹ nhõm.

6. Chương 6: Sirius. Black

Đã hai tuần trôi qua kể từ khi xảy ra vụ Bản đồ đạo tặc, trận tuyết đầu tiên của năm nay đã đổ xuống, lễ Giáng sinh đã đến gần. Harry gần như quên mất những chuyện phát sinh lần trước, chỉ là đôi khi nhớ tới tấm Bản đồ đạo tặc, đương nhiên cậu cũng không quên xin lỗi đôi song sinh, Bản đồ đạo tặc đã vào tay thầy Hiệu trưởng.

“Harry, bỏ có thấy tất của mình đâu không? Cái đôi màu đỏ ấy?” Harry cào cào mái tóc bởi vì mới rời giường mà càng thêm rối bù, thấy Ron nhón chân tìm tất của mình ở mỗi cái giường, đương nhiên rước lấy một trận than phiền.

“Mình nghĩ chúng hẳn ở bên cạnh cái ***g của Scabbers ấy.” Harry dè dặt nhìn Ron, phải biết rằng cậu đã lén đem vật cưng yêu thích của bạn tốt cho thầy Hiệu trưởng, một ngày sau buổi nói chuyện đó. Mà hiện tại, ở trong ***g chính là con vật thay thế do cụ Dumbledore đưa cho. Nhưng hiển nhiên, tính cầu thả của Ron đã làm cậu lo lắng vô ích hồi lâu, cậu ta thậm chí không thấy được sự khác nhau của con vật cưng nhà mình với con chuột thay thế này.

“Ah, được rồi, nhưng sao lại ở đó nhỉ?” Harry kéo Ron vẫn đang càu nhàu ra phòng ngủ, phải biết rằng tính kiên nhẫn của Hermione cũng không quá tốt.

Hermione dường như đã thức dậy từ sớm, ngồi trên ghế sa lon đọc sách, thấy hai người bạn Harry thì vội nhảy xuống, tức giận liếc xéo: “Các quý ông, tôi nghĩ đôi khi hai người cũng nên phát huy phong độ thân sĩ đi chứ, để phụ nữ chờ cũng không phải là sự tích quang vinh gì đâu.” Từ lúc Hermione bày ra bộ dáng thuyết giáo thì Ron liền ngáp một cái rồi dùng khuỷu tay huých vào ngực Harry.

Harry xoa dịu nữ phù thủy: “Được rồi, Hermione, mình nghĩ chúng mình sẽ cố gắng thử xem...” “Không phải cố gắng, mà là nhất định.” Được rồi, Harry bắt đầu đi kéo Ron đang chuẩn bị xù lông, đuổi theo nữ phù thủy khí thế hùng hổ, đương nhiên rước lấy tràng cười chế giễu của mọi người trong phòng sinh hoạt chung.

Harry tùy tiện nhét lát bánh mì vào miệng, ánh mắt theo bản năng tìm kiếm thân ảnh trên dây bàn giáo viên, người đàn ông vẫn một thân màu đen như mọi khi, cho dù là dưới ánh nắng tươi sáng của buổi sớm cũng vẫn khiến người ta cảm thấy như đang chìm trong màn đêm yên tĩnh, người đàn ông ấy dường như phát giác được tầm nhìn của cậu, cặp mắt ung hệt như hắc diệu thạch trên gương mặt tái nhợt gầy yếu kia bắn về phía Harry như một mũi tên. Harry vội quay đầu đi không nhìn trên gương mặt người nọ là biểu tình gì, thế nhưng lòng cậu chợt nảy lên một cái, tư duy trong nháy mắt trống rỗng.

Harry biết mình gần đây có một loại tâm tình phức tạp đối với lão dơi già mà ngày thường cậu rất chán ghét thậm chí là căm hận kia, những trải nghiệm khi Harry còn nhỏ đủ để cậu không phải là người hoàn toàn đơn thuần không biết gì cả, vừa rồi khi chạm phải đôi mắt cô đơn lại trống rỗng kia thì Harry biết mình xong rồi, cậu mười bốn tuổi, có lẽ đã yêu người đàn ông gấp đôi tuổi mình ấy rồi. Phần tâm ý này là từ lúc chứng kiến trí nhớ của hắn mà tích lũy đến hiện tại, ngay tại cái liếc mắt vừa rồi, cậu liền hiểu rõ.

Sắc mặt Harry đầy hoảng sợ, khiến Hermione và Ron ở bên cạnh cũng hoảng sợ theo. “Harry, bồ không sao chứ?” Hermione ra hiệu bảo Ron đưa ly nước cho Harry. “Người anh em, bồ không phải là bị lão dơi già kia hù dọa chứ?” Ron nhỏ giọng hỏi làm Hermione bất mãn: “Là giáo sư Snape!” Harry lúc này mới bình tĩnh, sắc mặt tái nhợt không thua gì Snape: “Mình không sao, chỉ là, vừa rồi có hơi đau bụng.”

Harry chợt dạ nói dối, nhưng cô bé phù thủy thiện lương cùng thằng bạn thân cẩu thả cũng không nghi ngờ gì, chỉ đề nghị cậu đến bệnh xá để điều trị. Lúc rời khỏi đại sảnh, cậu nhịn không được nhìn về phía vẫn luôn khiến cậu chú ý, nhưng sau cùng cậu chỉ thấy được vạt áo chùng đen kia tung bay. Áp chế cảm xúc mất mát trong lòng, nhưng vẫn khó ngăn được chua xót dâng tràn, lần đầu ném trái tim yêu, lại vì trong mắt người nọ chưa bao giờ che dấu sự chán ghét cùng hận ý mà không thể tiến bước.

“Malfoy chết tiệt, mình nói mà, Slytherin không có ai tốt cả!” Ron căm giận nói. Malfoy đã cởi bỏ nét trẻ con của hai năm trước, trong mắt Harry, cậu ta càng ngày càng giống người cha lộng lẫy mà cao ngạo của mình. Malfoy trong lớp học thảo dược vừa rồi lại cùng nhóm ba người Harry xảy ra tranh chấp. Bọn họ cho tới bây giờ cũng chưa từng có khi nào thân thiện với nhau cả, không phải sao? Harry mỉm cười đầy trào phúng, lập tức lại ưu tư: “Slytherin a...”

Trên đầu Ron còn dính một ít bùn đất, Harry nghĩ đến cậu trai khôi ngô lại hàm chứa sự châm chọc cùng hành vi ngây thơ của cậu ta, bất đắc dĩ nói: “Ron, mình nghĩ đôi khi bồ không cần để ý tới sự khiêu khích của nó, phải biết rằng bất kể điều gì nó cũng đều không rời khỏi cha nó hết.” Nói xong cậu còn nghịch ngợm nháy mắt mấy cái.

“Ha ha ha, chính xác Harry à, bồ xem bộ dạng ngốc nghếch của nó, mình cam đoan nắm bùn của mình đã ném trúng vào cổ áo của nó.”

Harry và Ron, dưới sự không tán đồng của Hermione, đùa giỡn nhau trên đường hướng đến Đại sảnh đường. Đi được vài bước thì một học trưởng lớp trên Nhà Gryffindor ngăn Harry lại: “Harry Potter! Hiệu trưởng mời trò đến văn phòng thầy ấy, còn có, thầy ấy thích pudding chocolate.” Nói xong liền nhanh chóng rời khỏi.

Ron nuốt nước bọt, lo lắng hỏi: “Harry, cụ Dumbledore có việc gì nhỉ? Bồ gần đây phạm lỗi gì không?” Thấy Hermione cũng đang lo lắng, Harry cố gắng không trợn mắt: “Mình nghĩ gần đây mình đều ở cùng mấy bồ, có lẽ là chuyện tốt thì sao.”

Trần an hai người bạn tốt, Harry liền đi đến văn phòng hiệu trưởng, cậu dự cảm sắp có một đại sự gì đấy phát sinh, biểu tình trên mặt cũng dần trở nên khẩn trương.

Nói xong mặt khẩu, tiếng tượng đá chậm chậm di chuyển khiến nhịp tim Harry càng thêm tăng tốc. Trong nháy mắt khi vào cửa, cậu liền bắt gặp một mảng hắc sắc, sau đó mới đảo mắt nhìn qua cô nữ sinh Nhà Ravenclaw, cô Clinton kia, cụ Dumbledore, Giáo sư Lupin cùng hai người đàn ông không quen biết, trong đó có một người áo quần rách rưới nhưng lại dùng ánh mắt tha thiết đến nỗi cậu không thể bỏ qua mà nhìn chăm chăm vào cậu. Cụ Dumbledore đi tới, hiền lành nhìn Harry: “Harry, đến đây con trai, ta nghĩ hôm nay thật sự là một ngày đầy vui sướng, không phải sao?” Harry thề rằng cậu nghe được tiếng hừ lạnh từ Snape.

Harry lo lắng nhìn mọi người, cuối cùng vẫn hỏi cụ Dumbledore: “Hiệu trưởng, có chuyện gì vui vẻ vậy ạ, có liên quan đến con sao?” Cụ Dumbledore kéo tay Harry đi đến trước mặt người đàn ông áo quần rách rưới kia, và người ấy dường như vui sướng đến không thể kiềm chế mà dùng ánh mắt tiêu tụy miêu tả khuôn mặt của Harry. “Harry, đây là Sirius Black, là bạn tốt của cha con, cũng chính là ——” Nụ cười của cụ Dumbledore so với bình thường càng thêm tươi tắn, cụ nhìn Harry vẫn đang chìm trong sự khó hiểu: “Cũng là cha đỡ đầu của con.”

Harry bị tin tức này làm cho sững sờ, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị cái người xưng là cha đỡ đầu ở trước

mặt kia ôm chặt lấy: “Harry, Harry, ta cuối cùng cũng nhìn thấy con rồi.” Nói xong nâng mặt Harry lên tỉ mỉ ngắm nhìn: “Ồi, đúng rồi, con giống hệt như James, ồ không, con đẹp hơn cha con nhiều, đôi mắt giống hệt Lily khiến con càng thêm rạng ngời.”

Kỳ lạ là Harry không hề cảm thấy xa lạ đối với cái ôm ấp của người đàn ông nọ, kinh ngạc qua đi, trong lòng Harry dâng lên một nỗi vui mừng cùng bất an, cậu cẩn thận nhìn vào đôi mắt xám đen ám áp kia: “Thưa ông, ý con là, ông thật sự là cha đỡ đầu của con? Người thân của con sao?” “Đương nhiên Harry, khi con còn nhỏ ta đã ôm con biết bao nhiêu lần.” Có được đáp án khẳng định, đôi mắt Harry lập tức hoen mờ hơi nước, như một con thú nhỏ chui vào lòng Sirius: “Ồ, con cuối cùng cũng có người thân rồi, cha đỡ đầu!”

Một tiếng ‘Cha đỡ đầu’ bao hàm ủy khuất cùng vui sướng khiến Sirius cảm động vô cùng, hai cha con cứ thế mà tạm bỏ quên tất cả mọi người có mặt trong phòng, thẳng đến khi — “Aha, thật là tình cha con khiến người ta cảm động, Gryffindor thật có tình nghĩa làm người khác cảm động ha.” Snape dùng thanh âm so với ngày thường còn trầm thấp hơn để mà trào phúng, điều này khiến thân thể Harry cứng đờ, ha, đúng thế, cậu sao lại quên mất ân oán giữa Snape với nhóm bốn người ba cậu. Không ngoài dự liệu, Sirius lập tức hệt như mèo bị đập trúng đuôi xông đến trước mặt Snape, Lupin tức thì kéo chú lại. “Snivellus chết tiệt, mi nói cái gì, tên Slytherin như mi mới không biết được cái gì gọi là tình cảm, bởi vì bọn mi là lũ độc xà âm hiểm giả dối!”

Harry thấy thế tức khắc muốn ngăn chú lại, nhưng có một người so với cậu còn nhanh hơn. Amy · Clinton nghiêng mình che trước người Snape, sắc mặt âm u nhìn chú Sirius: “Ngài Black, xin ngài chú ý lời ăn tiếng nói, phải biết rằng nhờ có giáo sư Snape và tôi mà hiện tại ngài mới có thể đứng ở đây, hơn nữa, ngài __xuất thân từ gia đình Slytherin__ mới là ngoại tộc đi?”

Hai mắt Sirius như muốn nứt ra, lời nói của Clinton hệt như châm dầu vào lửa khiến chú gào lên không ngừng. Cụ Dumbledore kịp thời tách hai bên ra, “Sirius, Severus, không nên kích động, Harry và quý cô Clinton đây sẽ sợ hãi mất.” Gương mặt Harry trắng bệch nhìn cô nàng Clinton đang rúc sau lưng Snape, tư thế kia khiến trái tim Harry nhói đau, cậu giữ chặt Sirius: “Sirius, con muốn biết chuyện gì đã xảy ra, chúng ta ngồi xuống nói chuyện được không ạ?”

Cụ Dumbledore tiếp lời Harry: “Đúng thế, sự việc đã được giải quyết, chúng ta hẳn nên kể cho Harry hết thấy, ah, Severus thầy muốn đi đâu?”

Snape đen mặt xoay người, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Tôi nghĩ tôi cùng ngài Black đây và thằng oắt Potter cũng là Gryffindor kia không có gì để nói cả.” Ngay khi nói ra chữ cuối cùng, hần liền vung áo chùng rời khỏi phòng hiệu trưởng, mà Clinton thì do dự nhìn mọi người rồi cũng xin phép đi theo. Cả văn phòng cứ thế im lặng trong nháy mắt.

“Xuy! Vẫn là một con dơi âm u đầy dầu.” Giọng nói giễu cợt của Sirius phá vỡ sự im lặng trong phòng. “Ồi Sirius, anh không thể nói như vậy, Severus đã vì chuyện của anh mà ra sức rất nhiều.” Cụ Dumbledore không để ý tới vẻ mặt vụn vẹo của Sirius, cậu đưa cho Harry chút kẹo trong mâm, cười hiền hậu: “Harry, con đừng để ý, phải biết rằng Sirius và Severus thời còn đi học không phải là bạn bè gì của nhau, ừm, ý ta là Gryffindor cùng Slytherin vẫn luôn như thế đấy.” Harry thoáng mỉm cười: “Con nghĩ con hiểu mà, như con và Malfoy vậy, chẳng biết tại sao lại cứ chán ghét lẫn nhau.”

Lúc sau, bầu không khí bởi vì không có Snape can dự mà có vẻ thoải mái đi nhiều, Harry trong lời trần thuật của Sirius xen lẫn giải thích của Lupin mà hiểu rõ mọi chuyện từ đầu đến cuối. Nguyên lai là Sirius bị vu oan trở thành Tử Thần Thực Tử phản bội cha mẹ, mà thủ phạm thật sự thì trong khi đánh nhau với Sirius đã trốn tới nhà Ron làm súng vật, và Peter · Pettigrew mới đây đã bị kết án tù chung thân.

“Như vậy chú Sirius, có phải sau này con có thể sống cùng chú hay không?” Harry giương đôi mắt đỏ bừng vì mới khóc xong lên. Sirius ôm Harry vào lòng: “Đương nhiên Harry ạ, con là con đỡ đầu của ta, là người thân duy nhất của ta.” Harry với trái tim thành kính, ôm lấy người đàn ông khiến cậu cảm thấy vô cùng ấm áp này. Cụ Dumbledore và giáo sư Lupin đều nở nụ cười vui mừng.

Harry quay về phòng nghỉ trong ánh mắt không nở của Sirius, Sirius cứ mãi cam đoan sẽ cùng cậu qua lễ Giáng Sinh năm nay. Harry cười ngây ngô đến toét cả miệng, khiến Hermione và Ron sớm đã chờ ở đó tò mò hỏi han. Harry hưng phấn ôm chầm hai người: “Hermione, Ron, mình có cha đỡ đầu, mình có người thân rồi!”

Harry kể lại nội dung đại khái cho hai người nghe, làm họ thốn thức không thôi. Buổi tối, mọi người trong phòng đã sớm đi vào giấc mộng, nhưng Harry với cảm xúc dao động quá lớn nên nằm mãi trên giường không sao ngủ được, nghĩ tới cha đỡ đầu của mình, nghĩ tới mình không còn là một cô nhi không ai cần, Harry liền đặc biệt vui sướng, trong lòng cũng chưa xốt một phen, suy cho cùng vẫn chỉ là một đứa nhỏ. Mà hôm nay, chuyện xảy ra giữa Snape và Sirius làm Harry hiểu rõ sự việc càng thêm không thể cứu vãn, Harry xác định trong mắt Snape khi ấy ngoại trừ phần nộ còn mơ hồ để lộ đau thương, là vì mẹ mình sao? Sự việc hôm nay lại lần nữa nhắc nhở thầy, người con gái thầy yêu đã bị hại chết, như vậy, thầy Snape à, áy náy trong mắt thầy lại là vì sao đây?

Harry cảm thấy càng muốn hiểu người đàn ông kia lại càng bị lún sâu. “Hey, Harry ơi, mày là một Gryffindor, mày phải dũng cảm lên chứ, phải chủ động hơn nữa chứ.” Nghĩ đến sau này, Harry tự biết không đủ sức mạnh, nhưng vừa nhắm mắt lại thì thấy đôi mắt đen huyền hàm chứa hết thảy vẻ đẹp của thế gian cùng với nếp nhăn hằn sâu giữa hai hàng lông mày của người nọ, thật muốn xoa đi cái dấu vết đó.

...

Trong văn phòng viện trưởng Slytherin, một người đàn ông toàn thân đen tuyền đang vuốt ve nửa tấm ảnh chụp trong tay, giọng nói vì bị chất cồn tổn hại mà trở nên khàn khàn: “Lily... lily” Còn cánh tay buông rũ xuống kia thì siết lại thật chặt, hai mắt dường như bị kín một tầng hơi nước. Nỗi cô đơn cùng bị thương toát ra từ xung quanh người đàn ông ấy khiến cho cả ánh trăng cũng đều lu mờ ảm đạm.

7. Chương 7: Sự Khác Thường Của Amy

Buổi sớm ở Hogwarts luôn tươi đẹp như thế, sáng nay Harry rời giường từ sớm, nhẹ chân nhẹ tay để không xao động đến bất luận người nào trong phòng nghỉ. Hơi ẩm trong phòng chợt tan khi cậu mở cửa phòng nghỉ. Quần chặt khăn quàng cổ, Harry xoa xoa hai tay, đi ra bên ngoài Hogwarts. Tuyết rơi liên tục mấy ngày, phủ lên ngôi trường một màu trắng xoá, Harry cảm thấy thời tiết và cảnh sắc thế này khiến cậu càng thêm thanh tĩnh. Harry tâm trạng tốt mà tản bộ đến Hồ Đen, còn thêm cho mình một câu chú giữ ấm.

Giẫm lên lớp cỏ mềm mại, Harry nghĩ đến những chuyện phát sinh mấy ngày nay, hết như nằm mơ vậy, có được người thân thật sự dù cậu phải sống ở Hogwarts cùng bóng ma của Voldemort, còn có bạn bè thân thiết ở bên cạnh cậu. A! Harry nhận không được cười khổ, Đúng rồi, càng không thể tin nổi chính là, không biết bắt đầu từ khi nào, cậu ấp ủ tình cảm không nên có với lão dơi già kia, nói như đôi song sinh thì là: “Điều này khó tin cứ như nhìn thấy cụ Dumbledore cùng Voldemort nhảy điệu Valse vậy.”

Tùy ý ngồi xuống bên một gốc cây nào đó, nhìn bản thân tuy đã trải qua điều dưỡng nhưng vẫn nhỏ gầy hơn so với bạn cùng lứa, thành tích Độc Dược tệ hại, còn là con trai của đối thủ, thật đúng là tương lai ‘sáng lạng’ mà.

“Harry. Potter?”

Giọng một cô gái tỏ vẻ kinh ngạc vang lên. Harry không khỏi đau đầu: “Ah, cô Clinton, khéo thật, chị cũng đến đây tản bộ sao?” Harry cảm thấy ánh mắt của cô nữ sinh này khiến cậu rất không thoải mái, như lúc này đây, nếu có thể cậu thật muốn phóng cho mình một chú Invisibility Charm.

“Đương nhiên, chỉ là không ngờ sẽ thấy cậu ở đây.” Clinton không khách khí chiếm cứ vị trí bên cạnh Harry, cô tao nhã vén mái tóc vàng xinh đẹp của mình lên: “Chúc mừng cậu Potter, gặp được cha đỡ đầu của mình.”

Dường như cô đang đánh giá Harry, điều này làm cậu không khỏi nhích ra sau một chút.”Cám ơn, ý em là, cám ơn chị đã giúp chúng em bắt được hung thủ thật sự.”

Amy. Clinton miễn cưỡng nói câu ‘không có việc gì’, rồi như đột nhiên nghĩ đến gì đấy, vòng đến trước mặt Harry chụp lấy vai cậu: “Potter! Tôi nghĩ tôi hẳn nên để cậu biết một việc, giáo sư Snape không thể để cậu hiểu lầm mãi như vậy được.”

Hành động đột ngột của cô khiến Harry sững sốt một chút, nhưng khi nghe thấy đề tài câu chuyện là giáo sư Snape, cậu liền mở to đôi mắt xanh biếc kia lên.

“Clinton, chị nói hiểu lắm gì cơ?”

Clinton không buông tay, mà thay bằng một biểu tình khác biệt hoàn toàn với ban nãy, có thể nói là dữ tợn mà đem hết gút mắc giữa Snape cùng cha cậu và những người bạn của ông vào thời niên thiếu, nói rõ cho cậu nghe, đại khái cũng giống như những gì mà Harry nhìn thấy trong ký ức của Snape, nhưng khi nhớ lại một lần nữa thì trong cậu chỉ có nỗi áy náy và thương tiếc sâu nặng, Harry không rõ Clinton làm sao biết được, vì thế nghi hoặc hỏi cô.

“Nghe đây, tôi chỉ là có chút năng lực nhỏ, việc tiếp theo mới là điều tôi muốn nói.” Clinton không kiên nhẫn vì bị cậu cắt ngang, mà Harry cũng biết điều ngậm miệng lại. “Giáo sư vẫn cho rằng cái chết của mẹ cậu là trách nhiệm của ông ấy, vì thế chủ động sám hối với cụ Dumbledore, hơn nữa còn đáp ứng bảo vệ cho cậu, mà ông ấy vẫn luôn làm đúng như thế. Potter, hãy nghĩ đi, ông ấy phải mang tâm tình thế nào để bảo vệ đứa trẻ mang ngoại hình y hệt cha nó, lại còn là đứa con của người phụ nữ mà mình yêu nhất sinh ra?”

...

Clinton không biết nói bao lâu, chỉ là Harry sớm đã vô cùng chán động, thì ra người đàn ông mà cậu cảm hận gần ba năm nay đã mang loại tâm tình này mà bảo vệ cậu sao? Clinton sớm đã rời đi, câu nói khê khàng trước khi rời đi của cô khiến trong lòng Harry gợn lên từng đợt sóng. “Tôi là như vậy mà yêu ông ấy...” Cho dù thanh âm rất khê tới gần như không nghe được, nhưng Harry nhìn theo bóng dáng kia, vậy ra cũng không phải cậu thấy được sự vĩ đại của người đàn ông đó, có lẽ, có lẽ cậu mới là người đáng bị trừng phạt nhất.

Cho tới khóa học vào buổi trưa, Harry cứ mất hồn như vậy mà trải qua, giáo sư McGonagall đã rất tức giận vì cậu trong buổi học đã biến ốc sên thành bọ cánh cứng mà không phải thành chim nhỏ. Đến tiết học Độc Dược, Harry càng kích động hơn so với ngày thường, Ron hạ giọng nói: “Harry, hôm nay bồ sao vậy? Tiết này bồ đừng làm sai nữa nhé. Lão dơi già không hiền từ như giáo sư McGonagall đâu.”

Harry trả lời lầy lẹ, trong đầu đều là cuộc nói chuyện với Clinton sáng nay. ‘Ông ấy là bảo vệ cậu...’ ‘Tôi là như vậy mà yêu ông ấy’ ‘ Ông ấy đáng được hạnh phúc...’

Sau khi một tiếng nổ vạc thật lớn vang lên, người đàn ông nọ vung áo chùng như mọi khi mà hùng hổ đi đến, nhưng hôm nay Harry chỉ cảm thấy đủ loại động tác của Snape đều thật cuốn hút. Ron nói trúng rồi, Harry. Potter, học sinh năm ba, đã làm nổ vạc trong tiết Độc Dược.

“Harry. Potter!! Gryffindor... Ngu xuẩn!” Snape hiển nhiên giận điên lên rồi, nhanh chóng phóng câu chú, may mà mọi người xung quanh chạy nhanh nên cũng không ai bị thương. Snape kiểm tra chung quanh xong, vết hằn giữa đôi lông mày lại càng thêm sâu, Harry trước nay chưa từng cảm thấy việc chứng kiến vẻ mặt như thế này của Snape là thảm họa.

“Được lắm. Cậu Potter, ta cho rằng chương trình Độc Dược năm ba này hiển nhiên khiến một kẻ non nớt như cậu đây gánh vác không nổi, trả lời ta!” Snape hai tay chống lên trước bàn Harry, chiếc mũi ưng hơi lớn kia chỉ cách cậu mấy centimet, Harry cảm thấy có chút váng đầu, chỉ nhớ rõ cặp mắt đen huyền nọ dường như có thể hút cả linh hồn của cậu, bởi vì tức giận mà hơi thở ồ ồ phun lên mặt Harry khiến con tim cậu cũng rung động theo.

“Harry. Potter! Tan học ở lại dọn dẹp phòng học, Gryffindor trừ năm điểm!” Giáo sư hiển nhiên cho rằng Harry đã thất thần trong khi bị giáo huấn. Khi bên Nhà Slytherin truyền đến tiếng cười nhạo, Harry mới lấy lại tinh thần, được rồi, có lẽ việc này cũng không tồi, hiếm khi không thêm để ý đến giọng cười xấu xa của Malfoy.

Dưới ánh mắt lo lắng của Ron và Hermione, Harry dọn xong sách vở, hít sâu một hơi đi đến bàn giáo viên. Thế nhưng Snape đang bận phê chữa đồng bài tập của học sinh, đầu cũng không ngẩng lên mà chỉ nói: “Hiện tại mau dọn sạch sẽ chỗ trò vừa phá hỏng, rồi đem dược liệu đặt vào ngăn kéo của chúng.”

Harry có chút thất vọng, nhưng vẫn dựa theo lời người đàn ông ấy mà làm, trong phòng yên lặng chỉ còn tiếng sửa chữa đồ vật cùng tiếng sột soạt của bút lông chim. Trong khi dọn dẹp, ánh mắt Harry thỉnh thoảng lại hướng đến người đàn ông bên bàn giáo viên, cầm lên lại buông xống chiếc khăn lau, cuối cùng dường như đã hạ quyết định, nhẹ nhàng tới gần người nọ. Snape vốn chẳng muốn để ý đến tên Potter lỗ mãng kia, nhưng tên nhóc ấy hôm nay tựa hồ đặc biệt không an phận, dường như tưởng rằng hắn không thấy

việc Potter thường thường dùng loại ánh mắt muốn nói lại thôi mà nhìn hắn. Cơ hồ ngay khi Harry đi đến trước mặt hắn, Snape liền buông bút lông chim, về mặt không chút biểu cảm mà nhìn tên Potter đang lo lắng bất an trước mắt.

Thằng nhóc trước mắt có mái đầu rối bù và gương mặt giống James. Potter đến sáu phần kia làm vẻ mặt của Snape suýt vặn vẹo, thằng bé mở to đôi mắt xanh lục giống y hệt như Lily, chết tiệt giống nhau y hệt, thân thể so với bạn cùng lứa lại càng lộ vẻ nhỏ xinh dưới ánh nhìn của mình mà rõ ràng có hơi co ro, cơ hồ nở một nụ cười trào phúng đầy thích ý: “Cậu Bé Vàng vĩ đại làm xong việc của mình rồi? Hay là muốn biện bạch điều gì cho chuyện này?” Hắn thừa nhận mình cố ý, mỗi lần chỉ cần châm biếm là hắn có thể nhìn thấy nỗi căm hận không hề che dấu trên khuôn mặt tương tự kẻ kia, làm cơn đau xót trong lòng hắn dịu đi chút ít, nhưng thằng bé kia hôm nay tựa hồ khác xa ngày thường.

Harry khó chịu nghe xong câu châm biếm như thói quen ngày thường của hắn, cố gắng ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt mang theo chút kinh ngạc kia mà nghiêm túc nói: “Thực xin lỗi! Cho tới nay đều vô cùng xin lỗi!”

Harry thề rằng sau khi nói xong những lời này cậu thấy Snape lui ra sau một bước nhỏ, trong mắt hiện vẻ bối rối. Chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

Sau đó Snape cứ như đã nghe thấy điều gì đó khiến người ta tức giận mà đề cao thanh âm: “Ha! Ta nghe được gì đây? Cậu Bé Vàng xin lỗi một lão dơi già đầu đầy dầu? Xin lỗi, thứ cho ta không thể nhận.” Nói xong còn tao nhã làm lễ, rồi cầm xấp bài tập vòng qua Harry.

Không, không thể để cho ông ấy rời đi! Harry theo phản xạ mà xoay người ôm lấy tấm lưng của con người đằng trước: “Không, giáo sư, giáo sư Snape, cho tới nay thật sự thực sự xin lỗi thầy, xin lỗi thầy!” Harry không ngừng lặp đi lặp lại câu nói ấy, nước mắt rơi trên tấm lưng cứng ngắc nọ. Không biết qua bao lâu, động tĩnh nơi trước ngực khiến Harry tựa hồ ý thức được bản thân đang làm những gì.

“Cậu Potter, nếu không có việc gì, mời trò bỏ tay ra khỏi người ta.”

Harry lập tức buông tay hơn nữa còn lui ra sau hai bước. Trời ạ! Cậu đã làm gì thế này? Snape sẽ giết cậu mất. Harry cứng ngắc nhìn Snape xoay người qua bắn ánh mắt trống rỗng về phía cậu: “Harry. Potter, mặc kệ trò vì sao mà nghĩ thế này, mời trò lập tức bình thường lại cho ta, trò không việc gì phải xin lỗi Severus. Snape ta cả, cứ căm hận ta chán ghét ta như trước đi, đừng dùng gương mặt đó của trò mà xin lỗi ta!”

Snape nhìn gương mặt đau thương lúng túng trước mắt, trong lòng phút chốc dao động, đó là con trai của Lily. Thế nhưng! Cũng là con của Potter. Hận hắn đi, hết thấy đều là tội của hắn. Có lẽ đã có ai đó nói này nói nọ với Potter.

Ánh mắt của Snape trở nên nguy hiểm, Amy. Clinton. Chán ghét bĩu môi, bỏ lại Harry nhanh chóng ra ngoài. Mà Harry, bởi vì ánh mắt chán ghét của Snape trước khi rời đi kia, gần như tuyệt vọng. Là vì khuôn mặt này sao? Khuôn mặt ngày thường khiến cậu thỏa mãn vì giống cha mình, lúc này đây lại làm Harry hận không thể xóa bỏ. Thất hồn lạc phách mà cất bước, phải ha, là con trai của đối thủ, nên chán ghét cậu là phải rồi?

8. Chương 8: Lễ Giáng Sinh

“Harry! Bỏ thu dọn xong chưa? Chúng ta phải nhanh lên.” Ron nhìn Harry lẻ mề nhét bộ quần áo cuối cùng vào trong rương. Kỳ nghỉ lần này, bởi vì có Sirius mà Harry không ở lại trường giống mấy năm trước.

“Xong rồi, có thể đi rồi.”

Tâm tình rầu rĩ của Harry gần đây cũng bởi vì kỳ nghỉ lễ Giáng sinh lần này có thể trải qua với chú Sirius mà tiêu tan không ít, thế nhưng mỗi lần không thể khổng chế mà nhớ lại việc ấy đều khiến cậu cảm thấy vô cùng đau xót.

Sau khi kéo theo hành lý và chào tạm biệt gia đình Ron, Harry chờ ngay ở đấy, Sirius nói chú ấy sẽ đến hơi trễ. Nhưng không đợi bao lâu, Harry đã bị một người ôm lấy từ phía sau làm cậu hết sức hoảng sợ.

“Ôi Harry, xin lỗi vì đã tới trễ.”

Harry vui mừng quay đầu lại ôm lấy Sirius, chú thoát nhìn tốt hơn so với lần gặp gỡ đầu tiên nhiều, tuy vẫn gầy yếu như trước nhưng khuôn mặt anh tuần đã khôi phục lại huyết sắc, âu phục khéo léo, cử chỉ hào phóng lại không mất đi sự tao nhã, điều này đủ khiến phần lớn các cô gái si mê vì chú.

“Không, không sao cả, nhưng mà chú Sirius này, từ sau hôm đó chú chẳng viết thư cho con, con cứ ngỡ mình đã nằm mơ nữa chứ.” Harry ai oán nói.

Trên khuôn mặt của chú Sirius lập tức xuất hiện biểu cảm có lỗi: “Xin lỗi con, Harry, con biết đây ta vừa mới cởi bỏ tội danh, còn phải xử lý rất nhiều chuyện.”

Harry nhìn thấy vẻ mặt lấy lòng kia của chú, tươi cười cầm tay Sirius, “Con giận thôi, con hiểu mà chú.”

Harry khéo hiểu lòng người hiển nhiên làm Sirius vô cùng cảm động, chú khoa trương đoạt lấy hành lý của Harry.

“Được rồi Harry, vì bồi thường cho con, ta nghĩ con sẽ thích hình thái Animagus của ta.” Nói xong còn nháy mắt mấy cái, không đợi Harry kịp phản ứng chú liền Độn thổ. Sau một trận choáng váng, Harry mới phát hiện cậu đã đến trước một toà nhà to lớn. Toà nhà ấy tuy vẫn có thể mơ hồ thấy được sự lộng lẫy khi xưa, nhưng trước mắt Harry chỉ thấy nó cứ như mấy căn nhà cũ kỹ trong các bộ phim kinh dị.

Sirius thấy ánh mắt đánh giá của Harry liền xấu hổ cười nói: “Ha ha, căn nhà này sau biến cố năm đó thì trở thành thế này đây.” Harry biết xảy ra chuyện gì, cầm lấy tay Sirius, cố gắng an ủi cha đỡ đầu nhìn có vẻ đang rất ưu thương.

Vào trong ngôi nhà ấy, thật không ngờ bên trong lại rất to lớn, hơn nữa Harry còn chú ý thấy đồ trang trí bên trong rất có phong cách Slytherin, đồ dùng trong nhà có vẻ rất cũ kỹ, nhưng vẫn có thể nhìn ra được nó rất xa xỉ, có chút bản. Harry nhíu mày, “Chú Sirius, chú gần đây ở tại nơi nào? Chỗ này có vẻ...”

Chú Sirius không đáp lời, mà là lớn tiếng gọi: “Kreacher!”

‘Bụp’ một tiếng, một con gia tinh nôm khá già nua xuất hiện trước mặt hai người, Harry tò mò đánh giá nó, nhưng rồi bị dọa bởi nó đột ngột ngẩng đầu lên. Cặp mắt to lớn đục ngầu mang theo ác ý: “A, tên phản bội, lại là Gryffindor, tôi xin lỗi nữ chủ nhân...”

“Kreacher! Câm ngay!” Sirius chán ghét nhìn Kreacher đang không ngừng đập đầu xuống sàn nhà. Mà Harry thì bị ánh mắt kia dọa sợ, nghe Hermione bảo gia tinh chính là tuyệt đối trung với chủ nhân, nhưng Kreacher lại...

“Nghe đây Kreacher, ta lệnh cho người dọn sạch ngôi nhà này, ta và con đỡ đầu của ta sẽ ở nơi này một thời gian ngắn, còn nữa trông chừng bức họa của phu nhân cho tốt, đừng có để ta nghe thấy những lời vừa rồi lần nữa!” Kreacher không cam lòng cúi đầu nhận lệnh. Sirius đầu đầu quay sang Harry, “Harry, xin lỗi con, chúng ta tạm thời phải ở lại chỗ này một thời gian ngắn, ta sẽ mua một ngôi nhà mới, nơi này toàn là mùi của nghệ thuật hắc ám, không thích hợp cho con, còn có...” Sirius xoa nhẹ mái tóc rối bù của Harry, “Vừa rồi là gia tinh của gia tộc Black, đầu óc nó có chút vấn đề, con không cần để ý đến nó.”

Harry dưới sự giúp đỡ của Sirius mà đi đến một căn phòng trên lầu hai, Kreacher rõ là đã nghe lệnh, tuy rằng vật dụng cũ kỹ, nhưng ít nhất cũng sạch sẽ.

“Được rồi Harry, ta nghĩ chúng ta hẳn nên chuẩn bị một chút cho lễ Giáng sinh, phải không nào?” Sirius thay vẻ mặt u ám vừa rồi thành vẻ hào hứng mà sắp xếp gọn hành lý cho Harry.

“Còn nữa, ta có mời cả Remus, Harry con sẽ không để ý chứ?”

Giáo sư Lupin? Harry đương nhiên không có ý kiến.

Hermione thân mến,

Mình hiện đang ở cùng chú Sirius tại nhà cũ Black, thứ lỗi cho mình vì không thể mời mấy bồ đến đây, bởi vì mấy bồ sẽ chẳng thích nơi này đâu, chú Sirius nói chỉ ở đây tạm thời thôi. Lễ Giáng Sinh lần này rất vui vẻ, bồ có thể tưởng tượng có một con cún to xấp xỉ bồ vào mỗi buổi sáng sẽ liếm mặt bồ kêu bồ rời giường không?

Trên thực tế mấy ngày nay mình đều như thế, chú Sirius đôi khi quá nhiệt tình. Cám ơn lời mời của bồ, nói thật mình tuy lớn lên trong thế giới Muggle, nhưng mình chẳng biết nơi nào thú vị cả, mình nghĩ mình sẽ đến đúng giờ.

P. S: cám ơn món quà của bồ, cặp kính rất đẹp cũng rất thích hợp.

Harry vô cùng mong đợi.

Harry sau khi viết xong lá thư, đút cho Hedwig chút bánh mì rồi nhờ nó gửi thư đi. Hôm qua cậu nhận được thư của Hermione, cô mời cậu đến thế giới Muggle đi chơi, đề nghị ấy thật khiến cậu cảm động. Phải biết rằng, trước khi vào năm nhất, cậu có cùng gia đình Dursley đến thăm vườn bách thú nhưng chẳng lưu lại ấn tượng tốt nào. Sirius cũng rất vui, nhưng dường như chú đã hiểu lầm gì đó rồi, bởi vì khi chú ấy nhìn thấy lá thư của Hermione thì vẻ mặt rất khả nghi, thật không thể không xin lỗi chú Sirius, bởi cậu đã yêu đối thủ một mất một còn của chú.

Sáng hôm sau, Harry mặc bộ quần áo do chú Sirius mua cho mình, đeo vào cặp kính không gọng được Hermione tặng, không thể không nói, ánh mắt của Hermione thật tốt. Chỉ là cha mẹ Ron không cho cậu ấy đến thế giới Muggle chơi, thật là đáng tiếc.

Tuyết đọng trên đường đã được dọn sạch, không khí Giáng tràn ngập khắp nơi, Harry thoải mái nhịp bước, ngắm nhìn quang cảnh trên phố.

“Harry! Ở đây.”

Harry theo tiếng gọi mà đi đến, ha, Hermione mặc chiếc áo màu đỏ đứng trước một hiệu sách vẫy tay với Harry. Harry chạy tới, nhìn thấy vẻ mặt tươi tắn của cô bạn thân, đột nhiên cậu cảm thấy thực hạnh phúc.

Cô bé phù thủy kẹp tóc bằng những chiếc kẹp mà cậu đã tặng khiến mái tóc bông xù trở nên gọn đẹp hơn, cô bé nghiêm túc nói ra hành trình của hôm nay. “Vườn bách thảo và vườn bách thú, bồ thích nơi nào hở Harry?”

“... Vườn bách thảo vậy.”

” Được rồi, trước đến vườn bách thảo rồi kể đó tới nhà hàng mà mình chọn sẵn để dùng cơm, buổi chiều thì đến phố XX đi dạo, Ron có nhờ mình mua mấy món đồ chơi Muggle, ah, thật ngây thơ đúng không?”

Harry và Hermione vừa nói vừa cười bắt đầu hành trình ngày hôm nay.

.....

Được rồi, đây là đâu? Harry vừa xoa xoa bả vai vì bị đụng đau vừa đánh giá bốn phía. Vừa rồi ở phố XX cùng Hermione, bởi vì gặp phải một bọn người hệt như Mafia đang sống mái với nhau mà cả hai đứa cùng chạy trốn, thế nhưng do dòng người trên đường quá đông nên cậu đã lạc mất Hermione, bả vai cũng có thể là vì vậy mà bị đau ha? Hermione ra sao rồi? Thế nhưng tình trạng của cậu cũng chẳng mấy lạc quan.

Con đường cũ nát lại còn dơ bẩn, người đi đường ai nấy cũng đều mang dáng vẻ tràn ngập áp lực. Harry nhìn đau gọi một người phụ nữ ở phía trước.

“Thưa bà, xin hỏi...” Nhưng Harry đành ngậm miệng khi thấy ánh mắt không kiên nhẫn của bà ta, nhưng rồi lại thấy bà ấy dừng lại, cậu nuốt nước miếng: “Cháu muốn hỏi, nơi này là đâu ạ?”

Khuôn mặt tái nhợt của người phụ nữ ấy chợt vặn vẹo, rồi mới khàn khàn nói:

“Spinner’s end.”

9. Chương 9: Gặp Gỡ Tại Spinner’s End

Harry mê mang đứng nguyên tại chỗ, ngay cả khi người phụ nữ kia đi rồi cậu cũng không phát hiện. Spinner’s end? Harry lại đánh giá nơi mình đang đứng, con đường nhỏ hẹp, nhà cửa cũ kỹ thậm chí còn có thể nói là đổ nát, một cảm giác quen thuộc khó hiểu dâng lên trong lòng, rõ ràng chưa từng đến nơi này nhưng vì sao mình lại có cảm giác quen thuộc như thế?

Không đợi Harry suy nghĩ tường tận, cậu liền cảm thấy có vài ánh mắt không tốt quyết tới, Harry theo phản xạ mà lui ra sau mấy bước, nhưng không gian chật hẹp khiến cậu không thể không dựa sát vào bức tường loang lổ đằng sau.

Cách cậu hai mét có bốn gã thiếu niên tuổi tác bất đồng đang tụm lại với nhau nói gì đó, ánh mắt thỉnh thoảng còn quét sang Harry khiến cậu cảm thấy rất khó chịu. Harry thông qua khe mắt đánh giá con đường mà mình có thể thoát thân, nhưng tiếc là nơi này tổng cộng có hai lối ra, một trong số đó đã bị mấy gã kia ngăn chặn, mà con đường còn lại — không biết sẽ thông ra đâu nên Harry không dám tùy tiện thử.

Mấy phút trôi qua, mấy gã thiếu niên kia dường như đã đạt được thỏa thuận gì đó, không có ý tốt mà đến gần Harry. Hai tay cậu siết chặt, móng tay bấm vào da thịt, cắn chặt môi, cậu thử mỉm cười thân thiện: “Kia, chào các anh, xin hỏi làm sao có thể ra khỏi nơi này?” Mấy gã thiếu niên nọ thoáng nhìn nhau, rồi chúng bật cười cứ như là nghe thấy điều gì đó buồn cười lắm, điều đó làm Harry thấy mình hết như một đứa ngốc.

Tiếng cười dừng lại, một gã thiếu niên chừng mười bảy tuổi, dường như là thủ lĩnh, đến gần Harry. Không thể lui, Harry tận lực chứng tỏ mình không hề sợ, gã kia tới gần cậu, Harry có thể thấy rõ vết sẹo kéo dài từ trán đến khe mắt gã, gã một tay dễ dàng ngăn trở hai tay Harry, tay kia thì dùng sức nâng chiếc cằm nhọn của Harry lên.

“Ha, lần này là một cậu ảm sao?” Nói xong, ba tên thiếu niên phía sau cười ha hả hòa theo.

Harry cười khổ trong lòng, hiếm khi ăn mặc khéo léo lại biến thành cừu con đợi người khác làm thịt, đùa phép không đem theo, nơi này lại ít người đi qua. Harry cân nhắc tình cảnh của mình, dùng thanh âm được cho là bình tĩnh nhất nói với gã thiếu niên trước mắt: “Được rồi, anh có thể buông tay ra trước được không? Tôi nghĩ chúng ta có thể nói chuyện.”

Thiếu niên nghe xong, ác ý đưa tay bóp chặt hai má Harry: “Ha, cậu ảm, mày cho rằng mày có tư cách đàm phán hả? A để xem nào.” Nói xong, gã tìm tòi trên người Harry, “Cặp kính này không tệ, hừm, tiền cũng không ít.” Thiếu niên đem mớ tiền của vợ vết được ném cho tên bên cạnh. Mắt kính mất khiến cho trước mắt Harry mơ hồ một mảnh, mê mang nhìn về phía trước.

Thiếu niên nhìn thấy đôi mắt xanh lục to tròn mê mang của Harry sau khi đỡ kính xuống, gã hít một hơi.

“Hey, bọn bây, thằng oắt này bộ dạng thật không tồi, không bằng vui đùa một phen rồi đem bán.”

Harry trong lòng kinh hoàng: “Cái gì? Các người làm gì?”

Ngay sau đó Harry bị đẩy mạnh vào sâu trong con hẻm nhỏ. Miệng bị nhét vào một miếng vải, mà bàn tay đang vuốt ve bên hông khiến thân thể cậu căng thẳng, dù cố giãy dụa cũng bị mấy gã kia ngăn lại. Trời ơi! Chẳng lẽ sẽ phải thất thân ở nơi này? Không! Mau dừng lại!

Snape hiếm khi trở về nơi từng là nhà của hắn, Spinner’s end, nơi này chỉ đem lại đau thương vô tận cho hắn. Từ phòng thí nghiệm đi ra, nhìn thấy nơi trữ thực phẩm đã báo nguy, đành phải rời nhà mua chút thực phẩm, thế nhưng khi đi qua con đường quen thuộc hắn lại nhìn thấy gì đây?

Quần con của Harry bị kéo ra một cách bạo lực, áo cũng chỉ còn lại một chiếc áo đơn, trong lòng cậu dâng trào nỗi tuyệt vọng, ánh mắt không khỏi ướt nhoè, mà lúc này trong đầu nhớ tới cũng chỉ là người đàn ông vĩnh viễn một thân đồ đen kia. Không! Không muốn, xin hãy cứu cậu!

“Petrificus Totalus!” Thanh âm quen thuộc xen lẫn phần nộ vang lên, kẻ leo lên người cậu đột nhiên ngã xuống, Harry té trên mặt đất thổ hỗn hển. Xong rồi sao? Cố gắng muốn đứng dậy, nhưng vừa rồi giây dụa làm cậu có phần mất sức, trên người cũng bị xoa nắn hiện ra từng vết bầm tím. Snape cầm phần đọc chú ngữ, Merlin a, hắn nhìn thấy gì đây? Harry. Potter thiếu chút nữa bị người khác*, con của Lily, thiếu chút nữa bị người làm nhục.

Cất bước tới gần Harry, phần nộ mở miệng: “Harry. Potter! Mi giải thích cho ta...” Nhưng ngay lúc Harry ngẩng đầu lên, cổ họng như bị thứ gì bóp nghẹn. Hai má bị bóp đến xanh tím, đôi mắt không còn sức sống như mọi khi, ánh mắt trống rỗng lướt qua khuôn mặt Snape, Snape cảm thấy trái tim như bị thít chặt.

Thật là giáo sư? Giáo sư Snape? Harry như đã tìm thấy người có thể dựa vào, cậu lần mò tới gần Snape, không để ý sự cứng ngắc của người đàn ông ấy mà ôm chặt lấy hắn, hết như một con thú nhỏ đang phát tiết mà nức nở, thỉnh thoảng lẩm bầm gì đấy.

Khoảng cách gần kề khiến Snape nghe rõ.

“Giáo sư, cảm ơn thầy đã đến.” Snape trong lòng đau xót, theo phản xạ mà ôm lấy cậu nhóc. Thế nhưng thân thể cậu bé hơi co rúm lại khiến cơn phẫn nộ mà hắn cố áp chế lại lần nữa bùng nổ, phóng thêm vài chú ngữ lên bọn người kia, rồi sau đó ôm Harry vì tinh thần thả lỏng mà lâm vào hôn mê, đi vào sâu trong ngõ nhỏ.

Trong mắt Snape dâng lên nỗi căm phẫn thâm trầm, với trạng thái của hắn hiện giờ thì ngay cả Dumbledore cũng không dám trêu vào, chỉ là động tác trên tay lại đặc biệt dịu dàng, đặt Harry lên giường của mình, thế nhưng cậu bé nắm tay hắn chặt vô cùng, tư thế cứ như đã bắt được phao cứu sinh khiến Snape không khỏi che hai mắt lại. Lily, xin lỗi cậu, mình xin lỗi, còn may, còn may chưa bị thương tổn. Buông tay, phức tạp nhìn xuống cậu bé trên giường.

Cậu bé ngủ không hề an ổn, thỉnh thoảng còn nói những lời vô nghĩa làm Snape nhú mày, thằng bé nhỏ gầy chỉ chiếm một phần ba chiếc giường, cho dù cái giường không hề lớn. Trên mặt và cánh tay đều lộ rõ vết bầm. Cuối cùng Snape kéo chăn lên, mặt không cảm xúc đóng cửa xuống lầu.

“Shit!” Không thể khống chế mà dấn mạnh vào vách tường, trên khuôn mặt âm trầm xuất hiện một tia bi thương. Nghĩ đến mới vừa rồi cậu bé sợ hãi, bất lực cùng — dựa dẫm. Hắn làm sao xứng để cậu dựa dẫm! Cậu bé mình thế phải bảo vệ lại bị thương tổn dưới mí mắt mình. Xoay người tới phòng thí nghiệm, được xoa dịu, được bổ máu, có lẽ còn cần cả được vô mộng nữa.

Hai mắt trống rỗng nhìn chằm chằm vào cái vạc đang toả hơi trắng, máy móc cho được liệu vào trong. Đôi mắt của Lily cùng đôi mắt xanh lục đầy vẻ bất lực và dựa dẫm của cậu bé không ngừng chồng chéo. Thống khổ khép hai mắt lại.

“Lỗi của ta, xin lỗi Lily, xin lỗi... Harry.” Thân hình thẳng tắp của người đàn ông hơi cong lại, sâu trong căn phòng âm u.

Trong phòng, Harry gặp ác mộng, thế nhưng hình bóng người đàn ông cùng giọng nói căm phẫn vào giờ phút cuối cùng lại hằn sâu trong tâm trí cậu.

“Sev... erus...” Cậu bé nở nụ cười.

10. Chương 10: Say Rượu

Nửa đầu giấc ngủ của Harry rất không tốt, nhưng sau đó cũng khá an tâm. Tỉnh lại trong cơn hoảng hốt, cảnh tượng mơ hồ trước mắt khiến cậu nhú mày, nhưng cùng với sự tỉnh táo, cảnh tượng không lâu trước đó lại ập đến. “Không!” Thống khổ cuộn tròn trong ổ chăn, thật buồn nôn, thân thể bị bàn tay thô bạo vuốt ve, ánh mắt tràn đầy dục vọng tà ác, không, hết thấy mọi thứ đều làm cậu muốn ói. Cứ như vậy mà tựa như cả một thế kỷ đã trôi qua.

“Cậu Potter, trò muốn giả làm đà điểu tới khi nào?” Thanh âm trầm thấp vang lên bên tai, Harry mở to hai mắt trong bóng đêm, đúng rồi, cậu được người đàn ông này cứu. Sau đó, trong lòng chợt cảm thấy uất ức, tựa như nóng lòng muốn tìm một nơi dựa dẫm, Harry xốc chăn lên, tìm đến thân ảnh kia rồi ôm chặt lấy.

Snape không ngờ Harry sẽ có hành động như thế, lập tức bị ôm lấy, hai tay đang cầm chai được buồn cười giơ lên giữa không trung. Đến khi tỉnh táo lại, chỉ thấy mái đầu bù xù hết tổ chim kia đang cố gắng cọ cọ trong ***g ngực mình. Khóe miệng của Snape khép rồi lại mở, cố gắng áp chế cơn giận để không khiến thằng bé lại phải chịu kích thích. “Buông ra, Potter! Đầu óc của trò rốt cục đồng hoá với quỷ khổng lồ rồi sao hả?”

Đối với trách cứ nhẹ nhàng hơn nhiều so với trước đây của Snape, Harry càng không thể bỏ qua cơ hội thân cận cùng hắn này, hai tay vẫn siết chặt eo Snape, cậu chỉ ngẩng đầu lên, gương to đôi mắt mịt mờ hơi nước.

Những lời kế tiếp của Snape cứ như vậy bị ánh mắt uất ức dựa dẫm của Harry bóp chết. Được rồi, Snape nhớ đến thân ảnh tuyệt vọng mới rồi của cậu bé, cứng nhắc mà ôm lại.

Harry trong lòng vui mừng khôn xiết, kích động ôm chặt hơn nữa, đương nhiên lần này cũng chỉ đổi lấy thanh âm bất mãn của người đàn ông kia. Nhưng người ấy rõ là không quen tiếp xúc thân thể như vậy, nhanh chóng đem Harry, Gấu koala, Potter kéo xuống, nhét chai được trong tay vào tay thằng bé, lảng tránh ánh mắt tủi thân của thằng nhỏ, chỉ lưu lại một câu “Uống hết!” liền vung áo chùng rời khỏi phòng.

Chóp mũi vẫn còn tràn ngập vị đắng đắng thoang thoang hoà cùng hơi thở ấm áp của người đàn ông, Harry nhìn căn phòng mờ tối mà nở nụ cười, cam nguyện uống hết chỗ được có mùi vị khó ngửi kia. Đây gọi là gì nhỉ? Trong rủi có may không phải sao.

Snape chật vật đi ra ngoài, hần thế nhưng, thế nhưng cảm thấy cái ôm kia thật ấm áp. Không, đó là một tên Potter, là con của James Potter. Nghĩ vậy, ánh mắt phức tạp liền trở thành trống rỗng như trước, điều hần có thể làm chính là chuộc tội, không để con trai của Lily bị thương tổn, sai lầm của ngày hôm nay sẽ không xảy ra lần nữa, qua hôm nay, hần sẽ lại là lão dơi già Nhà Slytherin khiến người ta chán ghét.

Làm xong bữa tối đơn giản, hần đưa chúng đến chỗ Harry, chỉ dặn dò một số việc nhỏ nhặt, không nhìn tới cặp mắt dựa dẫm kia, Snape không khỏi cười nhạo, mấy ngày sau trò bình phục rồi, cũng sẽ không nguyện ý nhớ tới cái nơi làm người khác chán ghét này, còn có người luôn chán ghét trò là ta.

Sáng sớm mai sẽ truyền tin tức về Harry cho Dumbledore, Kẻ Được Chọn của bọn họ sẽ có thể trở về với cậu cha đỡ đầu của mình. Xong xuôi hết thấy, Snape vô lực ngồi trong phòng khách, khui một chai rượu Whiskey ‘Đế Lửa’, cứ như vậy mà máy móc rót vào trong miệng từng ngụm từng ngụm một, hần cần phải làm tê liệt trái tim phập phồng cả ngày hôm nay. Trong căn phòng khách trống trải, chỉ còn lại tiếng va chạm của ly rượu và mặt bàn, cùng với tiếng nhắm nuốt của người đàn ông nọ.

Harry nhận thấy Snape đã trở lại như trước đây rồi, không, là càng thêm lạnh nhạt so với ngày trước, điều đó khiến lòng cậu rất khó chịu. Sau khi sáng tỏ tâm ý của mình đối với hần, bất luận ánh mắt châm biếm hay lời lẽ ác ý nào của Snape đều khiến cậu khó có thể chịu được, vừa rồi khi hần cứu cậu, đã làm cậu càng thêm dựa dẫm vào hần, khi ôm lấy hần, hơi thở trầm ổn kia khiến cậu say đắm.

Nhẹ nhàng mở cửa xuống lầu, không có mắt kính làm tầm nhìn của Harry vào ban đêm càng mơ hồ hơn, cẩn thận lắng nghe, sau khi xác định dưới lầu có tiếng động rất nhỏ, Harry lần theo những món vật gia dụng cùng vách tường mà tới gần Snape. Sao thầy không bật đèn? Harry áp chế nghi hoặc tới gần người đàn ông, nhưng mùi rượu xộc vào mũi cậu khiến Harry nhú mày, được rồi, chẳng lẽ cuộc sống hằng ngày của Snape không quy luật như vậy sao?

Harry chạm đến góc áo của người đàn ông, nhưng người nọ lập tức ngồi thẳng dậy, dè dặt đưa phép dưới tay. Harry bị dọa sợ, nhất thời vấp ngã vào lòng Snape.

Harry xác định hần đã say rồi, bởi vì hần không đẩy cậu ra, lại còn mượn ánh trăng mà vuốt ve hai má cùng hai mắt của cậu, Harry hồi hộp đến không dám thở mạnh, tay chân cũng không dám nhúc nhích. Cậu tưởng tượng không ra vẻ mặt Snape hiện giờ, dù sao trời cũng quá tối, thế nhưng những cái vuốt ve thô ráp lại dịu dàng bất ngờ trên mặt làm cậu tự nhiên mà nhắm nghiền hai mắt, có lẽ có phần giấu đồ bìm leo, nhưng Harry đã có quyết định.

Harry cẩn thận điều chỉnh tư thế, đại khái phân biệt được gương mặt của Snape, liền áp lên hôn môi hần, vừa chạm tới đôi môi hơi lạnh mang theo vị rượu. Harry căng thẳng dán sát vào người đàn ông, một lúc lâu sau đó, chỉ nghe thấy người đàn ông nọ găm nhẹ nơi cổ họng, thô bạo cũng theo đấy mà đến.

Harry cảm nhận được đầu lưỡi Snape khuấy đảo trong khoang miệng, cổ họng lảm bảm điều gì đó, căn phòng yên ắng chỉ còn tiếng nước mờ ám. Harry bị hôn đến không còn khí lực, nhưng vẫn không quên ước nguyện ban đầu của mình, run rẩy đưa tay cởi cúc áo người nọ, người đàn ông dường như bất mãn mà kéo tuột chiếc áo mỏng manh đáng thương của Harry, thẳng đến khi hai người đều trần trụi thì Harry đã mệt đến tê liệt trên ghế sa lon. Snape tìm kiếm đôi môi người bên dưới, dùng tư thế tuyệt đối xâm chiếm giữ chặt thắt lưng Harry, mồ hôi chảy dọc theo thân thể hai người.

Trong nháy mắt khi Snape tiến vào, Harry đau đớn hít sâu, nghe tiếng rên rỉ khó nhịn của người đàn ông: “Lily...”

Run rẩy thừa nhận đợt xâm lược kế tiếp, thế nhưng đã không còn nhiệt tình như lúc đầu, bên tai tràn đầy hơi thở ồ ồ cùng những nụ hôn nóng bỏng ướt át. Hai chân Harry ôm lấy thắt lưng người đàn ông, nhắm mắt lại. Đúng thế, như vậy là đủ rồi, Harry, dù cho sau đó người đàn ông này vẫn không yêu mình, nhưng đầu sao cũng đã có chút ràng buộc.

11. Chương 11: Nỗi Đau Của Hai Người

Harry cảm thấy mình cũng đang say, đắm chìm trong dực vọng nguyên thủy cứ như đang ở trên con thuyền nhỏ trôi nổi bập bềnh trong biển rộng, động tác của người đàn ông trên thân cậu không biết mệt mỏi. Harry chưa từng nghĩ sẽ có thể ở gần Snape như vậy, da thịt gần gũi, trong đầu loé lên hình ảnh Snape ngày thường vẫn luôn ăn mặc kín đáo với vẻ mặt nghiêm túc âm trầm, Harry trong bóng đêm bất giác xoa lên hai má ướt đầm mồ hôi của người nọ.

Đúng thế, hiện tại người đàn ông này đang điên cuồng vì cậu, Harry chồm người dậy hôn người ấy. Bọn họ day dưa từ phòng khách đến phòng tắm. Harry chắc rằng ngày mai khi Snape nhìn thấy dấu vết hoan ái khắp nhà hẳn thế này, sắc mặt nhất định sẽ đặc biệt khó coi. Nghĩ đến đây, Harry bật cười, thật xin lỗi, Severus, có lẽ nón phân viện nói không sai, tôi hẳn là một Slytherin.

Không biết qua bao lâu, Harry cảm thấy cả người mệt mỏi hết như phải liên tục đánh mười trận Quidditch vậy, nơi bộ vị kết hợp hai người kia hiện tại nóng rất đau đớn, nửa thân trên của người ấy vẫn đè lên người cậu.

“U!” Harry thật cẩn thận đẩy người kia ra khỏi cơ thể cậu, nhưng dù chỉ một động tác đơn giản này cũng khiến cậu đau đớn khó tả. Harry nằm trên giường bình tĩnh nhìn trần nhà, bên tai là tiếng hít thở vững vàng của người ấy.

Harry nghĩ mình hôm nay nhất định đã điên rồi, chỉ một tháng trước thôi bọn họ còn chán ghét lẫn nhau, nó đã thay đổi từ lúc nào? Nhắm mắt lại, bây giờ ngay cả chính cậu cũng không biết, sau này cậu nên thế nào đây, cậu, Kẻ Được Chọn, Harry Potter, thế mà đi dụ dỗ giáo sư Độc Được của mình. Không! Harry mở to hai mắt, đây tuyệt đối là sự xúc phạm đối với Snape.

Nghiêng ngả lão đảo đi vào phòng tắm, dùng động tác nhanh nhất tẩy rửa sạch sẽ bản thân, dựa vào ánh đèn cậu quan sát mình trong gương. Tự Harry cũng không khỏi đỏ mặt, tuy không quá rõ nét, nhưng trên bờ ngực trắng nõn phủ kín dấu hôn, được rồi, có lẽ cậu cần một chút Độc Được và bộ quần áo kín đáo.

Harry không biết người đàn ông nằm cứng đờ trong phòng kia đã tỉnh, hay nói đúng hơn là hẳn chỉ mượn rượu để buông thả bản thân. Nét mặt Snape bây giờ phải nói là hoảng sợ và khó tin, nhưng hương vị hoan ái vẫn nồng đậm trong phòng, xúc cảm nhần mịn từ cậu bé hãy còn lưu lại trong lòng bàn tay. Hai tay bất giác siết chặt, Snape tựa như một con thú khốn khổ, nếu không phải vì lo lắng cậu bé còn ở nơi này, sợ là hẳn đã sớm gào thét thành tiếng. Ánh mắt Snape đỏ sẫm, hẳn sao có thể, sao có thể làm ra loại chuyện này? Đó là con của Lily a!

Harry chịu đựng nỗi đau hết như nỗi đau của nàng tiên cá mà bước ra khỏi phòng tắm, nhờ vào đôi tai thật thính, cậu nghe thấy hơi thở của người đàn ông nọ rối loạn trong nháy mắt. Cậu chậm chạp tới gần người ấy, ngồi bên mép giường, vươn tay vuốt ve gương mặt kiên nghị của Snape. “Con biết thầy tỉnh rồi,” Thân thể bên dưới lập tức cứng đờ, nhưng Harry dè hẩn lại, “Đừng cử động, hãy để con nói hết.”

Harry nuốt nước miếng, cố lấy dũng khí của một Gryffindor ra nói: “Giáo sư, không, Severus, em nghĩ chuyện của ngày hôm nay là em tự nguyện, cũng có thể nói là em dụ dỗ thầy. Nhưng xin thầy hãy nhớ rõ, em không chán ghét thầy như thầy đã nói, ah, thậm chí cũng không biết từ khi nào mà em chết tiệt yêu thầy, yêu Severus Snape.” Cảm nhận được hơi thở của người kia bất ổn cùng thân thể cứng đờ, cậu tiếp tục: “Còn có, bất kể ra sao, chuyện ngày hôm nay chỉ cần thầy muốn, em sẽ giữ kín đến khi xuống mộ.”

Harry bò lên giường, từ phía sau ôm lấy tấm lưng rộng lớn của người đàn ông, lắng nghe hơi thở của hắn, Harry rốt cục trút hết mọi uất ức ra ngoài. Snape tuyệt vọng cảm nhận dòng nước mắt nóng rát của cậu bé đang thấm ướt lưng hắn, chỉ là vì lời yêu thương của cậu bé khiến hắn vẫn chìm trong hoảng sợ đồng thời chịu đựng sự lên án của đạo đức, đôi mắt trống rỗng nhìn không ra chút tình cảm, nhưng nước mắt của cậu bé lại làm con tim hắn run rẩy, trong hoảng hốt nghe được cậu nhóc nói: “Sev, xin hãy cho em hiện tại

được gọi thầy như thế, có lẽ thầy cả đời cũng sẽ không tha thứ cho những việc làm này của em, nhưng là xin đừng tự trách mình, em biết người thầy yêu là Lily Evans, mẹ của em, đã biết tự rất sớm rồi, tạm biệt, em yêu anh.”

Harry vừa khóc vừa nói, như trong dự đoán cậu không nhận được câu trả lời của người nọ, đúng thế, Harry, đủ rồi, đừng tham lam, chuyện này vốn dĩ đã không đúng, có lẽ sau này cậu sẽ kết hôn với một cô gái, sau đó hoàn toàn quên đi người đàn ông kia, mà hửn, Harry nở nụ cười đầy mỗi mệ, qua ngày hôm nay, trong trí nhớ của hửn cậu bất quá chỉ là một kỹ nữ không biết liêm sỉ mà thôi.

Ném vào lò sưởi một nắm bột Floo, “Quán Cái Vạc Lũng.” Đúng vậy, cậu lúc này không thể trở về Quảng trường Grimmauld, thể xác và tinh thần cậu đều bị thương tổn nặng nề, cậu cần nghỉ ngơi.

Mà Snape, sau khi Harry rời đi, hửn ngồi dậy, hai tay thống khổ bấu vào trong tóc, tiếng gào thét đè nén đã lâu rốt cục có thể tuôn trào, tên nhóc chết tiệt kia, sao có thể coi như chưa từng có gì xảy ra! Snape cảm thấy lòng mình rất rối loạn, tên Potter chết tiệt đó lại còn nói đã yêu hửn, yêu một lão dơi già Slytherin đầu đầy dầu, phải rồi, hửn nên sớm phát hiện ra ánh mắt thẳng bé khi nhìn mình đã không còn thù hận cùng chán ghét, là hửn đã lỡ đi sự dựa dẫm cùng tin cậy của cậu ấy, thế nhưng hửn thật không ngờ nó sẽ diễn biến trở thành như ngày hôm nay.

Bật đèn lên, dưới ánh đèn u ám, dấu vết hoan ái dưới người trên giường khiến Snape kinh hoàng, trên ga giường còn có vết máu, nhất định là rất đau, “A!” Tiếng gầm nhẹ đầy áp lực cũng không làm vơi bớt áy náy cùng tuyệt vọng không cách nào đè nén trong lòng Snape, hửn không biết nên làm sao đối mặt với người hửn yêu, Lily. Còn có, trước mắt Snape lại hiện lên ánh mắt dựa dẫm xen lẫn mến mộ, tiếng rên rỉ vui sướng cùng thống khổ... Severus Snape, linh hồn sa đọa của hửn còn có thể hoàn trả những gì?

12. Chương 12: Quay Về Trường Học Và Trường Sinh Linh Giá

Harry nhờ nhân viên của quán Cái Vạc Lũng mua chút Độc Dược, tiêu trừ những dấu vết cùng cơn đau nhức trên người mình, thiêm thiếp một giấc rồi rời đi vào rạng sáng ngày hôm sau. Đứng trên đường lớn, Harry chợt hốt hoảng, tựa như tỉnh cảm mãnh liệt cùng thống khổ của đêm qua chỉ là một giấc mộng, mà hai tháng trước cậu hãy còn lỗ mãng dễ xúc động cũng đã học được sự bi thương trầm lặng như thế này.

Đề nén cơn thú đang khỗn khổ trong lòng, cậu đi về phía ngôi nhà của chú Sirius. Bên kia, Snape một đêm thức trắng, trước khi trời hửng sáng đã thu dọn tốt căn nhà, dùng tốc độ nhanh nhất, sắc đỏ gai mắt ấy cứ như cơn ác mộng quấn chặt lấy hửn. Cụ Dumbledore và chú Sirius khi trời vừa sáng liền đến nhà của Snape nhưng không gặp được Harry vốn nên ở đây, chú Sirius suýt chút nữa bỏ nhào tới hửn.

Không thể không nói, nhờ tố chất làm gián điệp hai mặt, hửn có thể mặt không đổi sắc mời hai người kia ra ngoài cũng như tiết lộ tin tức cậu nhóc đã trở về cho họ.

“Snivellus, mi tốt nhất nên cầu nguyện cho Harry không xảy ra chuyện gì đi!” Sirius gầm lên giận dữ. Còn Snape thì không có lòng dạ giống như thường ngày mà chằm biếm lại, đau thương khi cậu bé rời đi vẫn quanh quẩn trong đầu hửn. Hai người kia đi rồi, Snape ngồi lâu thật lâu duy chỉ với một tư thế, ánh mắt trống rỗng khiến người ta nhìn không thấu hửn đang nghĩ điều chi.

Trở về nhà, Harry đón nhận vòng ôm của chú Sirius, tuy đã uống Độc Dược nhưng thân thể vẫn còn đau nhức làm Harry suýt chút nữa rên ra tiếng, miễn cưỡng nở nụ cười trấn an người cha đỡ đầu đang kích động của mình, chú Sirius với thần kinh thô lập tức khôi phục lại bộ dạng suy nghĩ đơn giản của mình. Harry cảm thấy cậu hiện tại không tiếp nhận được ôm ấp của người cùng giới, dù là chú Sirius cũng vậy, vì đau nhói trên da khiến cậu nghĩ đến ôm ấp ấm áp không sao có thể thuộc về mình kia.

Kỳ nghỉ lễ Giáng sinh rất ngắn, Harry lại bước lên đoàn tàu đến Hogwarts. Trên xe, Harry không ngừng an ủi cô bé phù thủy đang tự trách mình, đương nhiên Harry không muốn nhắc lại chuyện ngày hôm đó, Hermione cũng hiểu lòng cậu mà đổi chủ đề, chỉ có Ron vẫn còn khiếp sợ về việc Harry ở cả một đêm bên giáo sư Snape.

Vườn trường quen thuộc khiến Harry cảm thấy xa lạ cứ như đã qua mấy đời, bởi rằng cậu hiểu được gần đây tinh lực của cậu đều đặt trên người đàn ông kia, đã lâu chưa chăm chú nhìn ngắm cảnh sắc và con người

ở chung quanh. Nhìn Hermione ngày càng xinh đẹp, và Ron hồi trước cứ hay hô to gọi nhỏ đã dần trở nên có chút chín chắn. Dưới ánh mắt khó hiểu của hai người, Harry cười vô cùng thoải mái, nhưng trong mắt lại một mảng bi thương.

Thời gian cứ bình thản trôi đi, chỉ là Harry làm đúng theo những gì cậu đã nói, không hề theo đuổi hình bóng màu đen kia nữa, mà Snape cũng coi cậu như không khí, đó là do Hermione nói, bởi vì cậu chưa từng ngẩng đầu lên, cũng không có dũng khí nhìn vào cặp mắt có thể mang theo nỗi phiền chán cùng ghét bỏ. Chính là nghe Ron nói: “Gần đây lão dơi già không còn gây rối với Harry, cứ như xem cậu ấy là không khí ấy, chuyện này thật kỳ lạ, không phải sao?”

Mấy ngày nay Harry vẫn cố sức quên đi chuyện đó để bản thân hoà vào sự náo nhiệt ở Gryffindor như trước đây, thế nhưng đèn sáng cũng có lúc tắt. Cho dù lửa dối bản thân đã quên rồi, nhưng cứ mỗi đêm, nỗi nhớ nhung đối với người kia đan lại với nhau dệt nên một hồi mộng cảnh, Harry rất thống khổ, dù là cơn đau đầu khi đối mặt với Voldemort cũng không bằng một phần vạn nỗi đau này.

.....

Harry khó hiểu mà đi đến phòng hiệu trưởng, mới rồi Fawkes bay vào phòng nghỉ truyền tin khiến cậu hoảng sợ một phen. Nhưng Ron lại cho rằng cách này thật bảnh. Mở cửa, cậu lại càng hoảng sợ, Snape đang tranh luận điều gì đó với cụ Dumbledore, mà cô gái khiến Harry vẫn luôn đề phòng kia, Amy Clinton thì đang lo lắng an ủi người đàn ông ấy. Ngay khi ba người nọ quay đầu sang, Harry lập tức đè nén nỗi chua xót trong lòng, nở nụ cười.

“Xin chào, Hiệu trưởng, giáo sư Snape.”

Dumbledore vẫn hiền từ nhìn mỗi người ở đây, “Harry, trò đã đến rồi, muốn uống nước chanh không?” Harry ngoan ngoãn cầm lấy ly nước do cụ đưa tới, khóe mắt quét qua vẻ mặt ghét bỏ của cô gái, Harry không hề nhìn sang người đàn ông đang nổi giận nọ. Nhưng ngón tay run rẩy chứng minh cậu cũng không bình tĩnh như thế.

Harry ngẩng đầu nhìn về phía cụ Dumbledore, nói lên thắc mắc của mình.

“Thưa Hiệu trưởng, con muốn biết ngài tìm con tới là có chuyện gì ạ? Hay là con đây. Có gì không ổn?” Harry cẩn thận hỏi, không thể phủ nhận cậu đang chột dạ, mà sự thật là ở trước mặt Snape cậu luôn là bên bị động, ngưỡng mộ rồi lại khiếp sợ mà cố gắng chôn giấu suy nghĩ của mình, thế nhưng cặp mắt thâm thúy kia khiến cậu không biết phải làm sao, cho dù không nhìn người ấy, nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt của hắn.

“À, Harry, thật ra trò có thể gọi ta là giáo sư.” Snape ở bên cạnh hừ một tiếng đầy bất mãn. “Được rồi, Harry, kỳ thật chuyện này có chút liên quan tới trò.” Ánh mắt màu lam của cụ Dumbledore lóe lên, Harry bất an vụng vụng mấy ngón tay chờ đợi những lời tiếp theo.

“Trên thực tế, chúng ta phải cảm ơn tiểu thư Clinton, Harry à, về Voldemort, chúng ta đã biết bí mật lớn nhất của gã.” Cụ dùng giọng điệu bình thường nói ra nội dung làm người ta phải sợ hãi, rồi cụ Harry không khỏi nhìn về phía Snape. Mà Snape thì sau khi xảy ra sự kiện kia, trong lòng hết sức phức tạp, hắn nghĩ rằng Harry sẽ oán lấy hắn không tha, lại tựa như hắn có thể nghĩ giống hệt Potter, cũng cho rằng cậu biết đâu sẽ hận hắn suốt đời. Thế nhưng, hiện tại Harry Potter lại dùng ánh mắt bất an xen lẫn ngưỡng mộ nhìn về phía hắn, Snape chợt quay đầu đi, không nhìn đến đôi mắt xanh lục kia nữa.

Hai người còn lại không chú ý đến tình huống bên này, cụ Dumbledore dưới vẻ mặt nghiêm túc của Snape và Clinton đem những món đồ vật mà Harry cảm thấy khó hiểu đặt lên bàn. Một chiếc nhẫn không rõ tính chất, một vương miện, một mặt dây chuyền, một cúp vàng.

“Chúng chính là Trường Sinh Linh Giá mới tiêu diệt được cho đến nay của Voldemort.”

.....

Harry hốt hoảng rời khỏi văn phòng hiệu trưởng, những chuyện cụ Dumbledore nói cho cậu nghe vừa rồi vẫn làm cậu khó bề tưởng tượng, Voldemort chia tách linh hồn của mình, sau đó cất chúng vào mấy thứ kia? Mà cậu, lại là một trong số những Trường Sinh Linh Giá đó? Thật vô vớ, kẻ địch lớn nhất của mình lại trở thành một bộ phận của mình, như vậy, cụ Dumbledore ngay từ đầu đã biết chuyện này? Sự kiện Hòn đá

Phù thủy vào năm nhất và sự kiện Phòng chứa bí mật vào năm thứ hai chẳng lẽ đều do cụ xếp đặt? Nghĩ đến ánh mắt ẩn chứa áy náy khi cụ nói: “Thật xin lỗi, Harry, trò có quyền được biết, Amy cũng khuyên ta như vậy, à, Amy có năng lực tiên tri, hiện tại ngoại trừ chủ hồn Voldemort và con quái xà Nagini, có thể nói đã tương đối an toàn rồi.”

Sau đó Kẻ Được Chọn không còn cần thiết nữa? Bế quan bí thuật sao? Giáo sư Snape hẳn cũng biết nhỉ, thật khờ mà, biết rõ cậu là một trong số Trường Sinh Linh Giá vì sao vẫn bảo vệ cậu? Lily quan trọng đến thế sao? Quan trọng đến vứt bỏ linh hồn của mình mà đi lại giữa bờ vực của cái chết? Ván cờ này hết thấy đều đã bố trí rất tuyệt, chỉ đợi cậu và Voldemort nhảy vào.

Ah, mình còn tác dụng mà, làm vật chứa duy nhất có thể liên hệ với chủ hồn Voldemort. Hai mắt Harry trống rỗng nhìn ra cảnh sắc ngoài cửa sổ Hogwarts, bản thân mình, vì sao tồn tại?

Phòng hiệu trưởng.

“Dumbledore! Sao cụ có thể, sao có thể nói với Harry Potter những việc này? Đứa bé đó, cụ muốn huỷ luôn nó sao?” Dumbledore mỗi một tựa lên ghế, hai mắt sững sờ nhìn Fawkes. “Không, Severus, đây là việc cần thiết, từ khi Amy Clinton xuất hiện, làm cải biến hết thấy, mà sự tình đã đặt lên mặt bàn rồi, tin chắc rằng Voldemort hiện tại đã giận điên, mà làm Kẻ Được Chọn của giới pháp thuật, Harry vẫn luôn là cái gai trong lòng gã, mục tiêu thứ nhất cũng nhất định là Harry.”

Snape bình tĩnh lại, ánh mắt trống rỗng nhìn Dumbledore: “Cụ nên nhớ kỹ, việc ta làm, là bảo vệ nó, bảo vệ con trai của Lily, bế quan bí thuật của Potter ta sẽ dạy, mà cụ, tốt nhất giám sát chặt chẽ cái cô tiểu thư Clinton kia đi, cái đầu mọc đầy cỏ lác đó hoàn toàn không ra gì, dám ngu xuẩn đến độ bàn chuyện làm ăn với Malfoy, một đứa Muggle!” Đáy lòng Snape quay cuồng, tuy Amy Clinton xuất hiện đã giúp phong kín phần lớn đường đi của Voldemort, nhưng cô ta không biết thu liễm, tính toán tiếp cận hẳn cũng như tham gia vào cuộc sống của hắn, qua lại với Draco Malfoy, cùng Malfoy nói đến những vấn đề mẫn cảm.

Harry Potter, ánh mắt tuyệt vọng lại trống rỗng của đứa bé ấy khi nhìn hắn khiến lòng hắn run rẩy, nhưng hắn có thể làm chỉ là mặt không chút thay đổi, Dumbledore, cụ cứ thế tin rằng Harry Potter sẽ có thể sau khi trải qua những điều này mà trưởng thành, đề rồi đối đầu với Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy?

Dumbledore thấy Snape giận dữ bỏ đi, trong mắt cũng mê mang: “Thật xin lỗi Harry, để trò tiếp nhận những điều này quá sớm.” Amy Clinton, không thể không nói việc cô bé này đột nhiên can thiệp quả thực đã giúp giải quyết vấn đề lớn nhất.

Dumbledore neho mắt lại, cái cô bé kia vào một năm trước đột nhiên xuất hiện trước mặt cụ, nói mình có năng lực tiên tri, không phải chưa từng nghi ngờ, thế nhưng từng món Trường Sinh Linh Giá tà ác được tìm thấy, những thuận lợi bất ngờ trong thời gian này cũng làm cụ bất an lắm, đúng vậy, là bất an, Amy Clinton là một biến số, không biết là tốt hay xấu.

13. Chương 13: Sự Thay Đổi Của Harry

Mấy ngày nay Harry Potter trở nên rất kỳ quái, không chỉ có Ron và Hermione cho rằng như thế, cả Gryffindor và những bạn học có quen với cậu cũng nhìn ra Harry đã thay đổi. Thiếu niên mười bốn tuổi chính là bước vào độ tuổi vui tươi nồng nức, nam nữ sinh cùng tuổi đều đã cao lớn hơn, những tình cảm ngây ngô cũng dần dần đâm chồi.

Harry tuy vẫn gầy yếu như trước, nhưng thân thể đã cao hơn nhiều, gọng kính xấu xí được thay bằng một cặp kính không gọng hình bầu dục, mái tóc đen vẫn bướng bỉnh chia ra bốn phía, nhưng nhờ đó để lộ khuôn mặt thanh tú của Harry khiến ánh mắt của một vài nữ sinh bắt đầu hướng về Đứa-bé-sống-sốt. Thế nhưng mấy ngày nay cậu bé không còn như trước đây cùng Ron và đám nam sinh khác trêu chọc vui đùa nữa. Cậu bé thường thường mỉm cười nhìn bạn tốt trao đổi hoặc cãi nhau, đôi mắt xanh lục đầy áp hiu quanh đâu thương, lại thi thoảng ngậy người đến khi bạn tốt nhắc nhở mới tỉnh lại.

” Ôi chào, nhìn Harry Potter như thế này, lòng tớ nát tan cả rồi.” Không ngừng có nữ sinh cảm thán như vậy. Ron vừa lo cho Harry, lại vừa ghen tị với cậu vì cậu được yêu thích, mà Hermione thì trực tiếp hỏi thẳng Harry, thế nhưng nhiều lần chỉ đổi lấy nụ cười dịu dàng cùng với một câu: “Mình không sao.”

Hôm nay, khi Harry nửa đêm đứng một mình trong phòng nghỉ thì bị Hermione trông thấy. Hermione thở dài cảm ly cacao nóng xuống lầu. Harry nghe thấy tiếng động, theo bản năng căng cứng thân thể, mấy ngày nay đối với việc một vài nam sinh vô ý đụng chạm làm cậu sượng cứng, không thể chịu đựng. Nhưng khi nhìn thấy cô bé phù thủy mặc đồ ngủ lo lắng đứng trước mặt mình, Harry mới mỉm cười. Hermione cẩn thận ngồi bên cạnh cậu, đưa cái ly trong tay cho Harry.

“Cám ơn.” Hai tay Harry nhận lấy ly, đôi mắt bị hơi nước che mờ không chân thật.

“Harry, bồ, ý mình là, bồ gần đây không ổn lắm, có chuyện gì không vui sao?” Hermione vừa nói vừa quan sát mặt sắc của cậu, nhưng không có kết quả, chỉ có lông mi cậu khẽ run. Harry hơi há miệng, rồi khép lại. Cậu mâu thuẫn lắm, Hermione và Ron tôn kính hiệu trưởng Dumbledore, cậu không biết nếu nói ra sự thật ấy sẽ được đáp lại thế nào, nghĩ đến sẽ trông thấy bạn tốt dùng ánh mắt không tin tưởng để nhìn mình, tim Harry liền thất lại. Nhấp một hớp cacao để che giấu, mỉm cười nhìn Hermione đang lo lắng.

“Cacao ngon lắm, còn có, Hermione mình nghĩ chuyện này mình còn chưa thể nói ra, mình cũng không có gì không vui, chẳng qua là...” Harry nhìn về phía lò sưởi, ánh lửa ấm áp khiến tầm mắt cậu có hơi mờ lung, “Chẳng qua là mình đột nhiên hiểu rõ rất nhiều chuyện, lại dùng những suy nghĩ của hiện tại để suy xét những chỗ trước kia chưa từng phát giác, thật kỳ diệu, không phải sao?”

Hermione đương nhiên không làm khó cậu, chỉ lo lắng nhìn Harry đang giả vờ ung dung, đưa tay giữ chặt bàn tay hơi lạnh của Harry, tay Harry run lên, đã lâu không cảm nhận được sự ấm áp khiến con tim cậu đau xót.

“Harry, không sao đâu, mình nghĩ bồ có lý do của bồ, mình chỉ hi vọng bồ có thể xử lý tốt chuyện này, còn nữa, có khó khăn gì thì cứ tìm mình và Ron, chúng ta là bạn tốt mà.” Harry nhìn về mặt kiên định của cô bé, để lộ nét cười chân thật lần đầu tiên trong mấy ngày qua: “Ừ, rồi sẽ có một ngày, mấy bồ sẽ biết được hết thấy.”

Mà danh tiếng nổi trội trong mấy ngày qua chính là Amy Clinton Nhà Ravenclaw. Cô gái năm nay đã là năm tư, tướng mạo xinh đẹp, thành tích xuất sắc cùng với tính cách dịu dàng cũng khiến cho nam sinh mê mẩn. Thế nhưng cô gái ấy thường xuyên ở trong tầm mắt hoang sợ của đám học sinh mà đối với giáo sư Snape chú trọng có thừa, khi gặp mặt sẽ vui sướng chào hỏi, tặng quà vào ngày lễ, ánh mắt tôn sùng không chút e dè thường xuyên khiến Snape đen mặt, làm không ít học sinh gặp nạn.

Snape gần đây rất buồn bực, lão già Dumbledore kia vậy mà lại nói cho Harry Potter những chuyện đó, còn tên nhóc chết tiệt ấy nữa, thế nhưng... Snape nhìn thấy liên tục mấy ngày qua, Harry dần dần gầy đi, ăn uống so với mèo còn ít hơn, hần rầu vô cùng, hần không bảo vệ tốt đứa bé kia. Chỉ là Snape cố hết sức không thêm nghĩ đến đứa nhỏ đó nữa, cũng như tiếp xúc với ánh mắt ấy, bởi đây là lần đầu tiên hần dao động vì một Potter, từng có vài ngày khi vừa nhắm mắt lại hần liền thấy thân hình gầy gò của cậu bé, cùng đôi mắt xinh đẹp mờ sương khi động tình, ôi, không, quần lót của Merlin a!

Cáu gắt mà dạo bước trong văn phòng, vạt áo theo cử động của thân thể vung lên thành độ cong tao nhã. Cau mày ngồi xuống trước bàn làm việc, khéo mắt liếc đến món quà nằm trong xó, cây bút lông chim trong tay vang lên một tiếng rồi đi đời.

“Ravenclaw ngu xuẩn.” Đó là một món quà màu lục sẫm được bao gói tinh xảo, bên trong là một cặp cổ tay áo được chế tác tuyệt đẹp. Món quà này đưa tới khi sinh nhật hần, lúc ấy hần còn tưởng có người đùa dai mà suýt chút nữa cho nó một bùa Diffindo, thực ra lúc này hần cũng rất muốn làm vậy.

“Amy Clinton, đừng có mà tính toán dùng mấy cái thứ lời tiên tri gì đó ra lừa gạt ta, một Slytherin. Còn có, nếu lại dùng ánh mắt ghê tởm hết như màu con cóc này nhìn ta, hoặc giả suy nghĩ những điều vớ vẩn gì đấy, ta nghĩ mi sẽ không muốn ném thử hậu quả đâu.”

Lúc ấy, Snape rất sảng khoái nhìn vào gương mặt tinh xảo tái nhợt của cô gái, sau đó nhú mày khi nghe thấy Clinton dùng một thứ ngôn ngữ hần nghe không hiểu mà thì thào gì đấy. Kỳ thật lúc ấy Amy Clinton bị vẻ mặt u ám cùng ngôn ngữ sát thương người khác của giáo sư dọa sợ, từ sau khi cô sống lại lần nữa trong thân xác của nữ sinh Ravenclaw này, mục tiêu của cô chính là vị giáo sư mà cô vẫn luôn yêu thích này đây, sau đó không ngừng thử tiếp cận, rồi vào năm thứ ba của Harry Potter kia rồi cuộc cũng tìm được cơ hội, mà đáng người cùng sức quyến rũ của Snape so với trong sách càng thêm mê người làm cô càng say

đám. Dưới áp lực mạnh mẽ của Snape, cô đã nói: “Tất cả những chuyện này đều không có khả năng, mình là tốt nhất, mình sẽ không buông tay.”

Cứ như thế, trong bầu không khí quỷ dị, lễ tình nhân đã tới. Tuy lần này không có Lockhart tham gia, những chàng trai cô gái đỏ bừng cả mặt cùng không khí tràn ngập màu hồng phấn vẫn khiến Snape nhũn mày, đặc biệt là khi nhìn thấy cụ Dumbledore ở bên cạnh vì dễ hợp với không khí ngày lễ mà diện áo chùng hồng phấn, Snape cảm thấy dạ dày mình bắt đầu run rẩy. Hai mắt trống rỗng dường như vô ý mà nhìn về phía dãy bàn Gryffindor, đôi lông mày càng thêm nhũn chặt, trên bàn, đám nam sinh thường ngày ồn ào đang im lặng nghe bạn bè thảo luận về cô nữ sinh nào đó, trên thực tế, Harry căn bản không xen miệng vào được, bởi vì cậu hoàn toàn đã không còn hứng thú với bạn gái.

Bàn tay mướt yếm mạch của Ron dừng lại một chút, hệt như thấy ma mà nhìn về một chỗ, Harry phát hiện trước nhất nên tò mò nhìn theo hướng kia, chỉ thấy một cô gái Châu Á xinh đẹp đang ngồi nghe Amy Clinton nói gì đó, xấu hổ đỏ mặt nhìn về phía Harry, Harry chạm phải ánh mắt cô ta theo phản xạ mà mỉm cười với cô, thấy cô bé kia càng đỏ mặt hơn, Harry giờ mới hiểu rõ mà cúi đầu xuống. Chính là cậu đã không thấy được vẻ mặt không cam lòng của Ron ở bên cạnh, cùng sắc mặt phức tạp của Hermione khi nhìn Ron. Mà trên dãy bàn giáo viên, Snape phát tán khí đen, nghiêng rằng nghiêng lợi ăn món trứng rán trong đĩa, đáy lòng cố gắng bình ổn, ánh mắt âm u ngay cả bản thân cũng không phát hiện. Mà trên bàn Ravenclaw, Amy Clinton tựa hồ đang chờ đợi điều gì đó, thường xuyên nhìn về phía Snape và cửa lớn.

“Ah, cú mèo đến kìa!” Không biết là ai la lên, chỉ thấy một đoàn cú mèo bay vào đại sảnh đường. Harry có dự cảm không tốt, quả nhiên có mấy con cú mèo bay đến chỗ cậu, thả những món quà và thư từ vào lòng Harry, thậm chí có vài món rơi vào trong đĩa. Bên Slytherin đột nhiên truyền đến tiếng huýt sáo, Harry quay đầu nhìn qua, thì ra là trước bàn Malfoy chất đầy quà tặng thư từ, chỉ thấy nó kiêu căng sẫm soi từng món, thấy Harry quay đầu sang, lập tức đáp trả bằng một ánh mắt khiêu khích, Harry cảm thấy thật ngấy thơ nên quay đầu lại, không phát hiện khuôn mặt tuần tú của cậu bé bạch kim kia đột nhiên trở nên tối tăm.

“Kìa, trời ạ, ai tặng quà lễ tình nhân cho Snape kìa?”

Thân thể Harry khi nghe đến tên Snape chợt khựng lại, mấy ngày nay, đây là lần đầu tiên nhìn thẳng về phía người đàn ông đó. Chỉ thấy gương mặt Snape đen sì, Diffindo một phong thư màu hồng, cũng không chạm tới món quà, hần phất tà áo chùng lên, không để ý tới cụ Dumbledore muốn giữ hần lại, hùng hổ rời đại sảnh đường, khi lướt qua bên cạnh Harry, thân thể hai người đều cứng đờ cũng không chú ý tới vẻ mặt đối phương, vào lúc thoáng qua ấy, Harry nghe thấy rất rõ trái tim mình chợt nứt vỡ. Mà bên kia, Amy Clinton nắm chặt hai tay, khuôn mặt tái nhợt hoàn toàn không còn nụ cười dịu dàng của ngày trước, ngay cả đồng quà tặng trên bàn cũng không thêm để ý, dưới vẻ mặt khó hiểu của một số người, cô rời đại sảnh đường, Harry xác định lúc cô đi khỏi, đã cắn hận liếc cậu một cái.

14. Chương 14: Không Thể Quên Anh

Snape thấy mình đã lâu chưa từng tức giận đến vậy, có vài học sinh trên hành lang bị nhấn chìm trong khối khí lạnh đã thăng cấp rõ rệt của hần, một cô bé nhất gan Nhà Hufflepuff thậm chí còn oà khóc. Hần ác ý nở nụ cười đầy châm biếm, như vậy mới là phản ứng bình thường chứ, nhớ tới ánh mắt dựa dẫm xen lẫn yêu mến của Harry Potter, cùng bóng dáng nhỏ gầy lẳng lẽ của cậu bé rất được đón chào vào ngày hôm nay, Snape ơi, mi thật sự không bằng cảm thú.

Sau khi Amy Clinton rời đại sảnh đường liền liều mạng đuổi theo điểm nhỏ màu đen kia, vừa thở gấp vừa tới gần Snape đang nhũn mày tựa vào cửa sổ không biết suy nghĩ điều gì. Amy cảm thấy người đàn ông này càng nhìn càng làm người ta mê mẩn, càng ở chung càng khiến người ta đau lòng. Snape đã sớm phát hiện cô ta tới gần, nhưng vì nỗi ân hận dâng trào trong lòng mà hần không thêm để ý đến thân thể đang kề sát qua của cô ta, còn Amy vì nỗi đau thương khổ sở vây quanh người đàn ông ấy mà xúc động, nhân lúc Snape không chú ý thì túm lấy cánh tay hần. Thân thể Snape chấn động, thấy hành vi càn rỡ của cô thì vội muốn rút tay ra, khóe mắt lại thấy được hình bóng nhỏ gầy nọ.

Harry không biết nên miêu tả tâm tình hiện giờ thế nào nữa, mê mang nhìn bóng dáng thân mật giữa người đàn ông kia và cô gái ấy, đối diện với đôi mắt đen nhìn không ra cảm xúc. Cả người Harry run rẩy, hai

chân như bị đóng đinh, tuy trong lòng muốn mau chóng rời đi, nhưng ánh mắt lại không thể kềm chế mà đắm chìm trong đầm nước đen u ám ấy. Amy thì mừng thầm vì Snape không giãy tay ra, thả lỏng thân thể nhưng vẫn không buông vòng tay đang giữ lấy cánh tay người đàn ông, rồi cô nhìn theo hướng mà người kia vẫn đang nhìn chăm chú, thấy thân hình cứng đờ và đôi mắt trống rỗng của Harry, chỉ cảm thấy khó hiểu cùng chán ghét.

Không biết qua bao lâu, Harry dời tầm mắt, đi về phía thư viện. Khi đến nơi hai người kia nhìn không thấy, cậu liền chật vật bỏ chạy. Lòng đầy chua xót nhắc nhở cậu: Harry à, mày không quên được ông ấy, dù mấy ngày qua mày không nhìn ông ấy, mày vẫn không thể ngừng phát hoạ hình ảnh ông ấy trong đầu, dù ông ấy cùng cụ Dumbledore lừa dối thậm chí thương tổn mày, mày vẫn không sao hận ông ấy được.

Trong thư viện, cậu căn bản không thể tập trung, cảnh tượng mới rồi không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu cậu hệt như một thước phim của Muggle vậy. Chiếc gương hai chiều trong túi cậu đột nhiên rung động làm Harry hoàn hồn, cầm lấy món quà mà chú Sirius tặng cho cậu, mở ra thì thấy ngay chú Sirius đang tươi cười sang sảng, Harry mới từ từ bình tĩnh lại, sau khi chào hỏi vị cha đỡ đầu mấy ngày qua bận bù đầu bù cổ kia xong thì cả hai liền trò chuyện về những điều vặt vãnh trong cuộc sống.

Harry dừng lại một chút, rồi đắn đo cẩn thận hỏi cha đỡ đầu của mình: “Chú Sirius, con, con muốn hỏi chú, bạn của con là một đứa con trai, lại thích một cậu trai khác, như vậy có bất thường không ạ?” Sirius thật bất ngờ với câu hỏi của Harry, nhưng vẫn rất có trách nhiệm mà giải đáp: “Harry à, điều này ở giới pháp thuật là hoàn toàn bình thường, phải biết ta và Remus... Ồi, nói lỡ rồi.”

Harry há to miệng tỏ vẻ kinh ngạc, giáo sư Lupin và chú Sirius?

Sirius dè dặt nhìn đứa con đỡ đầu nhà mình: “Harry, con, để ý chuyện này sao?” Harry nhanh chóng từ trong khiếp sợ hồi phục tinh thần, nở nụ cười an ủi: “Không ạ, chuyện này rất thích hợp.” Vì thế, trong dáng cười thoải mái của chú Sirius, cậu đưa ra quyết định. Bất kể thế nào, cậu đều không cam lòng cứ như vậy mà buông bỏ tình cảm đậm sâu của mình. Bị chán ghét cũng được, bị chế giễu cũng tốt, dùn khí Gryffindor rốt cục cũng từng chút một trở về trong người cậu. Có điều chuyện của chú Sirius và giáo sư Lupin vẫn làm cậu hoảng sợ một phen, bất quá cậu nên tìm thời gian chúc phúc bọn họ.

Sau bữa tối, viện cố với Ron và Hermione, Harry hít sâu một hơi rồi đi tới hầm. Dọc đường đi, những hành lang chuyển động và ánh mắt hoặc nghi ngờ hoặc châm biếm của một số học trò Nhà Slytherin làm cậu rất khó chịu, trước đây mỗi khi lao động phục vụ cậu cũng gặp loại tình huống này, lúc ấy cậu làm thế nào nhỉ? Lườm trả lại?

Ngay khi Harry khấn trương đi về phía trước thì một thanh âm hiện tại Harry rất không muốn nghe thấy vang lên.

“Sao thế này? Kẻ Được Chọn được say mê chào đón của chúng ta lại hạ mình tới Nhà Slytherin, không biết có gì không ha?”

Draco Malfoy kéo dài ngữ điệu kiêu căng của mình cùng với hai đứa thuộc hạ chặn trước mặt Harry, bốn phía mơ hồ truyền đến những tiếng chế giễu, Malfoy càng thêm khí thế. Đi tới hai bước rồi khẽ cúi người, tư thế áp bức ấy khiến Harry không khỏi nhú mày lùi lại một bước, nhưng Malfoy nhanh hơn bắt được bờ vai cậu.

“Cậu Malfoy, tôi chỉ đến tìm viện trưởng của các người. Xin nhường đường.”

Lúc Draco nghe thấy Harry tìm giáo sư Snape thì thoáng chút do dự, nhưng nhìn vào đôi mắt sáng nước sáng ngời cũng như cảm nhận được những biến đổi khá lớn gần đây của Harry, trước kia đối với sự khiêu khích của nó, Kẻ Được Chọn chỉ biết xù lông hệt như một con mèo cùng với con chồn lông đỏ thối hoặc nhà Weasley đối chọi lại nó. Vậy mà, gần đây Harry Potter lại khiến nó thật dễ ý và đôi mắt sắc lẹm cũng dường như trở nên hấp dẫn hơn trước rất nhiều. Ho khan một tiếng, “Ha, chẳng lẽ Kẻ Được Chọn tới lao động phục vụ? Nhà Gryffindor chuyên đào tạo ra lũ ngu sao?”

Harry nghe Malfoy châm biếm cũng không tức giận như trước đây, cậu chỉ hất bàn tay đang đặt trên vai mình xuống, đưa mặt tới gần khuôn mặt tuấn tú đang kích động kia. “Cậu Malfoy, tôi lặp lại lần nữa....” Mà lúc này. “Mấy trò đang làm gì?” Một giọng nói trầm thấp vang lên làm cả Harry và Draco đều cứng đờ,

chẳng qua là Malfoy hiển nhiên càng biết cách che đậy, sửa sang lại tay áo, cúi chào Snape, cứ như chuyện vừa nãy chỉ là một cuộc xã giao hữu nghị vô cùng bình thường mà thôi.

Hai mắt Snape ẩn chứa cảnh cáo liếc nhìn bạch kim thiếu niên đang khẽ run rẩy, rồi nói với cậu Harry vẫn còn cứng đờ: “Hiện tại, mời cậu Potter bị quỷ khổng lồ hôn kia đi theo ta.” Đợi khi Snape đi tới phía trước Harry liền đuổi theo, mà Draco chẳng còn tâm tình vui vẻ chế nhạo Potter, nó quát mắng hai tên thuộc hạ bị dọa sợ từ lâu nọ rồi trở về phòng nghỉ.

Snape và Harry đồng thời lựa chọn giữ im lặng đi tới văn phòng âm u. Snape tao nhã ngồi vào ghế bất chéo hai tay, cặp mắt trống rỗng nhìn thẳng vào cậu bé đang bồn chồn bất an. Sáng hôm nay, sau khi cậu bé bỏ đi, hần lập tức dùng bùa hóa đá làm Amy Clinton đứng nguyên tại chỗ nửa tiếng. Thế nhưng tâm tình phức tạp lúc ấy đến bây giờ hần vẫn không rõ.

Harry khẩn trương nhìn người kia, hai tay vo chặt đồng phục. Giọng nói trầm lắng như tơ lụa đảo qua con tim cậu. “Thế thì, cậu Potter, có thể giải thích vì sao trò không ở yên trong ổ sư tử ồn ào kia của trò để hưởng thụ đồng quà tặng lễ tình nhân cùng với đám người theo đuổi sùng bái trò, mà lại chạy đến khu Nhà Slytherin này?”

Harry nghe xong lập mở miệng: “Không, thưa ngài, ngài biết đấy, cho tới bây giờ con chỉ đối với ngài....”

“Không! Ta không biết!” Lời giải thích của Harry bị thô bạo cắt ngang.

Trong mắt Snape dâng lên bão tố, thế nhưng Harry đã quyết tâm không để ý tới điều đó, hai tay cậu chống lên mặt bàn ngăn giữa hai người, Harry nhìn chăm chăm vào gương mặt không cảm xúc của người kia: “Không, ông biết rõ, nhưng ông một mực trốn tránh! Severus Snape.”

Harry thở hào hển, hồi lâu sau, người đàn ông ấy mở miệng: “Không tôn trọng giáo sư, Gryffindor trừ mười điểm.” Nói xong, hần đứng lên, từ trên cao nhìn xuống và ra lệnh: “Hiện tại, ra ngoài, cậu Potter.” Harry rút cục bùng nổ trong ánh mắt khắc nghiệt của người kia, tiến lên phía trước túm lấy áo Snape, cả người dán sát vào thân hình cao lớn của hần ta.

“Ông sao có thể không biết, không biết tôi thích ông?” Vậy mà ánh mắt người ấy chẳng lộ ra chút kết quả Harry mong muốn, dù là tức giận cũng không.

Bàn tay kéo cổ áo run rẩy, Harry tuyệt vọng dán môi mình lên đôi môi mỏng hơi lạnh của hần. Thân thể Snape run lên, hai tay cố gắng đẩy thẳng bé đang càn rỡ trên người hần ra, nhưng Harry nhanh hơn một bước, vòng hai tay ôm chặt lấy cổ người kia, Nhón chân lên, Snape cảm thấy cả người cậu đều đang run rẩy, đôi môi ấm nóng đến dọa người. Hai tay chưa đạt được mục đích đẩy ra đành nắm lấy bờ vai gầy yếu của cậu bé, chỉ cần mạnh tay hơn, là có thể đẩy cục phiền toái này ra khỏi người mình.

15. Chương 15: Thỏa Hiệp

Ánh lửa lay động trong lò sưởi nơi văn phòng âm u lạnh lẽo cũng không giúp Harry cảm thấy ấm hơn, thân thể cậu dán chặt lấy Snape không ngừng cảm nhận khí lạnh truyền đến từ cơ thể người kia, rõ ràng gần gũi như thế, vậy mà cậu lại cảm thấy khủng hoảng, chẳng lẽ người đàn ông này sẽ chẳng bao giờ thuộc về cậu!? Ý nghĩ ấy khiến cậu càng thêm điên cuồng mà liếm láp lên bờ môi hơi nhiễm chút ẩm áp, nhưng vào khoảng khắc phá vỡ phòng tuyến thì Snape lại dứt khoát đẩy cậu ra.

“Đủ rồi.” Giọng hần khàn khàn mà bình thản.

Harry bị đẩy ra cách hần chừng hai bước, tuy nhiên nó lại khiến cậu có cảm giác như cách cả một ngọn núi. Ngẩng đầu mở to hai mắt nhìn vào đôi mắt đen tuyền kia. Chỉ là trong đấy chẳng có gì cả, sâu thẳm mà trống rỗng. Nét mặt Snape cứng ngắc, hần không biết nên lấy biểu cảm gì để đối mặt với cậu bé đang tản ra hơi thở tuyệt vọng, bi thương trước mặt này. Vốn nghĩ rằng khi thẳng bé nói yêu hần đó chẳng qua chỉ là một phút hồ đồ, nhưng mới rồi, nụ hôn ngây ngô mà nóng cháy ấy, đứa nhỏ này thật sự yêu hần!

“Vì sao?” Tiếng nói Harry có hơi khàn khàn quanh quẩn trong không gian yên tĩnh. “Vì sao không thể nhìn thẳng vào tôi? Vì sao ông đẩy tôi ra? Chẳng lẽ cũng bởi vì tôi là một Potter? Bởi vì tôi là con trai của Lily?” Harry thấy rất rõ khi Snape nghe đến cái tên ‘Lily’ kia, thân thể hần chợt cứng đờ. Người đàn ông

ấy khựng lại một chút, rồi lập tức cong khóe môi, nở nụ cười châm biếm mà Harry quen thuộc: “Đúng thế, Cậu Bé Vàng biết tuốt, điều gì khiến trò nghĩ rằng trò có thể chen vào việc riêng của giáo sư, Hử?” Một âm cuối kia dường như quét qua đáy lòng Harry, vừa xót thương đồng thời vừa bị người đàn ông ấy hấp dẫn.

Snape mang theo áp suất nặng nề khẽ vuốt nếp áo bởi vì động tác vừa rồi của Harry mà có chút nhần nhúm, chậm rãi tới gần cậu bé, thỏa mãn khi thấy cậu bé dần lùi ra sau vì hắn tới gần, trong đôi mắt xanh xuất hiện một tia hoảng hốt, cúi đầu kẻ sát lỗ tai đỏ ửng của cậu bé, ác ý cười. “Chẳng lẽ Kẻ Được Chọn Harry Potter lại bụng đói ăn quàng, chấp nhận giang chân ra cho một gã đàn ông đáng tuổi cha mình? Hay là bản tính của trò vốn *** đang như thế?” Thanh âm trầm nhẹ tựa như thì thầm đảo qua màng tai.

Harry bởi vì lời nói gần như vũ nhục của Snape khiến cho sắc đỏ trên gương mặt thoáng chốc rút sạch, đôi môi nhợt nhạt run rẩy, khớp tay đang nắm lấy quần áo cũng trở nên trắng bệch. Bàn tay giấu trong ống tay áo của Snape cũng siết chặt, vừa lòng lui ra sau hai bước, trống rỗng nhìn cậu bé nhỏ gầy trước mặt. Cần phải như thế, cái gì cũng không thay đổi. Yêu là gì chứ, ngay cả tình yêu sâu sắc với cô gái tựa như đoá hoa bách hợp kia đến nay cũng mơ hồ không rõ, chỉ còn lại....

Những lời của người kia không ngừng vang vọng bên tai Harry, đây là sai lầm, là trái với đạo đức! Điều này sao cậu không biết chứ, con người nếu có thể không chế được tình cảm như vậy cậu cũng sẽ không phải khổ sở thế này, sẽ không bị cho là *** đang.

“Bây giờ, ra ngoài, đừng để ta...” Harry không để Snape nói xong, nhân lúc người kia không chú ý phòng bị mà đẩy ngã lên ghế sa lon, còn mình thì giạng chân ngồi trên đùi Snape, động tác này làm người ấy hoảng sợ trốn to hai mắt nhìn lên cậu bé đang thờ đốc.

“shit! Điều gì... Điều gì làm trò dám cư xử như thế này với một phù thủy trưởng thành?” Snape sợ hãi thu hồi đũa phép trong tay áo, mới rồi vì thân thể phản xạ có điều kiện mà suýt chút nữa hắn đã ếm lời nguyền lên cậu bé. Harry phớt lờ sự giãy dụa của hắn, đè bàn tay cầm đũa phép của hắn xuống, hai chân kẹp chặt vòng eo cường tráng của Snape. “Nghe đây, học...học...” Harry thấy người kia nằm yên, cậu điều chỉnh tốt tư thế, hai mắt nhìn người ấy, tuy bảo tố trong mắt hắn khiến cậu phụt chốc khiếp đảm, cậu thậm chí không dám nghĩ đến kết cục của mình sau khi làm như vậy.

Harry hít sâu một hơi, nói rõ từng chữ: “Severus, không, đừng ngăn em, em từ lâu đã muốn gọi ông như vậy.” Đau thương trong mắt cậu bé tan rã, hoá thành tình yêu say đắm nồng đậm, khiến Snape đang nhìn cậu chăm chú phải chật vật dời tầm mắt, nhưng thanh âm trong veo của cậu vẫn cứ khiêu khích hắn.”Em, ý em là, em cũng không thể tin nổi nữa, chỉ trong thời gian ngắn như vậy, lại yêu ông. Thậm chí trước đây em còn chán ghét ông.” Lời của cậu làm Snape hừ nhẹ ra tiếng. “Thế thì, ta đây xin hỏi, cậu Potter vì sao lại yêu cái kẻ trò luôn chán ghét này?” Snape nhấn mạnh cái từ ‘Yêu’ ấy.

Harry tiếp tục phớt lờ lời châm chọc của người đàn ông, bởi cậu không biết sau này cậu còn dám làm ra những hành động điên cuồng thế này hay không. “Vâng ạ, ngay cả bản thân em ngay từ đầu cũng không cách nào tin nổi. Thế nhưng, đây là sự thật. Dù ông nghĩ em *** đang cũng được, em, chết tiệt, chính là đã bị ông hấp dẫn sâu sắc! Em thích lên giường với ông.” Snape khó tin mà nghe những lời gần như không có tiết tháo của Harry, bản thân cũng không chú ý đến lỗ tai đã đỏ ửng. Harry không bỏ sót chút biểu cảm nào của người ấy. Nở nụ cười đầu tiên của đêm nay, Harry nhanh chóng tới gần Snape, thân thể dán sát không chừa một khe hở. “Giáo sư, thầy, cũng có cảm giác với em mà.”

Ướt át bên lỗ tai cùng xung hô cổ ý của cậu bé khiến Snape dâng lên khoái cảm kỳ dị, nhưng trước khi muốn hành động lại bị cậu ếm một bùa ‘Kiệt sức’. Không dám tin mà nhìn về phía cậu bé đang mỉm cười nhưng đáy mắt lại tràn ngập đau xót xen lẫn yêu thương sâu đậm. Harry nghĩ mình đã sớm điên rồi, bản thân cậu trong mắt hắn chẳng qua là Lily và Potter — là đứa con của người ông ấy yêu nhất cùng kẻ ông ấy hận nhất, là một thứ thời thời khắc khắc nhắc nhở hắn về tội nghiệt của mình. Bản thân cậu khi quyết định làm chuyện này đã chuẩn bị xong cả rồi.

“Harry Potter! Cởi bỏ câu chú! Gryffindor ngu xuẩn, xuống khỏi người ta!” Snape lớn tiếng quát. Thế nhưng chỉ khiến tay Harry khựng lại một chút, rồi lại tiếp tục cởi áo hắn ra. Đợi đến khi nửa người trên của hắn toàn bộ trần trụi, Snape đã bởi vì tác dụng của bùa chú cộng với quá mất mặt khi này mà mặt lừ. “Xuống mau, đừng tiếp tục sai lầm, trò không nên yêu một kẻ như ta! Trò là Harry Potter!”

“Đúng thế Severus, em chỉ là Harry Potter. Không phải James Potter, cũng không phải Lily. Đừng coi em

thành người khác, hãy tỉnh táo nhìn rõ tình yêu của em đối với ông.” Harry nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt kiên nghị của người nọ. “Ông là người thế nào chẳng liên quan gì tới em, em chỉ nhớ em đã yêu một người đàn ông tên là Severus Snape.”

Harry run rẩy hôn Snape, hôn lên vầng trán nhăn nhó, lên chiếc mũi ưng, đôi môi mỏng mím chặt, Snape không cự tuyệt Harry xâm nhập, bởi hắn chẳng còn hơi sức. Hơi thở độc đáo của người đàn ông quanh quẩn miệng mũi, Harry gần như tham lam mút lấy chất lỏng trong miệng hắn. Chưa xót trong lòng rốt cục có thể thoát ra, những giọt nước mắt tràn mi trượt vào trong miệng của cả hai. Snape phức tạp nghe hết lời tuyên bố của Harry, hắn nhìn chăm chú vào động tác hôn môi của cậu, thẳng đến khi nếm phải nước mắt cậu bé. Trong lòng lại lần nữa run rẩy khiến hắn không cách nào tiếp tục xem nhẹ.

Well, I will give you that you need.

Harry nghĩ mình đang mơ, Snape đáp lại khiến cậu bối rối ngừng lại, không biết phải làm sao. Mãi đến lúc Snape lên tiếng: “Cởi bỏ câu chú.” Harry không tự chủ mà nghe theo. Ôi, không! Cậu bé khẩn trương dùng cả tứ chi ôm lấy người đàn ông đã được tự do. Nhưng lần này Snape không có châm chọc, cũng không đẩy cậu xuống. Harry cảm thấy hàm dưới bị nâng lên, mở mắt ra thì thấy trong con ngươi đen tuyền xinh đẹp của Snape dâng lên ngọn lửa có tên là dục vọng, không đợi cậu kịp phản ứng, môi đã bị người ấy ngậm lấy, bắt cậu hé miệng cùng hắn day dưa. Nước mắt Harry không những không ngừng rơi, ngược lại càng rơi càng nhiều.

Trong hoảng hốt, cậu nghe thấy người ấy bắt mẫn cầu nhàu gì đấy, khoé mắt bị đầu lưỡi nóng rực liếm hôn, người đàn ông kia thô bạo bẻ quặt hai tay cậu ra sau lưng, tựa như trả thù mà xé rách bộ quần áo hỗn độn trên người cậu, đến khi cả hai đều trần trụi. Bàn tay với từng khớp xương rõ ràng của hắn vỗ về chơi đùa lên những điểm mẫn cảm của Harry, làm cậu chỉ có thể thở dốc và rên rỉ, nụ hôn dần trở nên nóng cháy thậm chí thô bạo, rồi đột nhiên Snape dừng lại tất cả động tác. Hai mắt Harry mở sương nhìn hắn, thanh âm khàn khàn vang lên bên tai: “Trò còn cơ hội để hối hận đấy.”

Harry chồm người dậy hôn lên đôi môi người đàn ông cậu vừa yêu vừa hận, hơi thở thô ráp gấp rút của người đàn ông nọ quanh quẩn trong bóng tối, thời điểm khi hắn tiến vào, Harry ôm cổ Snape, đứt quãng nói một câu. Động tác của hắn khựng lại một chút, rồi lập tức hôn lên cậu bé gọi tình.

“Se... Sev, I love... love you so...”

16. Chương 16: Quá Độ

Không biết qua bao lâu, cũng không biết làm bao nhiêu lần, Harry mỗi mệt hết mê man rồi lại tỉnh giấc trong động tác hung mãnh của người đàn ông, khuôn mặt Snape bị hai bên tóc dán chặt, mồ hôi từng giọt nhỏ lên người cậu, Harry dường như sáng tỏ điều gì đó trong sự chiếm giữ thô bạo của người kia, ý nghĩ đó khiến lòng cậu vui sướng không thôi, hai chân quăn quật lấy hông người nọ, xúc cảm rắn chắc cùng cơ bắp đẹp đẽ gần ngay trước mắt làm cậu say mê, dưới tiếng rửa máng của Snape, cậu liếm hôn trái khế của hắn, rồi đổi lấy một tiếng gầm nhẹ cùng một hồi tấn công mãnh liệt hơn.

Harry thức dậy trên chiếc giường rộng lớn xa lạ, cậu cố gượng dậy thân thể mỗi nhừ muốn xác định đây là đâu. Sự va chạm làm phía sau đau đớn, Harry mới nhớ lại hết thủy hòi tối qua.

“Ôi, mình thật sự đã làm như vậy sao?” Không biết là xuất phát từ tâm tình gì, cậu chôn gương mặt nóng hầm hập của mình vào chiếc gối nhàn nhạt vị thảo dược.

“Đúng đấy, trò đã làm như thế.”

Thanh âm trầm thấp thông thả vang lên cách đó không xa, thân thể Harry cứng đờ, dửng dưng hồi tối qua đã sớm rút sạch như thủy triều, khuôn mặt đỏ bừng cũng thoáng chốc trở nên trắng bệch.

“Hử? Dám làm không dám nhận, chẳng lẽ cũng là đặc trưng của Gryffindor? Xét thấy hành vi tối qua của trò, Gryffindor trừ 30 điểm.”

“Không, thầy không thể!” Harry không nghĩ ngợi gì mà bật dậy ở trên giường, chỉ là cậu đánh giá cao tình trạng thân thể của mình rồi, đau đớn khiến cậu lập tức ngã xuống giường. Ánh mắt u ám của Snape nhìn

về phía Kẻ Được Chọn trần trụi. Chậm rãi tới gần, vươn ngón tay siết lấy cằm cậu bé.

“Chẳng lẽ kẻ tối qua nằm dưới người ta rên rỉ, phóng túng không phải là trò?”

Harry nhìn chăm chăm vào người đàn ông kia, không cam lòng yếu thế: “Lẽ nào giáo sư thân mến thầy đây, không có sáng khoái vì sự phóng túng cùng tiếng rên rỉ của tôi?”

Động tác của Snape khựng lại một chút, ánh mắt càn rỡ quyến luyến nhìn những dấu vết to to nhỏ nhỏ trên người Harry.

“Ừ, đúng thế, ta cho tới bây giờ cũng không biết, bản lĩnh giường chiếu của Cậu Bé Vàng so với kỹ thuật Độc Được càng khiến ta vừa lòng.” Nói xong người đàn ông đứng dậy, ánh mắt trở nên trống rỗng như trước.

Harry thấy vậy trong lòng rất khổ sở, nhưng cũng không tranh cãi, cậu rất tự nhiên mà nhấc chân lên, cười nói với Snape: “Em muốn đi tắm, đương nhiên, em càng muốn ông tắm cho em...”

Rầm!

Harry cười khổ nhìn cửa phòng đóng chặt, Severus, thầy không phải không có cảm giác đối với em, hành vi của thầy so với lời nói thành thật hơn nhiều. Xem đi, Harry nhìn những dấu vết trên người, hấn bị cậu ép thành như thế. Ngay cả chính cậu cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi ra ngoài, Snape buồn bực rảo bước trong phòng làm việc, hết thấy đều chệch đường ray, hấn lại lần nữa làm tình với cậu bé, thế nhưng cả hai lần đều có thể nói là do mình tự nguyện. Đúng thế, hấn thừa nhận sau hồi say rượu đó, tên nhóc kia khiến hấn không thể không để ý, còn tình cảm đối với cậu nhóc cũng từ chán ghét chuyển thành trạng thái kỳ lạ. Đôi mắt ngập nước của cậu đêm qua đã đóng chặt vào đầu hấn, lần đầu tiên hấn không có bởi vì điều đó mà nghĩ đến Lily, Severus Snape, mà làm sao xứng đáng có được tình yêu nồng nàn như vậy?

Bởi vì là cuối tuần, Hogwarts không ồn ào giống mọi khi, sau khi Harry uống hết số Độc Được mà Snape với vẻ mặt không chút thay đổi đưa tới, liền bị hấn đuổi ra ngoài. Đau nhức được xoa dịu, Harry cảm thấy bản thân cách mục tiêu cũng không phải quá xa, cậu mang theo tâm tình đang vật lộn giữa chua xót và vui sướng về tới tháp Gryffindor. Nhìn thấy đám bạn tốt còn đang trong mộng đẹp, được rồi, bọn họ có lẽ cũng không biết cậu tối qua không hề trở lại. Đêm qua cơ bản là chẳng ngủ được, Harry chìm trong một đồng tiếng ngáy, lần thứ hai tiến vào giấc mộng.

Trong phòng hiệu trưởng, cụ Dumbledore không ăn đồ ngọt giống mọi khi, biểu cảm nghiêm túc nhìn về phía người đàn ông đang tản ra hơi lạnh ở đối diện. “Severus, tôi e rằng hấn sẽ có hành động.”

Snape theo bản năng mà xoa cánh tay trái, khóe miệng châm chọc theo thói quen: “Lại là lời tiên tri của quý cô Clinton?”

Ông cụ ha ha cười rộ: “Ah. Đúng vậy đúng vậy, tôi nghĩ cô Clinton này thật sự đã giúp chúng ta rất nhiều, hơn nữa, cô bé tựa hồ rất sùng bái thầy đây.”

Không để ý tới ánh mắt lão chờ xem kịch vui của cụ, Snape thở phì phì.

“Đứa con gái ngu xuẩn, lợi dụng cái gọi là tiên tri để soi mói đời tư người khác.” Nhớ tới ngày đó, cô ta mịt mờ nhắc tới những gì thời niên thiếu hấn đã trải qua còn luôn mồm bảo yêu thương, xuy! Lại nghĩ tới thân thể run rẩy cùng tình yêu nồng thắm trong ánh mắt kiên định của cậu bé con. Vứt hết mớ ý nghĩ lung tung đó, tiếp tục lườm nguýt cụ Dumbledore. “Nói đi, lại có chuyện gì?”

“Ha ha, đừng dọa nạt người già nha, Severus. Được rồi, chẳng qua là muốn nhờ thầy khi dạy Harry Bí Thuật thì đồng thời dạy cho Amy Clinton luôn ấy mà.”

“Cái gì? Đã muốn tôi dạy một Gryffindor ngu xuẩn, giờ còn thêm một Ravenclaw không đầu óc?” Snape vừa nghĩ đến tình cảnh kia đã nhú mày.

Nhiệm vụ dạy Harry Potter là tự mình đồng ý, cũng nhất định sẽ làm, nhưng, đứa con gái luôn mơ tưởng những thứ không thuộc về mình kia, còn có ánh mắt cùng tình yêu làm người ta không thoải mái của cô ta.

“Không, tôi từ chối, tôi không muốn để mớ phiền phức gấp đôi kia giày vò đầu óc đáng thương cùng lãng phí thời gian quý giá của tôi.”

Nhưng cụ Dumbledore chỉ im lặng nhìn Snape dần an tĩnh lại, “Severus, kỳ thật làm như vậy là cần thiết. Ngoại trừ khiến bí mật của cô Clinton không đến mức dễ dàng để người khác phát hiện ra, thầy biết đấy, không thể dùng Chiết Tâm Trí Thuật với học sinh, đây chẳng qua là cái cớ mà thôi.”

Snape châm chọc: “Cần tra xét bí mật của một cô bé con sao?”

Cụ Dumbledore lòng hiểu mà không nói hướm hấn cười cười.

“Sao lại là tôi?” Cuối cùng Snape vẫn có chút không cam lòng.

“Bởi vì quý cô Clinton ngưỡng mộ Severus thầy đây.”

“Lợi dụng tình cảm? Well, đó là thứ ông am hiểu nhất mà.” Nói xong, Snape dường như nhớ đến chuyện không tốt nào đó, phần nộ rồi đi.

Hai mắt cụ Dumbledore ẩn chứa áy náy nhìn phương hướng Snape rời khỏi. “Nếu hết thầy có thể sớm được giải quyết, nếu...” Ông cụ mỗi một vuốt ve con Phượng Hoàng, thân ảnh thon gầy càng thêm tiêu điều.

Tại tháp Ravenclaw, Amy Clinton không ngủ được, trong đầu hiện lên đủ loại hình ảnh, sai lầm ở đâu? Cô dựa theo bộ tiểu thuyết trong đầu mà xử lý Trường Sinh Linh Giá, chỉ vì không muốn giáo sư Snape mình yêu nhất có kết cục bi thảm như vậy, sau đó chậm rãi tới gần giáo sư, khiến thầy yêu mình. Tuy đã dự đoán quá trình này sẽ không đơn giản, nhưng không nghĩ tới lại khó khăn như vậy, giáo sư không hề thả lỏng đề phòng vì sự săn sóc của cô càng không có một chút dịu dàng nào. Nhưng Snape như thế mới khiến cô chân chính yêu hấn, không còn là sự yêu mến đối với một nhân vật trong sách nữa.

Lily Evans, Harry Potter! Nếu sớm hơn họ gặp được thầy thì tốt rồi. Mà chính suy nghĩ này, khiến cô có ý tưởng mới. Nụ cười kỳ dị xuất hiện trên gương mặt xinh đẹp.

17. Chương 17: Ba Người

Mấy tuần cuối học kỳ, Harry và Ron dưới sự đôn đốc của Hermione mà trải qua sinh hoạt đầy áp lực. Chứng tổng kết lại kỳ thi của nữ phù thủy khiến hai người đều cảm thấy bất đắc dĩ, thậm chí cả cặp song sinh từng từng cũng không dám trêu chọc Hermione lúc này. Tựa như lời hai anh ấy: “Bọn anh thả ăn cả gói kẹo đậu đủ vị, cũng không muốn đi trêu chọc Hermione đang trong kỳ thi đâu!” Harry thậm chí nhớ rõ hai người đó đã từng biểu lộ vẻ hoảng sợ khoa trương như thế.

“Ôi, Merlin ạ, rốt cục đã xong hết rồi!” Ron toàn thân vô lực tựa vào người Harry, thân thể Harry cứng đờ, kín đáo tránh thoát khỏi cậu nhóc cao hơn cậu cả nửa cái đầu kia. Hermione ở một bên còn đang đối chiếu đáp án của mình, thỉnh thoảng kinh hô hoặc mỉm cười. Harry cảm thấy đã lâu rồi chưa được ầm ập như thế. Hogwarts trở nên đầy sức sống vì những tiếng hoặc cười hoặc khóc của đám học trò được giải thoát khỏi kỳ thi. Nhìn ra ngoài cửa sổ, Harry chợt hoảng hốt trong phút chốc.

Cả hành lang đột nhiên yên tĩnh, ba người nhìn quanh phía bốn phía, sắc mặt đều trở nên rất hoảng sợ, Harry thì là luống cuống. Snape nhanh chóng đi về phía tổ ba người, trong lòng bĩu môi, vạt áo chùng đen tuyên phát phối dường như khiến tất cả mọi người bị hoá đá, cả hành lang bởi vì hấn đi qua mà trở nên câm lặng.

Người đàn ông đứng trước mặt Harry, gương mặt không chút thay đổi mà từ trên cao nhìn xuống cậu bé mới rồi còn sáng lạn, hiện tại đã khấn trương nọ. “Cậu Potter, hiện tại thu dọn hành lý, nói một tiếng với cậu cha đỡ đầu của trò, nửa tiếng sau đến phòng làm việc của ta. Hi vọng đầu óc của trò còn có quan niệm thời gian.” Nói xong còn lườm Harry một cái.

“Đợi đã...”

Harry gọi Snape đang xoay người tính đi lại, nghe thấy Ron nhỏ giọng kinh hô.

“Giáo sư, xin hỏi vì sao, vì sao phải làm vậy?”

Người đàn ông hừ nhẹ một tiếng.”Trò sẽ không quên trò còn phải học Bế quan bí thuật chứ?” Những lời này được nói bên tai Harry, hơi thở quen thuộc của người đàn ông khiến Harry hốt hoảng trong nháy mắt, thẳng đến khi Snape đứng thẳng dậy, cậu mới hoàn hồn, sau đó trong lòng lại căng thẳng. Bế quan bí thuật, dùng để đối đầu với Voldemort, rốt cục bắt đầu rồi sao?

Ron và Hermione lo lắng nhìn Harry sắc mặt tái nhợt.

“Harry, bồ không sao chứ? Snape đã nói gì? Tại sao bồ phải đi với lão?”

“Không có gì, cụ Dumbledore muốn giáo sư Snape dạy mình một số bùa phép, bồ biết đấy, mình là kẻ thù của người-đó.” Không ngoài dự đoán mà nhìn thấy vẻ mặt trắng bệch của bạn tốt khi nghe đến người-đó.

“Được rồi, Harry, bắt quá trò phải cẩn thận giáo sư Snape, có điều nếu cụ Dumbledore tin tưởng thầy ấy.”

“... Giáo sư Snape sẽ không gây khó dễ với mình đâu, các cậu biết mà, ông ấy chỉ là độc miệng thôi.” Buồn cười nhìn vẻ mặt như ăn phải đậu đũa vị mùi ráy tai của bạn tốt, nhanh chóng chạy về phòng ngủ.

Harry dùng tốc độ nhanh nhất sửa sang hành lý, bởi cậu cũng không muốn khiêu chiến với tâm tình thoát nhìn cực kém của Snape, bắt quá, Harry lộ ra vẻ mặt mê hoặc, chẳng lẽ mình sẽ trải qua kỳ nghỉ hè ở nhà Snape? Tâm tình tuy phức tạp thế nhưng đã bị vui sướng chiếm phần lớn, cậu còn đang phiền muộn vì việc phải làm sao để gần gũi cái người đàn ông khẩu thị tâm phi kia, chính là, lần đầu tiên cậu chân thành cảm ơn Merlin vì đã tạo cơ hội như vậy.

Khi cậu vội vàng chạy tới nơi thì Harry nhìn thấy Snape đang tranh luận gì đấy với Amy Clinton.

“... Ta nghĩ đầu óc đầy rơm rạ của mi còn nhớ rõ mi là một cô gái, mà mi lại đề nghị đến ở trong nhà của một giáo sư trưởng thành.” Harry cảm nhận được cơn giận dữ mà Snape kiềm chế, còn Clinton khi thấy cậu đến thì sắc mặt đỏ lên, lập tức lại quay đầu nói: “Được rồi, giáo sư, em nghĩ em sẽ mỗi ngày đến học, như vậy chúc ngài vui vẻ.” Lúc gần đi, khóe mắt cảm hờn liếc Harry một cái.

Trong lòng Snape mắng nhiếc Dumbledore vô số lần, đứa con gái ngu ngốc không biết thẹn, cứ chỉ nói năng tùy tiện, cứ nhiên dấm đề nghị vào ở trong nhà hẳn vào kỳ học ngoại khoá này, một gã đàn ông độc thân trưởng thành? Ah, không, hẳn có thể dự đoán được tai họa của kỳ nghỉ hè này rồi.

Harry có chút hốt hoảng vì cuộc nói chuyện mới rồi của bọn họ, nhưng hiện tại cậu không dám chọc đến Snape, dưới tiếng quát ra lệnh của hắn mà lấy một nhúm bột Floo đi tới Spinner’s end.

Sau khi Harry đứng vững, Snape liền máy móc phân phó: “Cậu Potter, phòng của trò ở lầu hai sát cầu thang, thu dọn xong thì lập tức xuống đây.” Vẻ mặt ngập ngừng của Harry làm Snape nhíu mày: “Còn có vấn đề gì?”

Harry nói ra thắc mắc vừa rồi.”Xin hỏi, chị Clinton cũng học cùng con vào kỳ nghỉ này...”

Còn chưa nói xong, Harry đã bị sương lạnh trên mặt Snape dọa sợ.”Ta nghĩ đúng thế đấy Potter, đó là quyết sách của ngài hiệu trưởng vĩ đại của chúng ta, hiện tại, lập tức sửa sang hành lý, nếu chân của trò không bị lũ sên dính chặt.” Harry mất hồn mất vía lên lầu sửa sang đồ dùng, cái cô gái mang theo thái độ thù địch với cậu kia, ôi, đây thật là một tin dữ mà, không phải sao?

Trước khi đến đây, cậu có cùng Sirius trao đổi qua gương hai chiều, hiển nhiên cha đỡ đầu sớm đã bị cụ Dumbledore thuyết phục, thế nhưng khi nhắc tới Snape, chú vẫn cứ xù lông như cũ.

“Snivellus đáng giận, Harry, nếu hắn ta đối với con có gì không tốt, phải nhanh chóng nói ta biết, ta từ lâu đã muốn chỉnh đốn thằng cha đó rồi.”

Được rồi, hiển nhiên thành kiến của chú Sirius đối với Snape không phải lớn bình thường. Sau khi thu dọn vật dụng xong, Harry ra khỏi cửa, khi đi qua một cánh cửa rất quen thuộc thì khựng lại, cậu vẫn nhớ rõ những điên cuồng của đêm đó và vẻ mặt không quan tâm của Snape, trong lòng Harry dâng tràn chua xót, bàn tay dán lên cánh cửa. Khi Snape đi lên thì nhìn thấy cảnh tượng này, ở nơi Harry không nhìn thấy, sắc mặt ửng đỏ bối rối, hiển nhiên hắn cũng nhớ đến điều gì đó.

“Harry Potter, trò đang ở đây ngơ ngác gì đấy?”

Harry sợ tới mức nhảy dựng. “Thật...Thật có lỗi thưa ngài, chỉ là có chút mất tập trung, bắt quá...” Harry đến gần người kia, ngẩng đầu nói: “Con càng muốn nghe ngài gọi con là Harry.” Harry cố ý mở to cặp mắt xanh biếc, bàn tay kín đáo bắt lấy cổ tay áo của người đàn ông nọ. Snape nhẹ hít một hơi, bối rối tránh né đường nhìn của cậu bé, trong cái nhìn chăm chú ấy hẳn cảm thấy không chốn nào ẩn náu, con dã thú trong lòng kia cũng không không chế nổi nữa. Nhưng hẳn chỉ sơ ý trong phút chốc, ánh mắt lập tức trở nên trống rỗng.”Potter, trò tốt nhất lập tức vứt bỏ mớ suy nghĩ đó đi, học Bế quan bí thuật là cần làm rỗng đầu óc đầy rích rác rưởi của trò. Hiện tại ta nghĩ trò cần xem lý thuyết trước.”

Harry tuy rất thất vọng nhưng cũng không dám ngỗ ngược với Snape, xác thực mà nói, cậu không muốn thấy vẻ thất vọng đối với cậu trên mặt hắn. Tại phòng khách yên tĩnh, cậu ngồi đọc quyển sách dạy Bế quan bí thuật, trong khoảng thời gian yên lặng dài dằng ấy, Harry nhin không được mà nhìn về phía người đàn ông trên ghế sa lon cách đó không xa, Snape cau mày phê chữa lượng lớn bài thi cuối kỳ, thỉnh thoảng còn lẩm bầm gì đấy trong miệng, Harry biết không ngoài các từ như ‘Quý khổng lồ’ ‘Ngu xuẩn’. Harry hưởng thụ sự bình thản ấy, đáy lòng cũng bình lặng trở lại, loại bình lặng này, Ron và Hermione đều không thể cho cậu.

“Phụt!” Một tiếng vang trong lò sưởi đánh vỡ sự tĩnh lặng khó có được. Harry cùng Snape đồng thời nhìn sang. Cô gái có vẻ chật vật đi ra từ lò sưởi, nhưng vẫn rất tao nhã cho mình một cái Ừm ba la chà rửa trong đường nhìn của hai người!

“Một ngày tốt lành thưa Giáo sư Snape, còn có cậu Potter, hi vọng ở chung vui vẻ.” Bên trong nháy mắt yên tĩnh, Snape chậm rãi mở miệng: “Cô Clinton, xét thấy trò đã đọc qua những lý thuyết có liên quan, vậy mời trước đi theo ta.”

Nói xong đứng dậy, dẫn đầu đi đến phòng thí nghiệm trong tầng hầm, về mặt Clinton ở phía sau trông rất phần khởi, sau khi Harry nhìn thấy thì trong lòng hơi hơi nhói lên, vào lúc cô gái lướt qua bên cạnh Harry, cô khẽ mở miệng: “Ta hận mi, Harry Potter, còn có cha mẹ của mi, đừng tính toán bất kính với giáo sư Snape ở trước mặt ta, ta chán ghét ánh mắt hiện tại ông ấy nhìn mi.”

Ánh mắt sau cùng của cô gái thật làm người khác kinh hãi, bắt quá, chuyện cô ta thích thậm chí là yêu say đắm Snape xác thật đã lan truyền rộng rãi trong đám học trò, thế nhưng, chẳng lẽ cô ta đã biết tình yêu của cậu đối với Snape? Đây là bí mật cậu chưa bao giờ nói cho bất kỳ ai, bởi vì ngay từ đầu cậu đã cho rằng đây là tình yêu không kết quả, nhưng mấy lần thất thường của Snape lại khiến cậu có hi vọng. Thiệt là, Harry cười khổ, bản khoản của Snape rất nhiều, cậu làm sao chưa nếm trải? Cậu đã thay đổi đến chính mình cũng nhận không ra.

18. Chương 18: Vô Đề

Harry không yên lòng đọc quyển sách trên tay, khóe mắt lại vẫn cứ liếc về phía cửa hầm. Snape cùng Clinton đã vào trong lâu rồi, lòng cậu không khỏi có phần bất an. Cứ thấp thỏm bất an như vậy hồi lâu, thẳng đến khi —— “Đi ra ngoài! Clinton!” Harry cách một cánh cửa vẫn nghe được tiếng quát giận dữ mười phần của Snape, do dự không biết nên qua đó hay không, chính là tại cửa đột nhiên xuất hiện một bóng người vọt ra so với cậu còn nhanh hơn. Đứng ở trước Harry, gương mặt đầy vẻ không thể tin cùng hận ý.

Amy Clinton rất hài lòng khi hôm nay có thể ở riêng với Snape, cũng không để mắt đến Potter. Theo sau Snape xuống tầng hầm, dưới ánh đèn tù mù, sắc mặt Snape càng thêm tái nhợt mà lạnh lùng.

“Hiện tại, ta sẽ dùng Chiết Tâm Trí Thuật với trò, trò hãy thử dùng hết toàn lực chống cự thẩm dò của ta.” Snape đi thẳng vào vấn đề, sau đó ác ý nở nụ cười: “Hi vọng ta sẽ được thấy vài điều hữu dụng trong bộ óc đầy rơm rạ kia.”

Khóe miệng Amy Clinton khẽ nhếch, kỳ thật cô sớm đã có chuẩn bị mà mua mấy món dụng cụ cũng đủ để chống lại Chiết Tâm Trí Thuật thông thường ở Hẻm Knockturn, tự tin và mê luyện nhìn người đàn ông cao lớn trước mắt. “Vâng, thưa ngài, tôi nghĩ tôi đã sẵn sàng.”

Như trong dự liệu, Snape chỉ thấy một vài hình ảnh rêu rĩa trong đầu Clinton, đang khó hiểu nên hắn không thấy nụ cười quỷ dị ở khóe miệng cô ta. “Protego.”

Trong phim, Harry Potter chính là dùng một chiêu này mà bản ngược thần chú hơn nữa thấy được nội tâm của Snape. Nhưng hình ảnh mà Amy thấy được trong một cốc Snape thất thần cũng đủ khiến cô ta hủy diệt hết thấy. Trong hình ảnh ấy, người đàn ông cùng một cậu bé quần quýt si mê, Snape thống khổ cùng dao động, ánh mắt say đắm của cậu bé. Thẳng đến khi, Snape thật không ngờ Clinton sẽ dùng Protego, mà trong lúc thất thần, mớ hình ảnh trong đầu khiến hắn hoảng sợ, sau khi lấy lại quyền chủ động, chuyện thứ nhất hắn làm là bảo đứa con gái lão xược này cút ra ngoài, còn hắn thì lâm vào vực sâu.

Amy Clinton không thể tin mà nhìn cậu bé vẻ mặt vô tội trước mắt, cô ta muốn giết cậu, điều này sao có thể? Harry Potter, thế nhưng có loại quan hệ ấy với Snape, mà trong lòng Snape lại dao động vì đứa con của người mình yêu cùng kẻ mình hận.

“Ha! Tôi nhìn thấy gì đây, Harry Potter! Thứ như mày, cũng dám cảm dỗ giáo sư?!”

Bất an của Harry đã thành sự thật, ngây đờ nhìn cô gái miệng đầy ác ngôn, mà trong lòng lại nghĩ: xong rồi, chị ấy đã biết, chị ta làm sao biết được? Snape sẽ bị ảnh hưởng mất. Harry cảm thấy cả thế giới đều đang vặn vẹo, thẳng đến khi trên mặt cảm thấy nóng rát. Một cái tát với lực đạo không nhỏ khiến Harry tỉnh táo lại. Cô gái trước mặt đã đỏ bừng hai mắt.

“Không, chị hãy nghe tôi nói...”

“Cút, đồ tiện nhân, đồng tính luyến ái ghê tởm.” Lực đẩy không nhỏ làm cậu té xuống ghế sa lon, nhưng trong tay Harry lại nắm chặt đũa phép, lo lắng nhìn về phía cánh cửa kia. Amy Clinton hiển nhiên thấy được động tác của cậu, ánh mắt hoảng loạn trong một thoáng. “Nghe đây Potter, mày chờ đó cho tao, nỗi nhục này của tao, nhất định trả lại trên người mày gấp trăm lần.” Nói xong, cô ta liền rời đi bằng lò sưởi, nhưng vẻ mặt âm tàn của cô gái cứ đọng trong lòng Harry không xua đi được.

Cứng ngắc ngồi trên ghế sa lon một hồi, Harry mới nhớ tới Snape còn đang ở dưới tầng hầm. Cẩn thận đẩy cửa ra, ngọn đèn tù mù bên trong chỉ đủ để cậu nhìn thấy một bóng đen, nhưng cũng đủ cho cậu biết phương hướng của người đàn ông. Lặng lẽ tới gần người nọ, Snape đang nhắm mắt ngồi trên ghế dựa, thẳng đến khi Harry tới gần mới lên tiếng.

“Harry Potter.” Giọng nói khàn và nhỏ có vẻ mỗi một không chịu nổi, Harry đau lòng cầm lấy nắm tay của người đàn ông, nhận thấy người kia không chỉ có thân thể là lạnh lẽo, lớn mật quỳ xuống ôm lấy eo của người ấy.

Snape cứng đờ, hồi lâu sau, bàn tay to lớn của người kia mới đặt lên đầu Harry, tâm tình lo lắng của Harry cũng dịu bớt.

“Severus, chúng ta cần nói chuyện. Bất quá ông đừng cử động, em sợ em không tiếp tục được.” Thấy người nọ không phản đối, Harry tiếp tục nói: “Em yêu ông. Đây là chân thật.” Như trấn an mà cọ cọ thân thể bên dưới. “Hiện tại chuyện của chúng ta hiển nhiên đã bị chị Clinton biết, em, em đã lo lắng rất lâu, chuyện này đối với ông rất bất lợi, em nghĩ...” Harry không nói nổi những lời kế tiếp.

Người đàn ông điều chỉnh tư thế, “Hừ, trò muốn làm gì? Chẳng lẽ lần này Kẻ Được Chọn vĩ đại đây muốn ôm toàn bộ trách nhiệm?” Harry vội ngắt đầu: “Nhưng, ngài không thương em! Ông luôn muốn đẩy em ra xa! Đây là biện pháp giải quyết tốt nhất!”

“Tới địa ngục đi chứ biện pháp giải quyết, chẳng lẽ trò còn muốn cho ta một cái Obliviate (mê muội)?” Harry đích xác có ý nghĩ như vậy. Thấy cậu bé không chút che giấu ý tưởng đó, Snape phần nộ nâng cằm cậu bé lên, gương mặt hai người cách nhau không đến 3 cm.

“Nghe đây, Harry Potter, việc này ta sẽ giải quyết, đừng tiếp tục dày vò bộ não ngay cả quỷ khổng lồ cũng không bằng của trò, đừng có cố mà làm ta thêm bực.” Giọng điệu ra lệnh ấy khiến Harry uất ức trừng mắt: “Severus!”

“Giáo sư Snape.”

Harry không thềm để ý: “Sev...”

Cậu bé bị người đàn ông thành linh hôn một cách điên cuồng làm cho hoảng sợ. Nhưng Snape không cho cậu có thời gian suy nghĩ, sau gáy bị người kia nâng lên, cả khoang miệng bị đầu lưỡi của đối phương chiếm

đoạt, Harry trong lòng bi ai.

Vừa hôn xong, Harry bắt lấy bả vai người kia: “Ông rốt cuộc muốn thế nào? Ông rốt cuộc muốn em làm thế nào?” Môi người đàn ông có vẻ đỏ hồng hơn nhiều, nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt. Harry cảm thấy có đầu ngón tay đang vuốt ve trên môi, nhện không được cắn chặt ngón tay con người trong ngoài bất nhất này. Mà người nọ khuấy đảo ngón tay trong miệng cậu, từ khe miệng một dòng nước bọt dọc theo cằm mà chảy xuống, khiến ánh mắt Snape buồn bã, lập tức ngừng lại. Đúng thế, hẳn thừa nhận hết thấy của nhóc quỷ này đã làm cho lòng hắn rối loạn, phóng túng ngày đó đã báo trước vương mắc giữa bọn họ, không phải hẳn chưa từng nghĩ sẽ thi triển ‘Obliviate’ với cậu, nhưng tình yêu trong mắt cậu quá mãnh liệt, mãnh liệt đến tổn thương đáy lòng lạnh lẽo của hắn.

“Harry Potter... Em hối hận chứ? Nói cho ta biết.” Harry đầu tiên là ngẩn ra, lập tức vui mừng nhìn người nọ: “Không, thầy đã sớm biết mà, em sao có thể hối hận, em chỉ là...” Chỉ là sợ thầy vĩnh viễn cũng không thừa nhận lòng của mình. Nửa câu sau biến mất giữa đôi môi hai người. Ánh mắt thâm thúy nhìn về mặt mê muội của cậu bé, hẳn cuối cùng sẽ không xuống địa ngục sao? Tiểu quỷ Potter này, luôn miệng nói yêu mình, cuối cùng sẽ kéo hắn lên sao?

Snape biết, tình cảm của hắn đối với Potter trước mắt này đây rất phức tạp, thế nhưng, nghĩ đến vẻ mặt vui sướng yêu mến mới vừa rồi, hẳn còn thời gian rất lâu để có thể hiểu rõ phần tình cảm này, không phải sao? Trong mắt chợt lóe hàn quang, Amy Clinton, tai hoạ ngầm này cứ giao cho Dumbledore đau đầu đi thôi.

Hai tay hắn kéo áo cậu bé lên, Harry kinh ngạc nhìn người nọ, “Thế nào, em không muốn?” Người đàn ông híp mắt lại làm cậu cảm thấy thật mê người.

“Không ạ, chỉ là em rất vui vì ngài vừa lòng cơ thể của em.” Nói xong dạng chân ngồi lên người Snape, tuy khó hiểu sự thay đổi trước sau của người đàn ông, nhưng đối với cậu là chuyện tốt, không phải sao? Harry hiếm khi giả cười hết như Slytherin.

“Cậu Potter, em thực không giống một Gryffindor.” Hai tay Snape vuốt ve những nơi mẫn cảm của cậu bé.

“Ha... Đương.. Đương nhiên, nón phân viện... ư, cũng nói như vậy.” Tinh thần của Harry có chút hốt hoảng.

“Ah, vậy thì rõ là tai hoạ, một con xà khoác da sư tử.” Sau đó, thanh âm dần dần biến mất.

19. Chương 19: Tình Yêu Hèn Mọn

Đầy người dính nhớp khiến Harry thật không thoải mái, nhưng mà... Quay đầu nhìn về gối bên kia, khuôn mặt say ngủ của người đàn ông nọ dịu dàng ngoài ý muốn, nhưng vết hằn giữa đôi lông mày vẫn rõ ràng như trước. Snape bá đạo vắt một cánh tay ngang hông Harry, thân hình cường tráng không bị bọc trong áo choàng đen, trông như một ngọn núi khiến Harry không thờ nổi.

Tay không tự chủ được mà dán lên khuôn mặt của người đàn ông, nhẹ nhàng miêu tả đường nét trên khuôn mặt ấy. Thật là, Harry nhếch miệng cười, Severus đang ngủ làm cho người ta cảm thấy bình thần cùng... Đáng yêu!?

“Phốc!” Vì hình dung của mình mà buồn cười, đưa chân cọ xát trên thân thể của người kia.

“Uh, tinh thần cũng không tệ lắm nhỉ?”

Oa, Harry bị thanh âm trên đỉnh đầu dọa cho hoảng sợ, quay đầu sang rồi lại hiểu ra hàm ý trong lời Snape nói, trên mặt không khỏi đỏ lên.

“Anh tỉnh rồi sao? Sev?”

Nam nhân hoàn toàn không có vẻ mệt mỏi khi mới tỉnh dậy, nhưng giọng nói vẫn nhiễm một tầng biếng nhác. Hai chân kẹp lấy cái chân không an phận của cậu bé.

“Là giáo sư Snape.”

Harry bị nghẹn một chút, lập tức đặt hai tay lên bả vai người kia, dán môi bên lỗ tai ẩn trong mái tóc đen bóng nọ. “Vâng, giáo sư Snape, ngủ ngon không ạ?”

Harry cảm thấy bản thân mình ở trước mặt con người này, hết thấy tình cảm đều thản nhiên như vậy, “Sao em lại yêu thầy như vậy?” Cậu thầm tự hỏi trong lòng.

Một bàn tay to lớn chộp lấy hông cậu kéo về phía trước, mang theo ám chỉ rõ ràng. “Ừ, đúng vậy, thế nhưng hiển nhiên Cậu bé vàng của chúng ta đã hầu hạ ta vô cùng tốt, không phải sao? Em đã cho ta bùa chú gì, hử?” Gương mặt Snape dần dần tới gần Harry, “Khiến ta và em làm ra những hành vi sai lầm này đến ba lượt?” Harry bị Snape đè ép, cả người nằm thẳng trên giường, nhưng ánh mắt lại không chịu thua mà nhìn chăm chú vào người đàn ông đã khiến cậu rơi vào vũng bùn này.

“Bởi vì, em yêu anh, Severus, anh không thể tưởng tượng được đâu, em thế nhưng đã yêu cái người âm u, khó chịu này... Ôi!” Khúc sau bị Snape ngăn lại, như trả đũa mà gặm cắn đôi môi mềm mại của Harry. Hồi lâu sau, “Well, là điều gì khiến em yêu tên âm u, khó chịu ta đây... Hừ! Còn có từ gì nữa, hử?” Bàn tay to lớn xuôi theo mái tóc rối của Harry, da đầu đột nhiên đau đớn làm cậu khẽ kêu.

“Một Potter! Trò nói, trò có sức hấp dẫn nào khiến một Slytherin rối loạn tâm thần? Hử? Hay là vì công phu trên giường của trò thật khiến người ta mê muội?”

Snape không biết vì sao lại làm như vậy, nói ra mấy lời tổn thương người kia, hoàn toàn tổn thương người kia, gương mặt của tiểu quý Potter lập tức trắng bệch, nhưng thân thể lại không thể khống chế mà vuốt ve thân hình trắng mịn ngậy ngô dưới thân, cậu bé không thể kìm nổi tiếng rên rỉ làm động tác của hắn càng thêm điên cuồng. Mà Harry cũng cảm thấy khó tin nổi, cậu vừa đau lòng vì lời Snape nói, nhưng đồng thời cũng kéo theo ham muốn của cậu.

....

“Ào ào ——” Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước, ý thức của Harry mơ hồ trong kích tình. Cậu rốt cục rơi xuống dòng nước mát kiêu kiêu mấy ngày nay. Snape để ý cậu, thậm chí là thích cậu, nhưng thầy đang đè nén phần tình cảm đột ngột này, thầy đang sợ hãi! Chết tiệt Voldemort! Chết tiệt... Chết tiệt dòng họ Potter của mình. Cậu vẫn nhìn thấy sự phức tạp xen lẫn chán ghét trong ánh mắt của Snape khi thốt lên tên của cậu. “Harry... Potter.”

Harry vội lau khô nước mắt, nhưng nó vẫn rơi vào trong mắt Snape.

“Thật có lỗi, thưa ngài, em nghĩ em cần đi tắm.” Nói xong, cậu cuống quýt đứng dậy, thế nhưng vì đau nhức khiến thân thể cậu lung lay, cậu cảm thấy vô cùng nhục nhã, nét mặt bối rối, hành vi hèn hạ. Nhắm mắt lại, Harry cũng không bị té ngã như trong dự liệu. Tựa vào ***g ngực ướt át, rốt cục khóc rống.

“Ồ ô! Sev, Sev, What can I do... can I do for you... my love?”

Snape sớm bị tiếng nức nở ở trong phòng hấp dẫn, cứ như buông bỏ mà nhắm hai mắt lại. Hai tay vỗ về cậu bé đang run rẩy cầu xin tình yêu của mình đầy hèn mọn trong vòng tay này.

“Không, em, không cần phải làm gì nữa cả.” Tình yêu của em đã cứu rồi ta. Không nói ra câu kế tiếp, nhưng hẳn tin cậu bé cuối cùng sẽ hiểu rõ, chính là bây giờ còn chưa phải lúc. Harry dường như cảm thấy điều gì đấy mà ôm chặt lấy người đàn ông. Hai linh hồn khát vọng tình yêu chung quy chạm nhau vào thời khắc này.

Sinh hoạt sau đó có thể nói chính là Harry cùng Snape ở chung rất hòa hợp. Amy Clinton cũng không đến đây lần nữa. Điều này làm cho đáy lòng hoang mang của Harry yên tâm không ít, cũng từng hỏi qua Snape, nhưng người kia chỉ cười một tiếng, nói thâm cái gì mà “Ngu xuẩn” “Cực quái”, không trả lời thẳng, nhưng Harry lại an tâm ngoài ý muốn.

“Tốt lắm, Harry.” Đây là thành quả xứng hô sau khi Harry quán quít lấy Snape. “Hết phần lý thuyết, hiện tại, cầm lấy đũa phép của em, hãy toàn lực chống lại ta khi ta thi chú.” Giọng điệu của Snape êm dịu, gần đây Harry đặc biệt ngoan ngoãn thậm chí là biết dùng đầu óc, hơn nữa, ánh mắt tràn ngập tình yêu say đắm của cậu bé, cũng khiến hắn không độc miệng nổi.

Harry nắm chặt đũa phép, dùng ánh mắt ra hiệu với Snape là mình đã chuẩn bị xong.

“Chiết Tâm Trí Thuật!” Trong nháy mắt khi bị xâm nhập vào đại não, Harry có hơi hốt hoảng, nhưng nghĩ đến lời của Snape, nhẫn nhịn khó chịu mà chống cự. Nhưng vẫn để hắn nhìn thấy rất nhiều hình ảnh. Snape đè nén phần nộ nhìn cảnh một nhà Dursley đối đãi với Harry hết như một con gia tinh hồi trước đây, đám lợn đó chửi rửa cùng nhục mạ cậu, cậu bé con Harry ở trong tủ chén gọi tên ba mẹ....

“Stop!”

Mồ hôi trên mặt trượt xuống dọc theo thái dương, mê mang nhìn người đàn ông phần nộ.

“Sev... giáo sư Snape, em nghĩ em vẫn có thể...”

“Không, hôm nay cứ như vậy, em có thể đi nghỉ ngơi.” Cậu nói cứng ngắt được thốt ra từ trong miệng Snape.

“Vâng ạ, như vậy, chúc ngủ ngon thưa giáo sư.” Cậu ấn lên môi người kia một nụ hôn rồi xoay người rời phòng khách, thật sự cậu rất mệt.

Sau khi xác định cậu bé đã rời đi, trong mắt Snape hình thành gió lốc.

“Chết tiệt Dumbledore, cái gì kêu là Harry trải qua cuộc sống giống như một hoàng tử?! Ở trong tủ chén, bị đám lợn Dursley bắt nạt. Hừ! Cậu ấy không bị dưỡng thành Ma vương thứ hai đã là may cho ông!” Ngồi trên ghế sa lon mà thở hổn hển, không biết từ khi nào, trong lòng hắn đã có một cán cân, Harry cùng Lily mỗi người chiếm một bên, dao động làm hắn đau đầu, không thể tin chính là, cán cân bên Harry gần đây đã nghiêng nghiêm trọng.

“Thừa nhận đi...” Thừa nhận mi đã yêu tiểu quý đáng giận kia. Snape ngửa đầu ra sau, đúng vậy, hắn nên sớm rõ, đối với Lily thủy chung là áy náy nhiều yêu thương, đây là đóa hoa bách hợp mình từng hướng tới...

20. Chương 20: Quidditch World Cup

“Severus, anh, anh muốn đi xem Quidditch World Cup không?” Harry vừa hỏi xong liền thấy hối hận. Mấy ngày trước, Sirius thông qua gương hai mặt vui vẻ thông báo rằng gần đây chú đã giải quyết xong mọi việc rồi, còn có tấm vé vào cửa xem trận tranh cúp Quidditch năm nay, chú tặng cậu để cậu mời bạn bè cùng nhau đi xem.

Quả nhiên Snape nâng cái đầu đang chôn trong quyển sách lên, chăm chọc một phen: “Hừ! Em chẳng lẽ trông cậy vào việc ta sẽ đi xem đám chổi ngu xuẩn kia bay loạn xạ, cái thứ vận động chỉ có đám tứ chi phát triển mới thích xem đó?”

“Nhưng em cũng...” Cậu cũng là tuyển thủ Quidditch. Được rồi, đã biết là không được.

“Hơn nữa...” Snape như cười như không, đan hai tay trên mặt bàn. “Em có thể tưởng tượng ra hình ảnh ta và cậu cha đỡ đầu kia của em sẽ ở chung hoà bình sao?” Nói xong, thấy gương mặt Harry vắn vẹo một phen, không, Merlin, không nghĩ cũng biết là không có khả năng.

“Nhưng mà, chung quy sẽ có một ngày, Sirius sẽ càng thêm khó có thể tin.” Harry đang nói về chuyện cậu yêu Snape.

Snape từ chối cho ý kiến, “Ta nghĩ điều này thật thích hợp với Gryffindor lỗ mãng, thô lỗ.” Liếc mắt, Harry rất biết nghe lời mà ngồi bên cạnh người đàn ông, đầu tựa lên vai hắn.

“Đừng quên thầy cũng cho rằng em là một con xà khoác da sư tử. Còn nữa, sự kiện như vậy hắn không thể thiếu một nhà Malfoy nhỉ?” Harry lần đầu ở trước mặt Snape đề cập đến người liên quan với hắn, khiến người kia nhìn mình chằm chằm.

“À... Harry, xin khuyên em rằng em không nên sinh ra tò mò với nhà Malfoy.”

“Ôi, không, em tránh bọn họ còn không kịp, anh biết mà, quan hệ của em cùng Draco Malfoy thật không tốt, được rồi, là phi thường không xong.” Harry nghĩ tới vẻ mặt cao ngạo và giọng điệu quý tộc giống hết nhau của hai cha con nhà Malfoy. “Severus, em phát hiện, em chỉ có cảm tình với duy nhất một Slytherin là anh thôi.”

“Hừ!” Tùy ý hành vi đánh trên người mình của Harry, hẳn có thể tưởng tượng về mặt khi anh bạn tốt Malfoy của hắn nhìn thấy hắn đánh chung với Harry. Ác ý mỉm cười trào phúng.”Malfoy luôn như thế.”

Vài ngày sau, Harry tạm biệt Snape, trước đó một đêm còn quần quít lấy người kia mà làm hồi lâu. Chỉ có khi đó thì cậu mới có thể nhìn thấy thực tâm của người nọ. Không để chú Sirius tới đón mình, thấy một nhúm bột Floo vào lò sưởi, Harry cuối cùng hôn lên gương mặt bình tĩnh của người đàn ông.

“Khai giảng gặp lại, Sev, em yêu anh.” Âm cuối biến mất cùng cậu bé trong lò sưởi. Snape xoa khoe miệng, nhướn lên một nét tươi cười dịu dàng, nhưng chỉ là trong nháy mắt.

Ngay khi cậu xuất hiện trong lò sưởi ở bên kia, cậu liền bị người ta ôm chặt lấy. “Harry, ta rất nhớ con!” Xoay Harry một vòng ngay tại chỗ, mới buông cậu – đang có chút buồn nôn – ra. “Harry, con nhẹ quá, chẳng lẽ Snivellus đối xử không tốt với con?”

Nhìn thấy vẻ mặt dữ tợn của Sirius, Harry vội đáp: “Không, Se... giáo sư Snape đối với con cũng không tệ, chú nên tin vào quyết định của cụ Dumbledore.”

Nghĩ tới mà phát sợ, thiếu chút nữa cậu đã kêu “Sev” rồi. Sirius bắt mãi bĩu môi: “Được rồi, Harry, trước lên lầu thôi, ngày mai chúng ta sẽ đi xem Cúp Quidditch, con sẽ thích cho xem.” Sirius tươi cười sáng lạn như trước, Harry ôm chú một cái rồi lên lầu dựa theo chỉ dẫn của chú.

Ngày đó, Harry mới biết một nhà Ron cũng đi xem Quidditch, hơn nữa còn ở toa ghế hạng nhất. “Harry, nơi này!” Ron ở trong đám người mà la to, “Hey, ba mẹ mình cả kỳ nghỉ hè đều chẳng cho mình liên lạc với bồ, bồ khỏe chứ Harry?”

“Đương nhiên, mình chỉ học thêm về bùa chú thôi, mình nghĩ giáo sư Snape cũng chẳng phải là quỷ hút máu hay là gì cả.”

Ron nhăn nhó mặt mày, “Mình thà ở cùng quỷ hút máu cơ.” Harry từ chối cho ý kiến.

Cùng Ron đi tới toa ghế đã định, Sirius và một nhà Weasley còn có Hermione đã đến một lúc rồi, sau khi chịu đựng cái ôm ngạt thở của Molly Weasley, lại tiếp nhận sự quan tâm của cặp song sinh. “Ồi, Harry đáng thương, phải chịu đựng biết bao nhiêu cơn tức giận đến từ Slytherin!” Harry gượng ép mà nhếch môi, cậu không thích người ta nói xấu Snape, nhưng hiện tại cậu chỉ có thể nhịn.

Trận đấu rất gay cấn, ngay cả Hermione bình thường hay cẩn thận cũng hò reo hoan hô theo mọi người.

.....

“Thật phần khích, đúng không? Harry, bồ sau này sẽ trở thành tuyển thủ Quidditch sao?”

“Ừm, có lẽ, cũng không tồi.” Trong một thoáng, Harry nghĩ đến Snape, còn có chiến tranh vẫn chưa kết thúc. Cậu có lý do để không thể không thắng.

“Bọn nhỏ, mau theo ta!” Sirius cùng Authur Weasley kích động đến gần lều trại. “Tử Thần Thực Tử đột kích!”

“Cái gì!?” Harry kinh ngạc, tùy ý Sirius túm tay kéo ra ngoài, khi nhìn thấy dấu hiệu hắc ám dữ tợn giữa không trung kia thì hít một hơi, Voldemort, gã rốt cục cũng đợi không kịp rồi sao?

Harry không biết mình làm sao về được Quảng trường Grimmauld, hai tay đang cầm một ly cacao nóng, chú Sirius và bác Authur còn đang mật đàm với cụ Dumbledore cùng giáo sư McGonagall ở dưới lầu. Harry không phải không tò mò, nhưng hiện tại người đàn ông ở trước mặt cậu kia đã đủ khiến cậu chẳng còn quan tâm đến chuyện gì khác.

“Severus, sao anh đến đây?”

“Hừ! Nếu có thể ta cũng không muốn tới ổ chó này đâu.” Người nọ tức giận, Harry cảm thấy thế.

“Severus, về Voldemort...”

“Đừng gọi tên gã.” Snape cau mày đánh giá cậu bé, sau khi xác nhận cậu bé không hề bị thương thì ngồi đối diện Harry.

“Nghe đây Harry, ta nghĩ em hẳn biết rõ tình cảnh hiện tại của em, nếu em còn chút đầu óc thì trong khoảng thời gian trước khi nhập học này, đừng có tiếp tục cùng đám bạn sư tử của em đi mạo hiểm lung tung, đương nhiên, còn có tên cậu cha đỡ đầu không có đầu óc kia nữa.”

Harry nghe được sự quan tâm từ Snape, sau khi xác định sẽ không có ai tiến vào, thân thể cậu liền xấp đến trước người của người kia, yêu cầu một nụ hôn, ôm lấy thân thể hơi lạnh của hắn. Cậu hiện tại cần sự tĩnh lặng, mà Snape, không thể nghi ngờ chính là một tồn tại khiến cậu an tâm.

21. Chương 21: Khai Giảng

Năm thứ tư, Harry cùng bạn bè ngồi ở dãy bàn Gryffindor, có cảm giác dường như đã qua mấy đời rồi vậy, đại sảnh rực rỡ hết như lúc phân viện hồi năm nhất, nhìn đám học trò nơm nớp lo sợ chờ phân viện, Harry không khỏi mỉm cười, ngẩng đầu nhìn phía bàn giáo sư, Snape một thân áo bào màu đen lặng im đánh giá đám tân sinh năm nay. Cảm nhận được một luồng ánh mắt, hắn không lộ chút dấu vết mà nhìn sang.

Khi người kia quay đầu lại, Harry đầu tiên là kinh ngạc, lập tức lộ ra nụ cười ấm áp, sau khi xác nhận được tình cảm của người này đối với mình, cậu cảm thấy thực hạnh phúc, cho nên tươi cười càng thêm ấm áp, ánh mắt Snape khẽ chuyển, nhưng không có bất luận biểu thị gì, yên lặng dời mắt. Tuy điều này làm Harry có chút thất vọng, nhưng cậu cũng hiểu được.

Phân viện rất nhanh liền xong, sau khi toàn bộ học trò ngồi vào chỗ, cụ Dumbledore đứng lên, cụ mặc chiếc áo chùng màu tím so với thường ngày càng thêm hoa lệ, giang mở hai tay, nói to: “Hoan nghênh! Hoan nghênh các trò đến Hogwarts, ta nhiệt liệt hoan nghênh các trò. Kế tiếp ta muốn thông báo một sự kiện trước bữa tiệc tối.”

“Năm nay thi đấu Quidditch sẽ tạm dừng.” Tiếng cụ vừa dứt, bên dưới liền ồn ào một trận.

“Vì sao chứ? Harry, thật đúng là tin dữ! Mình còn muốn nhìn bồ đánh cho thằng Malfoy đáng ghét kia tơi bời mà.” Harry cũng rất kinh ngạc, như đại đa số học trò khác, hướng ánh mắt đến cụ già trên cao kia.

“Im lặng!” Thanh âm dần dần dịu xuống. “Năm nay, Thi đấu Tam pháp thuật sẽ được tổ chức tại Hogwarts, cùng dự thi còn có tuyển thủ của Beauxbaton, và Durmstrang.”

Tin tức này không thể nghi ngờ là làm lòng người phấn chấn, thanh âm thảo luận càng thêm vang dội.

“Còn có, chúng ta hãy cùng hoan nghênh giáo sư của môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám của học kỳ này, giáo sư Moody.” Gã đàn ông một mắt quả thật khiến người ta phải ghé mắt, thế nhưng hiện tại tất cả học sinh đều đặt tâm tư ở sự kiện đầu tiên kia. Dumbledore mỉm cười từ ái mà tuyên bố bữa tiệc bắt đầu. Quả thật Harry hoàn toàn chẳng biết gì về cuộc thi Tam pháp thuật này cả, nhưng Hermione và Ron đang hưng phấn bên cạnh đã giải thích cho cậu. Tóm lại là cạnh tranh giữa các trường học, mà lần này, chọn tổ chức ở Hogwarts là việc vô cùng vinh quang.

“Được rồi, nhưng Hermione này, việc ấy sẽ không đơn giản nhỉ?” Hermione nghiêm mặt nói: “Ừ, mình thấy trên sách có nói trận đấu sẽ hết sức nguy hiểm, mấy trăm năm trước, còn có một tuyển thủ đã tử vong trong trận đấu đấy.”

Tin này lập tức gọi tắt nhiệt tình của Harry, nhưng Ron cùng Seamus, Neville bọn họ vẫn nhiệt liệt thảo luận. Hermione bắt đầu dĩ liếc nhìn, “Harry, mình cảm thấy bồ càng thêm điềm tĩnh so với trước kia đấy, nhưng Ron thì vẫn cứ lỗ mãng như vậy.”

“Không đâu, mình chỉ là đã hiểu rõ một số việc thôi, Hermione.”

Đã hai tuần qua đi, thế nhưng những cuộc thảo luận về thi đấu Tam pháp thuật vẫn tràn ngập bên tai Harry.

“Hey bồ tèo, nghe nói tuyển thủ của hai trường khác sẽ tới đây vào hôm nay đấy.” Harry nghe thấy một cậu học sinh nói như vậy khi lướt qua bên người cậu. Tin này cũng khiến lòng hiếu kỳ của Harry dâng lên, dù sao ngày trước cậu vẫn cho rằng Hogwarts chính là trường dạy pháp thuật duy nhất.

“Nhìn kia, trên trời có gì đó?”

“Còn nữa, nhìn mặt hồ đi!”...

Tiếng kêu sợ hãi khiến hầu hết học trò vươn đầu nhìn về hướng đó. Ron hưng phấn bắt lấy cánh tay Harry, làm cậu đau đến hít vào một hơi. Nhưng rất nhanh, cậu đã bị cảnh sắc kỳ diệu trước mắt thu hút. Mấy chiếc xe ngựa xếp thành một hàng trên không trung bay về phía nơi này, tư thế tao nhã kia tựa như là đang tản bộ vậy. Trong hồ nước, đột nhiên hình thành một cái lỗ xoáy cực lớn, đột nhiên một con thuyền buồm thật lớn trôi lên từ trong nước, dòng nước khiến thuyền có vẻ như thể vô cùng.

“Harry, còn ngây sùng ở đây làm gì, đến đại sảnh kìa, giáo sư McGonagall dặn dò đấy.”

Harry miễn cưỡng phát hiện đại sảnh càng thêm rộng rãi và sạch sẽ, học trò lễ phép mà nhỏ giọng bàn luận, Harry cũng bị cuốn hút theo mà thỉnh thoảng nhìn về phía cửa lớn. Cụ Dumbledore đang thông báo.

“Hiện tại, chúng ta hãy hoan nghênh những vị khách đường xa đến đây, đầu tiên là, Beauxbaton!”

Khi tiếng nói vừa, cửa lớn được mở ra, Harry bị một mảnh màu lam làm loá mắt, chỉ thấy hơn mười cô gái đáng điệu hấp dẫn, dung mạo tuyệt đẹp xuyên qua cánh cửa, các thiếu nữ mơ hồ tỏa ra hormone khắp bốn phía. Harry thậm chí nghe thấy tiếng huýt sáo, xấu hổ quay đầu nhìn về phía bàn giáo viên, người đàn ông kia cũng đang nhìn cậu, chính là hai tay đan chéo, trong mắt như cười như không, được rồi, coi như cái tiếng huýt sáo kia xuất phát từ Gryffindor, cũng không thể đại biểu đó là cậu mà.

Tức giận quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy ánh mắt Ron vẫn dính chặt trên người một cô gái xinh xắn nhất bọn, lông mi giật giật nhìn sang Hermione, thấy nữ phù thủy đang lườm nguýt, cậu thầm thở dài. Sao cậu lại thấy gần đây quan hệ giữa Hermione và Ron rất khác thường nhỉ? Chỉ đành yên lặng cầu nguyện cho các bạn tốt hết thấy đều thuận lợi.

“Sau đây, xin mời Dumstrang.”

Mười mấy nam sinh cao lớn, ngũ quan sắc sảo hùng hổ đi tới, “Đó là Krum!” Một giọng nữ bén nhọn vang lên, ah, Harry tập trung nhìn sang, đích thật là người đã thắng trận thi đấu Quidditch hồi nghỉ hè.

“Vậy anh ta vẫn còn là học sinh sao?”

“Thật là anh ấy...”

Những cô gái cùng một bộ phận nam sinh ở chung quanh sùng bái mà nhìn về phía nam sinh tên Victor Krum kia. Cũng không thiếu tiếng xì xào chê bai cùng tiếng nhóp nhép đồ ăn.

“Im lặng!”

Dumbledore nhiệt tình ôm lấy hai vị Hiệu trưởng, đứng trước một món đồ vật được che phủ bằng vải. “Trong khoảng thời gian này, chúng ta sẽ dùng Chiếc Cốc Lửa này đây để chọn ra dũng sĩ cho lần này, mỗi trường một em, xét thấy tính nguy hiểm của trận đấu, tuyển thủ sẽ được tuyển ra trong nhóm học sinh tròn 17 tuổi.” Nói xong, một trận âm thanh kháng nghị vang lên, nhưng rất nhanh bị trấn áp. Vải được kéo xuống, lộ ra một Chiếc Cốc Lửa được đeo bằng gỗ, tuy rằng bị hạn chế tuổi tác, cũng không thể ảnh hưởng đến sự nhiệt tình của các học trò trong trường, tiệc tối chấm dứt ngay trong tiếng thảo luận kịch liệt.

Buổi tối trong tức xá.

“Ôi, thật không công bằng, mình cũng muốn tham gia!” Ron nói lên nguyện vọng của hầu hết nam sinh trong phòng ngủ. Ngoại trừ Harry đã sớm lên giường ngủ mất, thi đấu Tam Pháp Thuật gì gì đó, tuy cậu hiếu kỳ, nhưng cũng chẳng muốn tự mình tham dự.

Bên kia, Snape cau mày ngồi trước bàn làm việc, nhớ tới cái gọi là lời tiên đoán của con bé kia, ‘Người kia’ sẽ sống lại ngay trong trận thi đấu Tam pháp thuật, Dumbledore dựa theo con đường nguyên bản, lấy Harry làm mẫu. Mỗi một nhắm mắt lại, “Cũng chỉ có như vậy, mới có thể đem ‘kẻ kia’ hoàn toàn diệt trừ.” Bên tai quanh quẩn lời của Dumbledore. Đúng vậy, mở choàng hai mắt, hết thấy đều sắp kết thúc, tay phải vô thức ma sát cánh tay trái.

About these ads

22. Chương 22: Chiếc Cốc Lửa

Ngày hôm sau, không khí ở Hogwarts hiển nhiên so với thường ngày sôi động hơn không ít, giữa màu áo chùng đen thỉnh thoảng xen lẫn những học sinh của hai trường khác, Harry gặm bánh mì, ánh mắt nhìn vào chỗ trống giữa đại sảnh, Chiếc Cốc Lửa đặt giữa một cái vạch màu trắng, vây quanh là một hàng học sinh, khi có một học trưởng đủ điều kiện viết tên mình lên tờ giấy bỏ vào Chiếc Cốc Lửa thì sẽ truyền ra tiếng hoan hô.

Hermione ngó sang chỗ mà Harry đang nhìn, nói: “Bồ đang nhìn cái vạch màu trắng kia sao? Đó là lần tuổi để phân biệt độ tuổi có phù hợp hay không, chỉ có học sinh đủ 17 tuổi mới có thể bước vào nhĩ.” Harry gật đầu, “Thật đáng tiếc, kỳ thật mình cảm thấy Ron có thể tham gia.” Lời của cậu khiến Ron ưỡn ngực, bắt quá miệng lại nói: “Không, Harry, bồ càng thích hợp hơn, Bùa Chú cùng phòng ngự hắc ma pháp của bồ tốt lắm mà.”

Sau khi tan học môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám, Harry một mình đi đến thư viện, nhưng trong đầu vẫn nhớ đến vẻ mặt của Moody khi nhắc tới lời nguyên không thể tha thứ nguyên khiến người ta hoảng sợ, mấy người ấy đều bị dọa ngây người. Cứ đi tới như thế, Harry không cẩn thận đụng trúng ai đó, “Thật xin lỗi...” Ngẩng đầu lên, đó là một mái đầu bạch kim mà cậu tránh không kịp.

Khi Draco Malfoy thấy Harry đang nhìn mình thì vẻ mặt vắn vẹo, “Hừ, Kẻ Được Chọn chỉ biết chơi cùng Máu Bùn và chồn hôi sao hôm nay lại đi một mình thế?” Giọng điệu của Malfoy vẫn cao ngạo như vậy, Harry nhún đôi mày thanh tú: “Ờm sỉ nhục bạn của tôi, Malfoy!”

Bạn? Vứt bỏ tình hữu nghị của Malfoy, thế nhưng... Châm chọc nơi khóe miệng của Draco càng thêm rõ ràng, hai tên hầu to con cũng mang theo ý xấu mà tới gần Harry, Harry thầm kêu không ổn, nắm chặt đũa phép trong tay áo, ngay khi Malfoy mở miệng thì một tia sáng loé lên đập vào trên người Malfoy, chỉ thấy cậu bé trước mắt phút chốc biến thành một con chồn trắng xinh xắn, Moody bước ra khỏi bóng tối, bốn cột Malfoy bị biến thân. Con mắt chột nhìn chăm chăm vào Harry, Harry giật mình, không rét mà run, cậu mở miệng: “Giáo sư, như vậy không tốt đâu.”

“Hừ, trái kỷ luật phải bị phạt, bất luận kẻ nào cũng giống nhau.” Giọng điệu tàn nhẫn làm cậu run lên, Malfoy đáng thương sau khi giáo sư McGonagall đến mới có thể giải thoát, vẻ mặt xấu hổ và giận dữ của cậu bé bạch kim khiến Harry đồng tình, nhưng khi cậu nhóc nhìn thấy Harry lại không chút do dự quăng cho cậu một ánh mắt tàn nhẫn. Chắc, thật là một cậu ấm không ngoan gì cả.

Tâm tình phức tạp mà đi tiếp, nhưng Malfoy là học trò cưng của Snape, anh ấy hẳn sẽ rất tức giận. Nghĩ vậy, Harry chán nản thở dài, tuy rằng hạ nhục Malfoy không phải là cậu, nhưng cũng là do cậu mà ra, vẫn luôn tránh không được lời châm chọc của người nọ. Ngồi ở thư viện, trong lòng Harry xẹt qua ý nghĩ không hay.

Đến khi trở lại phòng nghỉ, chỉ nghe Ron lớn tiếng cười.

“Sao thế?” Ron nhe răng nhìn về phía bạn tốt.

“Ha ha! Harry, thực tiếc vì bồ không thấy được, George cùng Fred rốt cục ăn đủ.” Nghe lời giải thích đứt quãng, nguyên lai cặp song sinh uống độc dược tăng tuổi để ghi danh, nhưng Chiếc Cốc Lửa rõ ràng thông minh hơn, bắn hai người ra ngoài, mà do bị ma lực phản thể, đến giờ vẫn là bộ dáng của một lão già. Hiện tại đang ở bệnh thất nhận trị liệu.

Harry cười to, hai kẻ dở hơi này.

“Harry, mình nghe nói hôm nay Malfoy bị giáo sư Moody trừng trị phải không?” Seamus cũng tham gia.

“A, đúng thế, lúc ấy mình đang cùng nó tranh chấp, bồ biết mà, quan hệ giữa Malfoy và mình vẫn luôn hồng hét.”

Ron nhảy dựng lên: “Hay quá, đã sớm muốn thu thập cái tên Malfoy kia.”

....

Ngày báo danh đã kết thúc, toàn bộ học sinh khẩn trương ngồi trong đại sảnh chờ đợi Dumbledore tuyên bố tên người dự thi.

“Như vậy ta không nói lời vô nghĩa nữa, hiện tại tuyên bố tên các quán quân dự thi!”...

Một lát sau Chiếc Cốc Lửa bốc cháy lên, phun ra một mẫu giấy da gần như hoá than.

“Quán quân của Durmstrang — Victor Krum!”

“Hoan hô!!” Bên Durmstrang phát ra một trận hoan hô. Victor tự tin đi đến giữa sảnh.

“Quán quân của Beauxbatons — Fleur Delacour!” Bên Beauxbatons cũng vang lên tiếng hoan hô cùng vỗ tay đã kìm chế.

“Như vậy, cuối cùng, quán quân Hogwarts ——” Harry và những người khác khẩn trương nhìn Chiếc Cốc Lửa.

“Cerdic Diggory!” Những thanh âm hoặc hoan hô hoặc thất vọng ở mỗi học viện vang lên, khi mỗi người đều nghĩ đã chấm dứt thì Chiếc Cốc Lửa đột nhiên lại phun ra một mẫu giấy da.

Mỗi người đưa mắt nhìn nhau, không phải chỉ có ba người sao? Trên mặt cụ Dumbledore lại không hề kinh ngạc, sắc mặt nghiêm túc nhìn Snape và phía bên Ravenclaw.

“Harry Potter!”

Harry cảm thấy trong đầu quay cuồng như có mấy con quỷ khổng lồ đang nhảy ballet vậy, cậu ngây ngốc dưới sự thúc giục của Dumbledore và những ánh mắt khác thường cùng tiếng xì xào bàn tán của đám học trò mà đi ra giữa sảnh. Theo phản xạ mà nhìn về phía thân ảnh màu đen khiến cậu thả lỏng nọ, nhưng người ấy ẩn trong bóng tối, thấy không rõ diện mạo.

Snape siết chặt hai tay, quả nhiên là như thế này sao? Ánh mắt hẩn tạm dừng ở dãy bàn Ravenclaw, khoe miệng Amy Clinton mỉm cười, vẻ mặt khó lường, nhưng khi nhìn về phía Harry thì tia hận ý cùng chán ghét đã không tránh được khỏi mắt Snape. Thu tầm mắt lại, nhìn về cậu bé nhỏ xinh kia. Cậu bé hiển nhiên rất luống cuống, cô độc không chỗ nương tựa thừa nhận đủ loại ánh mắt, tên Weasley kia, hừ, đây là tình hữu nghị của Gryffindor sao, ghen tị trong mắt Weasley đã sắp biến thành một ngọn lửa mất rồi, Harry nhìn thấy không biết sẽ thất vọng cỡ nào.

Dumbledore trấn an đám học trò, đưa Harry cùng hai vị hiệu trưởng tới văn phòng, giáo sư McGonagall hiển nhiên rất khiếp sợ, nhìn về phía cậu bé đang luống cuống, nói: “Harry Potter, đây là có chuyện gì? Trò nhờ học trưởng ném tên mình vào cốc sao?”

Harry mờ mịt lắc đầu: “Thực ra con cũng không rõ nữa...” Ánh mắt lập loè của mấy người kia khiến cậu không được tự nhiên, hiệu trưởng của hai trường Durmstrang và Beauxbatons đang cùng tranh luận điều gì đó với cụ Dumbledore, Snape, đứng rồi, còn có anh ấy mà.

“Giáo sư Snape, có chuyện gì thế ạ?” Harry ý lại mà nhìn người đàn ông, cố gắng tìm kiếm sự an ủi. Người nọ giơ tay lên, nhưng lại như lo ngại đến điều gì mà nhanh nhóng hạ xuống. Vẻ mặt bình tĩnh nhìn cậu bé: “Không, không có gì đâu, ta nghĩ với chỉ số thông minh của trò sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như thế.” Giọng điệu tuy bình thường, nhưng Harry lại không hiểu sao mà an tâm, rồi cậu suy nghĩ đến cái việc mơ hồ khó hiểu này.

Mình tuyệt đối không có ném tờ giấy vào đó, thế thì chính là có người động tay chân, nhưng mục là gì? Nghĩ tới đây, Hermione từng nói qua mức độ nguy hiểm của trận đấu lần này là rất cao, như vậy là ai muốn mạng của cậu?! Kể muốn cậu chết nhất là... Voldemort, cuối cùng cũng bắt đầu rồi sao? Ánh mắt sững sốt của Harry nhìn vào mắt người đàn ông. Snape thấy vẻ sững sốt của cậu bé sau khi suy nghĩ xong, biết cậu bé đã đoán được điều gì đó rồi. Trong góc chết mà người khác nhìn không thấy, hần vồ vồ tấm lưng cứng ngắc của cậu.

“Một hồi đi theo ta.”

23. Chương 23: Đấu Với Rồng

Cuộc tranh luận trong phòng duy trì hồi lâu, Harry dưới ánh mắt ra hiệu của Snape mà rời khỏi văn phòng, được cụ Dumbledore ngầm đồng ý. Tuy đã gần khuya, nhưng trên hành lang vẫn có một vài nhóm học trò tụ tập. Thấy Harry cùng Snape đi qua, tuy sợ hãi hơi thở của Snape, nhưng cũng có đứa lớn gan nhìn theo bọn họ.

Harry ở dưới đủ loại ánh mắt cảm thấy rất khó chịu, từng cặp mắt tò mò, ghen tị, cười nhạo cứ như đâm vào người cậu vậy. Cậu lặng lẽ đi qua sau lưng Snape, người đàn ông cũng cố tình lườm nguýt xung quanh, dọa sợ rất nhiều học trò.

Sau khi tới hầm, Harry mới nhẹ nhàng thở phào, hơi thở âm u bên trong hầm có thể khiến cậu an tâm. Snape nhanh chóng đóng cửa lại, kéo Harry lên ghế sa lon, còn mình thì đi qua đi lại trong phòng. Harry nhất thời cũng không biết nên mở miệng thế nào, yên lặng ngồi ở trên ghế sa lon, trong phòng lặng yên, chỉ có tiếng rảo bước buồn bực của người đàn ông.

Snape đột nhiên dừng bước đi đến trước mặt Harry, ánh mắt hắn không còn bình tĩnh trống rỗng như trước kia, đôi môi mỏng hết mở lại khép. Harry không muốn thấy người nợ do dự, mở miệng nói: “Severus, em... em nghĩ em đều hiểu mà.”

Thân thể Snape khẽ động, tiến lên phía trước ôm cậu bé vào lòng.

Cậu bé run rẩy chứng minh cậu cũng không bình tĩnh như vẻ bề ngoài. Harry không nghĩ tới cái con người luôn luôn không bộc lộ tình cảm như Snape sẽ ôm mình, thời khắc cậu dựa vào người đàn ông này, toàn bộ sợ hãi cùng tủi thân trong lòng cậu đều như tìm được chỗ trú. Ôm ngược lại Snape, hai người cứ như vậy duy trì hồi lâu.

“Harry, thật xin lỗi. Thật xin lỗi...” Snape ở nơi mà cậu bé nhìn không thấy, lộ ra vẻ mặt bi thương.

“Không, Sev, anh vĩnh viễn không cần nói xin lỗi với em. Em hiểu, em đều hiểu. Em...” Harry nâng gương mặt chôn ở trước ngực người kia lên, mở to đôi mắt trong xanh: “Em không sợ ‘kẻ đó’ đâu, em có lý do để không thể thua, Sev, điều duy nhất em sợ chính là anh sẽ rời xa em.”

Snape cúi xuống hôn lên đôi mắt của cậu con trai đã làm hắn cảm động, ánh mắt khôi phục vẻ kiên định, hắn cũng không có lý do để thua.

Harry ôm tâm tình phức tạp mà rời hầm, khi trở lại phòng sinh hoạt chung thì bên trong bởi vì cậu trở về mà yên tĩnh lại. Cậu không muốn nhìn đến ánh mắt của họ, trong cái nhìn chăm chú của mọi người, cậu trở về tới phòng ngủ. Một ngày này cậu thực mệt mỏi, khi Harry thấy Ron thì định chào hỏi như thường ngày, nhưng nhìn thấy ánh mắt ghen tị và đề phòng của bạn tốt thì lý trí thu tay về, yên lặng rửa mặt xong thì nằm vật xuống giường, trước lúc đi vào giấc ngủ, cậu nhìn ổ chăn của Ron mà nhẹ giọng nói: “Bất luận bỏ nghĩ thế nào, mình cũng không hề báo danh tham dự trận đấu.”

Thất vọng vì bạn tốt không hề có động tĩnh gì, cậu thiếp đi trong sự mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần.

Ngày bắt đầu trận đấu, Harry khẩn trương mặc áo chùng thi đấu, vị trí của cậu vô cùng xấu hổ, cho nên hầu như chẳng có bao nhiêu người ủng hộ cậu, trong khoảng thời gian này Ron đang chiến tranh lạnh với cậu, Hermione cũng lúng túng vì bị kẹp ở giữa hai người họ.

“Harry!” Một giọng nói nho nhỏ khiến lòng Harry căng thẳng, cách rèm vải, Harry có thể nghe thấy tiếng thở của cô phù thủy nhỏ.

“Hermione?”

“Harry, mình đã lên vào đây, bỏ, cẩn thận nhé, cố lên.”

Harry thả lỏng thần kinh căng thẳng mấy ngày qua, nhẹ giọng nói: “Mình sẽ, cảm ơn bỏ, Hermione.”

Harry bất hạnh rút trúng con rồng hung bạo nhất trong bốn con rồng, ba người tuyển thủ kia lần lượt rời đi, tiếng vỗ tay cùng tiếng hoan hô ở bên ngoài càng làm cậu căng thẳng, rốt cục ——

“Hiện tại, xin mời vị tuyển thủ cuối cùng, Harry Potter!”

Đọc theo con đường đã đi ra ngoài, ánh sáng cùng tiếng hò reo đột nhiên xuất hiện làm cậu như thể bị đưa đến đấu trường La Mã cổ xưa. Hoảng hốt trong phút chốc, cậu mới hít vào một hơi, khi nhìn thấy cái con rồng khổng lồ kia quả thực cậu bị dọa đến nhảy dựng.

Quá trình lấy trứng vàng thật nguy hiểm, khi Harry quần áo không chỉnh tề thậm chí trên người có vài vết thương leo từ trên chổi xuống thì cậu giờ quả trứng rồng lên, hưởng thụ thời khắc thắng lợi này, được rồi, sau khi Harry quét mắt đến gương mặt đen thui của Snape thì nhiệt tình trong lòng bỗng chốc bị dập tắt.

Trận đấu mạo hiểm của Harry Potter cùng thắng lợi cuối cùng khiến Gryffindor vốn lạnh nhạt bỗng sôi trào, tiếng hò reo vỗ tay một trận lại tiếp một trận, nhưng Harry không vui nổi, mấy ngày lạnh nhạt bởi vì thắng lợi của mình mới bị xua tan, tình hữu nghị của Gryffindor là đây sao? Harry mỉm cười châm chọc, hiện tại cậu nằm ở bệnh thất nhận điều trị của bà Pomfrey, đám học trò muốn tới thăm Kể Được Chọn đều chùn bước trước cái lườm giận dữ của bà.

Bệnh thất yên tĩnh khiến Harry cảm thấy cứ như đã qua mấy đời rồi vậy, những tiếng vỗ tay này chỉ có khi mình đạt thành tích, thế nhưng, tựa như mấy năm trước, lúc mình bởi vì đi đêm mà bị trừ đi gần hai trăm điểm, khi mọi người phát hiện mình là Xà Khẩu.... Biểu hiện của Gryffindor cũng làm trái tim cậu băng giá, vì sao trước kia mình không cẩn thận nghĩ tới nhỉ?

“Sao vậy? Kể Được Chọn đã thắng lợi kia vì sao ở trong này thương xuân bị thu thế hử?” Harry kinh ngạc xen lẫn vui sướng nhìn Snape đến gần giường mình, rồi sau đó lại bị sắc mặt của người ấy khiến cho sợ tới mức co rụt cả vai gầy yếu. Snape đen mặt nhìn cậu bé đang cố gắng chôn mình trong chăn, nhúu chặt mày.

“Gan của em thật đủ lớn a! Thứ quái nào làm tính lỗ mãng Gryffindor của em bộc phát, đi chọc giận một con rồng vậy hả? Thế quái nào em lại không dùng đũa phép, mà dùng mớ tứ chi phát triển của em đi chọc con rồng đó?” Nhìn Harry nằm ngửa trên giường bệnh.”Hừ, chỉ bị trầy da một chút quả thật lời cho em!”

Harry cũng thấy rất may mắn, ít nhất cậu không phải bị kiểm tra toàn thân còn bị uống mớ độc dược khủng bố giống cô gái Beauxbatons kia. Thấy cậu bé ngẩn ngơ, khiến hơi thở của Snape nặng nề hơn.

“Tốt lắm! Dám phớt lờ vấn đề của giáo sư, Gryffindor...” Khi lấy lại tinh thần, Harry lập tức vươn hai tay ôm lấy người đàn ông trước mặt, ngăn chặn những lời cậu không thích nghe.

Snape đầu tiên là ngẩn ra, rồi lập tức liền phản khách thành chủ mà găm cần môi cậu bé, đau đớn làm Harry hít vào một hơi, động tác thô bạo của người đàn ông lại làm cậu say mê mà ma sát thân thể đang kề cận cậu. Trong lòng Snape thầm mắng “Đáng chết”, mới nhớ tới nơi này là đâu.

Harry cũng dường như đã nhớ ra mà hoảng hốt nhìn về phía cửa phòng bệnh, sau khi xác định không có ai, cậu mới cẩn nhẹ một cái lên môi người kia. Snape nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hừ, hi vọng Cậu Bé Vàng không đầu óc sẽ có chút xui tự giác của phù thủy trong trận đấu tiếp theo, còn có vận dụng bộ não lâu ngày không sử dụng của em đi.”

24. Chương 24: Người Quan Trọng Nhất

Trong phòng ngủ, Harry chăm chú đọc quyển sách về bùa chú, hy vọng sẽ có tác dụng khi vào trận đấu, vừa mới thoát khỏi sự nhiệt tình của học trò Gryffindor, cậu đã không là cậu của trước đây, đả ngộ như vậy đã không còn khiến cậu vui vẻ, ngược lại làm cậu cảm thấy lạnh giá.

Ron muốn nói lại thôi nhìn về phía bạn tốt đang chuyên chú đọc sách, đúng vậy, vận may và quãng sáng của Harry luôn làm nó tự ti mà ghen tị, bởi vì thường ngày cùng Harry mạo hiểm mà chiếm được một phần ngợi khen làm nó thật tự tin, nhưng đả ngộ đặc biệt lần này của Harry làm cơn ghen tị luôn tồn tại trong nó bùng lên.

Nhưng khi Harry nhận được vinh quang, Ron đã nghĩ, người chiến thắng đó là bạn tốt của nó a, một cổ tự hào mơ hồ dâng lên. Cho nên nó cố gắng làm lạnh với Harry.

Harry kỳ thật vẫn luôn biết Ron đang do dự, đặt quyển sách xuống, nhìn về phía Ron, cậu nói: “Ron, kỳ thật mình không có báo danh dự thi, nhưng bồ không tin mình.”

Ron bối rối vò đầu, “Mình chỉ là..”

Harry đè nén chua sót trong lòng, mỉm cười: “Mình biết, bỏ chỉ hiểu lầm thôi.”

Ron thở phào nhẹ nhõm, nó cười ngây ngô nói: “Ah, đúng vậy, bắt quá hôm nay bỏ rất ngẫu!” ...

Cười đùa như mọi khi, nhưng Harry biết mình và Ron đã không thể thân thiết như trước được nữa.

“Có chuyện gì thế ạ?” Harry thở dốc nhìn cậu con trai cao lớn trước mắt, chính là một trong các tuyển thủ, Cedric Diggory. Chàng trai cẩn thận nhìn quanh bốn phía mới nhỏ giọng nói: “Cậu Potter, thật cảm ơn trò đã cho tôi biết nội dung của trận đấu thứ nhất.” Harry lúc này mới buông cảnh giác, nhớ tới lúc ấy cậu đã vô ý để lộ nội dung.

“Không, không có gì đâu. Như vậy, anh, còn có chuyện gì không ạ?”

“À, tôi đã biết gợi ý của trận đấu thứ hai.”...

Dưới gợi ý của Cedric, Harry thuận lợi tìm được vấn đề đã quấy rầy cậu rất lâu kia, cậu thầm quyết định sau này sẽ trả ơn anh ấy.

Bên kia, Dumbledore cười híp mắt nhìn người đàn ông lạnh băng trước mặt cụ, vui vẻ nhét một viên kẹo vào miệng.

“Severus, thật không thể tưởng tượng nổi đúng không nào?” Snape bởi vì hành vi lớn mật của Harry đã vô cùng tức giận, mà lão già đầu toàn nước đường kia chỉ biết gia tăng cơn giận của hắn.

“Không nghĩ tới người quan trọng nhất trong lòng Harry là anh, Severus, chẳng lẽ trong tình huống mọi người không biết, hai người đã xảy ra chuyện gì à?” Về mặt xem kịch vui của cụ Dumbledore khiến Snape hừ lạnh một hơi: “Hừ! Đây không phải việc cần thảo luận lúc này, cụ là nói, muốn tưới độc được lên tôi rồi nhún tời trong nước mấy giờ liền?”

Dumbledore ngó lơ cơn giận dữ của người nọ, tiếp tục nói: “Ah, Harry thật là một cậu bé ngoan, Severus, anh...”

“Đủ rồi!”

“Được rồi, tôi nghĩ là đúng thể đấy, còn có ba người khác cũng sẽ làm như vậy.”

Tâm tư Snape khê động, trong lòng Harry, hắn là quan trọng nhất sao? Chỉnh lại áo chùng, hắn tao nhã xoay người, trước khi đi hắn khựng lại một chút.

“Tôi đã biết, còn nữa, quý cô Clinton kia, gần đây dường như quá mức an tĩnh đấy.”

“Ha ha, tôi sẽ chú ý.”

Trận thứ hai là ở trong nước sao? Làm sao cam đoan mình có thể hít thở trong nước suốt một giờ đây? Harry buồn rầu cào cào tóc, nhìn đồng sách trước mắt, cậu chẳng còn sức lực. Nắn lòng chuẩn bị rời thư viện, mà lúc này, “Xin chào, Harry.” Một giọng nói hiền lành vang lên.

“Neville? Có chuyện gì không?” Harry ngạc nhiên nhìn cậu bé trước mặt, phải biết rằng tần suất cùng xuất hiện của cậu và Neville chỉ cao hơn một chút so với các bạn học khác. Neville mỉm cười đầy cẩn thận: “Mình nghĩ bỏ đang phiền muộn, có lẽ mình có thể giúp bỏ.”

Harry đầu tiên là ngẩn ra, lập tức mỉm cười: “Bỏ biết mình muốn tìm gì sao?”

Neville có vẻ tự tin, khi nói cũng lớn tiếng hơn: “Ừm, bỏ đang tìm phương pháp có thể hít thở trong nước đúng không? Mình nghĩ cỏ mang cá có thể giải quyết vấn đề này.”

Harry biết Neville rất xuất sắc trong môn Thảo Dược Học, cũng không nghi ngờ gì, lập tức vui mừng cầm tay cậu bé nhằm biểu đạt cảm kích.

“Như vậy cỏ mang cá đó có ở đâu?”

Neville dường như ngay lập tức chẳng còn sức lực, “Mình nghĩ hắn là ở chỗ giáo sư Snape, ah, mình còn có việc, đi trước nhé.” Bộ dạng hoảng sợ của Neville làm Harry cười ra tiếng.

“Điều gì làm trò vui vẻ như thế hử?”

“Severus!” Harry nhỏ giọng kêu lên. Người đàn ông trước mặt cậu đúng là cái vị đã khiến Neville hốt hoảng chạy trốn kia.

“Là giáo sư Snape.” Người đàn ông khoanh hai tay ngang ngực, chậm rãi nói.

“Được rồi, giáo sư Snape, em nghĩ anh đã nghe thấy, ừm, em cần một ít cỏ mang cá.”

“Hừ, cậu Longbottom tự cho là đúng, ta nghĩ nó càng thích hợp làm Hufflepuff hơn. Cho trò.” Nam nhân nói xong, đưa một cái bình cho cậu trai.

Harry cười nói: “Se... Không, chẳng lẽ giáo sư Snape đã sớm chuẩn bị cả rồi?”

Người nọ hiềm khi không phản bác lại, chỉ liếc nhìn cậu bé đang cười trộm rồi phất áo chùng, xoay người rời đi. Severus, lỗi tai anh hồng cả rồi kìa, thật đáng yêu mà. Giải quyết xong vấn đề khó khăn còn may mắn được thấy người kia xấu hổ, Harry vui sướng rời thư viện.

Trận đấu được tiến hành ở bên hồ, bốn phía dựng kín khán đài, tiếng hò reo của đám người càng làm sôi trào không khí của trận đấu. Harry xấu hổ dời mắt khỏi Fleur Delacour chỉ mặc phong phanh một bộ áo tắm, không thể không thừa nhận chị ấy thật là một cô gái xinh đẹp, nhưng mà, Harry nhìn quanh bốn phía, lại không thấy được thân ảnh người đàn ông nọ, nghi ngờ cùng thất vọng, cậu thu tầm mắt lại. Chạm phải ánh mắt của Cedric, Harry mỉm cười đáp lại.

“Hiện tại, trận đấu chính thức bắt đầu, nhóm tuyển thủ mỗi người đều có vị trí riêng.” Harry vội ngậm cỏ mang cá, ây cha, mùi vị thật khó nuốt. Khó khăn nuốt xuống, rồi cậu liền cùng ba tuyển thủ khác nhảy xuống nước. Thật kỳ diệu! Sự khó thở sau mấy giây ở dưới nước lập tức biến mất, thân thể xảy ra biến đổi, cậu có thể dễ dàng hoạt động ở trong nước.

Tìm người quan trọng của mình sao? Trong đầu hiện lên một mặt màu đen kìa, cậu tăng tốc bơi về phía trước. Lòng nước âm u cùng rong rêu rậm rạp khiến Harry ném không ít gian khổ, trong mơ hồ, cậu rốt cục nhìn thấy mấy nhân ngư cầm vũ khí canh giữ một hàng người. Harry bước nhanh hơn, cố gắng tiếp cận bóng người nọ, chỉ là nhân ngư không ngừng cản trở, một chút không cẩn thận cậu bị dính ba đám trứng sau lưng.

“A, chết tiệt! Expelliarmus!”

Nhân cơ hội, cậu cắt đứt mớ rong rêu quấn quanh người đàn ông, Snape đã dần thức tỉnh, khi nhìn thấy ngay eo cậu bé có vết máu, hai mắt hấn lập tức trợn to. Được hiệu sắp hết, Snape cùng Harry đang vô cùng đau đớn dìm nhau bơi về trước.

“Đợi đã, còn... còn Hermione.” Harry suy yếu lên tiếng.

“Con bé sẽ có người cứu, hiện tại lập tức trở về, chết tiệt!” Harry cố chấp chống đỡ thân thể kéo Snape nổi lên mặt nước, khi hai người xuất hiện trên mặt nước, mọi người đầu tiên là reo hò, sau đó lại xen lẫn tiếng kinh hô.

“Merlin ơi, đó là giáo sư Snape!”

“Cái gì? Chẳng lẽ người trọng quan nhất của Harry Potter là giáo sư Snape?”

“Này quá lạ lùng a!”...

Harry mơ hồ nghe thấy âm thanh đàm luận về hai người họ, nhưng cơn đau nhức bên hông đã khiến thần trí cậu mơ hồ, cuối cùng hôn mê trong tiếng hô hoán của mọi người.

25. Chương 25: Ngoài Ý Muốn

Ngay khi Harry ngất đi, cậu cảm nhận được bụng mình nóng lên, một loại cảm giác khó nói xuất hiện, nhưng cảm giác này chỉ là xuất hiện trong nháy mắt, lập tức liền chìm vào bóng tối.

Bà Pomfrey là người không tán thành tổ chức cuộc thi đấu Tam Pháp Thuật nhất, bởi vì mức độ nguy hiểm của nó đủ để lấy mạng người ta, nhưng bất luận giáo sư hay là học sinh nào đều vì việc này mà cảm thấy quang vinh.

“Merlin! Đây là làm sao?” Bà Pomfrey la to một tiếng, chỉ thấy Snape cả người ướt đầm ôm Harry cũng ướt đầm toàn thân hơn nữa bên hông còn chảy máu không dứt, vọt vào lều chữa bệnh.

Sau khi kinh ngạc qua đi, bà Pomfrey liền trợ giúp Snape đặt Harry lên giường.

“Tôi đã ếm bùa cầm máu, xin hãy nhanh chóng trị liệu.”

Bà Pomfrey mặc dù đối với Dumbledore có nhiều lời oán giận, nhưng hiện tại quan trọng nhất chính là chữa khỏi cho cậu bé.

Lưu loát dứt cho cậu bé một bình được bổ máu, Pomfrey dùng đũa phép quăng một đám thần chú lên người cậu. Snape đã không còn sự điềm tĩnh như mọi khi, hấn không buông bàn tay đang cầm lấy tay cậu bé, trong mắt là lửa giận cùng hối hận.

“Ôi, không, điều này sao có thể?” Đũa phép của bà Pomfrey bởi vì quá mức kinh ngạc mà bị trượt khỏi tay rơi xuống đất. Dumbledore lập tức tiến vào, “Chuyện gì mà khiến cô kinh ngạc như thế, Poppy?” Cụ chặn đám học trò muốn thăm ở ngoài cửa.

Bà Pomfrey cẩn thận nhặt đũa phép lên lại vung mấy câu thần chú, nhưng trên mặt kinh ngạc càng sâu.

“Albus, Severus, Harry Potter... trò ấy mang thai đã ba tháng!” Một câu này như đất bằng dậy sấm khiến hai nam phù thủy thành tựu phi phạm kia chết sững tại chỗ hồi lâu.

Snape toàn thân cứng ngắc quay đầu nhìn cậu bé gầy yếu tái nhợt trên giường bệnh.

“Mang... thai?!” Dumbledore có phản ứng lại trước tiên, nhưng biểu hiện trên mặt hết sức kỳ quái. “Poppy, cô khẳng định chứ?”

Bà Pomfrey quăng cho cụ một ánh mắt xem thường, “Đừng có nghi ngờ mức độ chuyên nghiệp của tôi, còn nữa, bây giờ không phải là lúc thảo luận chuyện này, cậu bé này đang mang thai! Không, tuy rằng nam phù thủy mang thai cũng không phải là không có, nhưng, các người lại để một nam phù thủy đang mang thai tham gia trận đấu nguy hiểm như vậy, ngay cả bản thân cậu bé cũng vẫn còn là một đứa trẻ!”

Dumbledore cười gượng thừa nhận lửa giận của nữ phù thủy, ánh mắt lại dao động qua lại giữa hai người Snape và Harry. Trong lòng Snape hệt như đang sóng cuộn biển gầm, không thể nào bình tĩnh nổi, Harry.... Harry mang thai? Ba tháng, chính là từ kỳ nghỉ hè đó, cậu bé có con của mình!?

Không, không! Hấn đã làm cái gì thế này? Để một đứa trẻ còn chưa trưởng thành mang thai! Nỗi thống khổ trong mắt Snape bị Dumbledore bắt gặp, cụ nói với nữ phù thủy còn đang oán hận nọ: “Poppy, tôi nghĩ tin tức này xin cô hãy giữ bí mật.”

“Cái gì? Chẳng lẽ cụ không tính tìm ra người cha thứ hai của đứa nhỏ?”

“Không, không phải thế Poppy, chuyện này tôi sẽ giải quyết, tôi muốn thảo luận với Severus để tìm biện pháp giải quyết.”

Bà Pomfrey tuy rất bất mãn nhưng cũng không muốn làm trái yêu cầu của hiệu trưởng mà ra khỏi cửa.

Dumbledore tới gần người đàn ông đang đỡ người kia, “Severus, con của Harry, là của anh đúng không?” Quả nhiên thân thể Snape run lên một cái, thật lâu sau mới nghe hấn mở miệng: “Đúng, là của tôi.” Snape nói rồi, như thể đã dùng hết sức lực vậy, hấn ngồi dựa vào ghế, hai tay che mặt, mặc dù không lên tiếng, nhưng nỗi bi thương bất đắc dĩ trên người hấn ai cũng có thể cảm thụ được.

Sự yên tĩnh trong lều cũng không duy trì quá lâu, Harry rên rỉ một tiếng rồi tỉnh lại, vì không mang kính, tầm mắt mờ hồ đủ để cậu nhận ra hai người bên cạnh.

“Giáo sư Dumbledore, còn có, giáo sư Snape.” Thanh âm của cậu làm Snape theo phản xạ mà đứng lên tới gần, thế nhưng bàn tay vươn ra lại như bị điện giật mà thu về.

Harry khó hiểu nhìn động tác của người đàn ông ấy, sau đó chuyển tầm mắt qua Dumbledore.

“Khụ khụ! Harry, ta nghĩ trò nên biết chuyện này.” Snape yên lặng đứng một bên, ánh mắt trống rỗng, nhưng hai nắm tay siết chặt cho thấy hấn rất căng thẳng.

“Chuyện gì ạ? Hiệu trưởng, nghiêm trọng lắm sao?”

“À, trên ý nghĩa nào đó mà nói thì đúng là như thế.” Ánh mắt từ ái của cụ Dumbledore di động từ khuôn mặt cho tới bụng của cậu. “Harry, phải chúc mừng trò, trò mang thai!”

“Dạ?” Harry kinh ngạc há to miệng, biểu cảm cực kỳ vụng vọ: “Cụ nói, mang thai? Nhưng con là con trai!”

“Ôi, trên thực tế nam phù thủy mang thai cũng không tính là ít, gia tộc Longbottom và gia tộc Malfoy cũng có tiền lệ này.”

“Thật sao? Đứa nhỏ...” Về mặt không rõ tâm tư của cậu bé làm Snape tức giận quát lên: “Đủ rồi, Potter, nếu trò cảm thấy sự thật này làm trò khó chấp nhận...”

“Không!” Thanh âm của Harry lấn át lời người đàn ông đang nói, “Không, em không có, thậm chí...” Harry thật cẩn thận vuốt ve phần bụng bằng phẳng, “Em thật vui mừng, rất vui, Sev ơi.” Rốt cục em đã có một ràng buộc không thể cắt đứt với anh.

Snape thả lỏng hai nắm tay, run rẩy chạm vào cậu bé, nhưng hần chột nhớ tới trong phòng còn có người. Hần lườm sang, cụ Dumbledore gượng cười vuốt vuốt chòm râu màu trắng, “Ha ha ha, thật chúc mừng hai người, Harry, Severus.” Harry lúc này mới chú ý tới việc còn có người khác tồn tại, đỏ mặt: “Giáo sư Dumbledore, ưm...”

“Ha ha, không cần giải thích đâu Harry ạ, ta nghĩ hai người cần một không gian riêng, không phải sao?”

Chớp chớp mắt, lúc gần đi còn thỏ thức “Tuổi trẻ thật tốt!”

“Sev.” Sau khi trầm mặc thật lâu, Harry rốt cục nhin không được mà mở miệng, “Em thật sự rất vui, Sev, đứa nhỏ...” Giọng Harry có chút nhạt nhòa, “Người thân thật sự của em, cùng đứa nhỏ của anh.”

Harry giãy dụa bước xuống giường đi tới trước mặt người đàn ông, hai mắt nhìn chăm chăm đôi mắt đen huyền của hắn. Nhẹ nhàng ôm eo Snape, nước mắt không hề báo trước mà rơi xuống.

“Sev, vì sao anh không nói lời nào? Anh chán ghét đứa bé này sao?”

“Không...” Harry cảm nhận được hơi thở bất ổn của hắn. “Chỉ là quá bất ngờ.” Ngữ điệu khô khan có chút run rẩy.

“Ha ha, Sev, em thật không thể tin nổi khi em biết tin em mang thai, cảm xúc đầu tiên của em là thật vui mừng, thậm chí quên mất chuyện này ở thế giới Muggle là không hợp lý.”

Người đàn ông ôm ngược lại cậu bé, dùng tư thế càng cẩn thận hơn so với ngày trước.

“Ta chưa bao giờ tham vọng quá đáng là ta sẽ có con, Harry. Em luôn cho ta rất nhiều kinh hỉ.” Trong lời nói của Snape ẩn lộ nỗi vui sướng và sợ hãi khiến lòng Harry căng thẳng, hiểu người đàn ông này càng nhiều, liền càng yêu càng đau lòng cho anh ấy.

“Vâng, đây là con của chúng ta, tuy nó tới không đúng thời điểm.” Ánh mắt sáng ngời của Harry đượm buồn. Chỉ là cậu bị đau đớn trên người dẫn dắt. Harry ngẩng đầu kêu đau một tiếng. Tình cảm kịch liệt trong mắt người đàn ông khiến cậu giật mình.

“Không, chỉ cần em nguyện ý, đứa con và em sẽ bình an vô sự.” Snape lần nữa ôm cậu bé lên giường. “Nghe đây, hiện tại em chỉ cần nghỉ ngơi, nếu để ta lại thấy em đi chân trần... Hừ!” Cái chữ cuối cùng kia cực kỳ nghiêm khắc, làm cậu bé bất giác chui vào trong chăn.

Harry, còn có đứa bé, vương bận của hắn lại nhiều thêm một, Snape cách tẩm chăn mà vuốt ve cậu bé. Harry Potter, cậu nhóc này đã kéo hắn lên từ địa ngục, hiện tại lại cho hắn hi vọng.

26. Chương 26: Em Muốn Một Gia Đình Có Anh

Trong văn phòng hiệu trưởng.

Snape phẫn nộ chất vấn cụ già trước mặt: “Harry hiện tại rất nguy hiểm, vì sao không thể ngừng hẳn trận đấu?” Dumbledore đã không còn vẻ ung dung như trước, cụ rảo bước trên mặt đất.

“Không, Severus, mặc dù tình huống này không thể đoán trước được, nhưng mà anh cũng biết đấy, đây đã là chuyện không thể văn hồi.”

“Chẳng lẽ còn phải đẩy Harry ra, dẫn dụ chủ hồn?” Snape tới gần cụ.

“Tiểu thư Clinton từng tiên đoán, Harry sẽ không có việc gì...”

“Biến con mẹ nó lời tiên đoán!”

“Severus!”

Dumbledore nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang cầm phần và đau thương, “well, tôi hiểu.” Snape đã sớm biết kết quả sẽ là như vậy, hắn chỉ muốn nhìn xem cụ già này có thật sự sẽ hy sinh một số sự vật vì lợi ích lớn hơn hay không mà thôi, kết quả vẫn là như thế.

“Severus, chúng ta sẽ mai phục ở nơi đấy, còn có, thực xin lỗi.”

Không, không cần xin lỗi.

Snape mặt không chút thay đổi xoay người rời đi, đi vào hầm lại đứng ngồi không yên hồi lâu, cuối cùng hắn đứng trước lò sưởi: “Malfoy trang viện!” Một ánh sáng xanh lục qua đi, bên trong khôi phục lại yên tĩnh vốn có.

Tình cảnh ‘Kẻ Được Chọn Harry Potter sau khi bị thương được giáo sư Snape ôm đến bệnh thất’, đến nay vẫn còn đọng lại trong đầu đám học trò Hogwarts.

“Đây quả thực là đang nằm mơ mà!” Giáo sư Snape chán ghét Harry Potter nhất sao lại trở thành người quan trọng nhất của Harry chứ?

Trên bàn cơm, trên tay mỗi người là tờ Nhật Báo Tiên Tri, thỉnh thoảng có một số người dùng vẻ mặt vắn vẹo nhìn về phía cậu bé đang im lặng dùng bữa sáng trên bàn Gryffindor. Ron và Hermione liếc nhìn nhau một cái, cuối cùng Ron nuốt nước miếng, ấp úng hỏi: “Ah, Harry, mình muốn hỏi, bồ và giáo sư Snape khi nào thì như thế, ưm, thân thiết như thế?”

Hiển nhiên cách diễn đạt ấy làm Ron rất khó tin tưởng. Harry dùng động tác lại, nhìn về phía bạn tốt: “Mình nghĩ nơi này không thích hợp...”

“Harry Potter! Làm sao mà dám?”

Một giọng nữ sắc nhọn vang lên khiến đám người đang hóng chuyện càng thêm chú ý đến hai thân ảnh kia. Amy Clinton đã không còn chú ý đến dáng vẻ cái gì nữa, đem tờ báo quảng tới bên chân Harry, mở ra hình ảnh Snape ôm cậu được đăng rõ ràng ngay giữa tờ báo.

Tiếng ồn ào trong đại sảnh nhỏ xuống dần, đám học trò hoặc tò mò hoặc hóng chuyện đuổi thẳng lỗ tai lên nghe.

“Mày là thứ đê tiện, sao mà dám? Mày làm sao dám dỗ được giáo sư Snape? Chẳng lẽ bản lãnh trên giường của mày thật sự tốt như vậy?” Một câu nhắc lên ngàn tầng sóng gió.

Harry đầu tiên là luống cuống đối mặt với lời sỉ nhục của cô gái cùng đủ loại sắc thái đánh giá ở chung quanh, Ron và Hermione thậm chí không thể tin nổi mà sợ hãi la lên.

“Merlin, tiểu thư Clinton, chị đang nói bậy bạ gì vậy?”

Đám người nhiều chuyện đến mãnh liệt, đặc biệt là mấy lời bóng gió bên Slytherin khiến Harry không thể giấu mình đi chỗ nào, bất buộc bản thân bình tĩnh, lạnh lùng nhìn cô gái bởi vì ghen tị mà vẻ mặt vắn vẹo méo mó ở trước mắt: “Tiểu thư Clinton, xin hãy thu hồi mấy lời vũ nhục của cô lại, còn nữa, xin đừng can thiệp vào chuyện riêng của tôi!”

“Chuyện riêng? Mày là thứ không biết xấu hổ!”

Cô gái đột nhiên công kích khiến Harry không cẩn thận mà ngã ra sau, theo bản năng muốn bảo vệ bụng, chỉ là có một bóng người so với cậu còn nhanh hơn đã ôm lấy cậu vào lòng.

“Tê ——” Nguyên lai người đó là Snape, ánh mắt lạnh như băng của người đàn ông đâm thẳng vào người của Amy Clinton cùng với đám học trò vây xem chung quanh.

Harry vẻ mặt tái nhợt dựa vào người Snape, cậu thiếu chút nữa thì...

Snape đến làm bầu không khí hạ xuống tới mức đóng băng, giọng nói của hắn quanh quẩn trong đại sảnh càng trầm thấp hơn so với trước đây: “Cô Amy Clinton, có ý định thương tổn bạn học, Ravenclaw trừ 100 điểm.” Merlin chứng giám, hắn hiện tại rất muốn quăng một cái Avada cho ả ta.

“Không, giáo sư, thầy không thể! Là nó làm học sinh mà dám dụ dỗ giáo sư!” Cô ta muốn danh tiếng của Harry Potter bị ô uế, sau đó...

“Hừ! Dụ dỗ? Đối với bạn đời của mình sao?”

“Cái gì?!”

“Merlin, tôi nghe thấy cái gì vậy nè?”...

Những thanh âm khác trong đại sảnh đã không nằm trong phạm vi lo lắng của Snape, lại liếc qua vẻ mặt không dám tin cùng dữ tợn của cô gái, hắn bỗng Harry lên, “Những học trò khác không để ý đến an nguy bạn học, từng học viện khấu trừ 50 điểm!”

Thẳng đến khi Harry được Snape đưa tới văn phòng trong tầng hầm, cậu còn chưa tiêu hoá kịp, đến khi người đàn ông tách miệng của cậu ra, cổ đứt cậu uống độc được. Harry đột nhiên cầm lấy bàn tay người kia, ánh mắt sáng bừng chưa từng có.

“Se.. Sev! Anh vừa nói gì? Là bạn đời sao?”

Tay Snape khựng lại một chút, hai lỗ tai đỏ ửng đầy khả nghi, “Không, em nghe lầm.”

“Không, sẽ không, anh đã nói như vậy!” Harry vui mừng giạng chân ngồi trên hai chân người đàn ông, mặt đối mặt với hắn, bằng khoảng cách gần kề ấy, cậu có thể thấy được tia sáng lấp lánh trong mắt hắn.

“Ha ha a... Ha ha...”

Cậu bé không ngừng cười ngây ngô, Snape đầu tiên là tức giận lườm cậu nhóc, nhưng rồi hắn bị ánh nước long lánh trong mắt cậu bé hấp dẫn. Như si mê mà tháo chiếc kính vuông vuiu của cậu xuống, xoa lên mí mắt ướt át kia.

“Khóc cái gì?” Qua hồi lâu mới phun ra một câu như vậy, thanh âm còn khàn khàn.

“Không, chỉ là vui vẻ quá.” Harry ngượng ngùng lấy tay chà lau, nhưng bị giữ lại. Ngây ngốc nhìn khuôn mặt người kia càng lúc càng tới gần, cho đến khi ánh mắt bị một mảng ướt át ấm áp phủ lên. Như tán thán lại như thờ dài, cứ giữ nguyên tư thế như vậy, Harry mở miệng: “Cảm ơn anh, Sev, cảm ơn anh.”

Snape dịu dàng ngậm lấy môi cậu, tỉ mỉ liếm láp khiến con tim cả hai đều run rẩy, nụ hôn này có thoải mái, có yêu say đắm cùng với cảm kích. Vừa hôn xong, hai tay Harry nâng khuôn mặt kiên nghị của người đàn ông lên, nhìn vào hai mắt hắn: “Sev, từ sau khi yêu anh, ước mơ của em cũng chỉ có một cái như vậy mà thôi.”

Trong mắt người kia xuất hiện nghi vấn, Harry cảm thấy thật đáng yêu, cậu hôn lên mắt hắn, mũi kề mũi, “Em muốn một gia đình có anh.” Không đợi Snape trả lời, Harry cơ hồ vội vàng hôn lên đôi môi mỏng của hắn.

Hai mắt Snape khẽ nhếch lên, lông mi run rẩy của cậu cho thấy cậu đang bất an, hắn thờ dài, kéo gáy Harry xuống làm nụ hôn thêm sâu sắc, lời nói tràn ra từ trong kẽ môi kề sát.

“Ta nghĩ... việc này không khó.”

Tay của Snape vói vào vạt áo cậu bé, vuốt ve làn da bóng loáng của cậu, Harry đầu tiên là run lên, chỉ là nghĩ đến việc mình đang mang thai, “Sev! Ừm... đứa con.” Tay Snape khựng lại một chút, tựa như bất mãn mà lẩm bẩm: “Em không biết sao? Nam phù thủy mang thai so với nữ phù thủy an toàn hơn, đứa nhỏ còn phải qua mười tháng nữa mới sinh ra.”

Snape ung dung giải thích, bàn tay cũng không nhàn rỗi dần cởi bỏ quần áo cậu bé.

“Anh nói, mang thai cần đến mười ba tháng sao?”

“Ừ.” Chiếc lưỡi đảo qua hồng châu trước ngực khiến Harry không khỏi rên rỉ.

“Như vậy... Chúng ta tiếp tục, hử?”

Lần này là khẽ vuốt xe bên hông.

“Ừ — vâng, được...” Harry cuối cùng đem nổi bắn khoắn trước đó chôn chặt trong động tác dịu dàng của người đàn ông.

27. Chương 27: Trận Đấu Cuối Cùng

Sau khi tỉnh lại, Harry nhìn thấy cách bài trí quen thuộc mà hơi hốt hoảng, ký ức dần chảy vào trong đầu, đứa nhỏ! Hai tay không khỏi xoa xoa phần bụng bằng phẳng, nơi này có con của mình. Snape vừa vào cửa liền thấy thần sắc cùng động tác dịu dàng ấy của cậu.

“Tỉnh rồi? Uống hết thứ này đi.” Dem một bình thủy tinh đưa cho cậu bé.

“Đây là thuốc gì thế?” Harry tuy hỏi như vậy, nhưng vẫn ngoan ngoãn một ngụm uống cạn. “Ặc, mùi vị thật là...” Snape tiến lên, đưa tay phủ lên bụng cậu.

“... Làm gì thế Sev?”

Harry ngượng ngùng co rút lại một chút, chỉ thấy người đàn ông như cười như không liếc cậu: “Cậu Potter thân mến, em hoàn toàn có thể vứt cái mớ bắn khoắn của em,” nói xong, ánh mắt tối tăm đảo qua nửa thân dưới của cậu bé, chọc cho Harry muốn khóc thét, “Ta đang kiểm tra thân thể cho em, xác nhận trạng huống thân thể của em có thích hợp dự thi hay không.”

Nói xong lời này, Snape không khỏi nhíu chặt đôi mày, trước đó hẳn đã nói với Lucius Malfoy về mối quan hệ lợi và hại cùng với cái gọi là lời tiên tri kia, Malfoy luôn hiểu được việc xem xét thời thế, biểu lộ sẽ không thương tổn tới lợi ích của gia tộc dưới điều kiện trợ giúp sự tình tiến triển. Thế nhưng bất an của hắn đến từ đâu?

Harry thấy vẻ mặt người kia làm lòng cậu nhói đau, cậu giả vờ ung dung: “Hey, Sev, sẽ không gay go như thế đâu, đúng không? Hơn nữa chú Sirius còn cho em một cái vòng cổ có thể chống cự một phần nghệ thuật hắc ám.” Nói đến cha đỡ đầu của mình Harry không khỏi mỉm cười, Giáo sư Lupin đã dạy dỗ chú ấy rất tốt, ít nhất khi chú ấy ở trước mặt cậu và Snape cũng không xúc động như trước đây.

“Hừ! Cái con cẩu ngu xuẩn kia coi như có chút tác dụng, nghe này Harry! Trận đấu cuối cùng, hãy quảng cái sự lỗ mãng và mớ tính chất Gryffindor không cần thiết của em đi cho ta, đừng quên em không phải một mình.” Ánh mắt chuyển qua bụng của cậu, lo lắng hiện lên trong mắt hắn. Harry cầm bàn tay to lớn của người đàn ông, “Vâng, em hiểu, Sev.”

Harry vẫn ở cùng Snape đến ngày thi đấu, bởi vì buổi nói chuyện của Snape ở đại sảnh khiến phần lớn học trò Hogwarts đều chìm trong hoảng hốt. Ngay cả vũ hội sau đó cũng tràn ngập không khí quỷ dị. Về mặt bên Gryffindor càng thêm vận vẹo, rất là khinh thường hành vi của Harry.

“Eo, thực ghê tởm, cùng với Snape... chắc chắn.”

Về mặt của Ron cùng Hermione ở bên cạnh cũng không tốt hơn bao nhiêu, khi nghe thấy đám bạn cùng học viện nói như vậy ngay lúc đầu cũng có phản bác qua, nhưng rõ là sức mạnh không đủ, Ron và Hermione cũng cãi nhau một trận.

“Anh em của tôi, sao lại yêu cái lão dơi già đầy dầu đó chứ, thật sự quá muốn ới.” Về mặt nó cũng đang biểu đạt tâm tình của nó. Hermione nhíu mày, mặc dù tin tức này quả thật nghe mà rợn cả người, nhưng Harry dù sao cũng là bạn bè của mình.

“Ronald! Sao có thể nói Harry như vậy? Đây là chuyện riêng của cậu ấy, hơn nữa, bỏ nên gọi là giáo sư Snape!”...

Hai người tranh cãi đến đỏ mặt tía tai, nhưng đương sự may mắn đang ở trong hầm nên đã tránh thoát khỏi mấy lời đồn đãi mãnh liệt đó. Snape đã sớm nghĩ đến sẽ có tình huống như vậy xảy ra, mấy ngày qua hẳn lấy cơ thân thể Harry suy yếu mà cường chế cậu ở lại bên trong hầm.

“Hừ! Đây là tình hữu nghị của Gryffindor a.” Vừa khéo nghe thấy cuộc tranh luận của Ron cùng Hermione, Snape bắt mồm nói.

Harry ở trong hầm mỗi ngày đều bị ép uống rất nhiều độc dược không biết tên, thẳng cho tới hôm trước trận đấu. Sau khi chỉnh lý bản thân cho tốt, cậu liền tạm biệt người kia, cùng với ba tuyển thủ khác cùng đi tới sân thi đấu hôm nay. Từ rất xa, chỉ nghe thấy tiếng ầm ĩ của đám người cùng tiếng trống và nhạc cụ.

Người ủng hộ cho Harry ít đến đáng thương, Hermione xấu hổ nhìn phía Harry mà mỉm cười. Cậu thật ra đã sớm dự liệu được trường hợp của ngày hôm nay, nhưng nhìn thấy bạn thân ủng hộ mình cũng thoáng mỉm cười.

“Xin hãy yên lặng!!” Tiếng kêu của cụ Dumbledore thật điếc tai, tiếng ồn cũng dần lắng xuống.

“Hiện tại là lúc tiến hành trận đấu cuối cùng, trận đấu cuối cùng chính là các tuyển thủ sẽ đi xuyên qua mê cung ở đằng sau ta đây, người thứ nhất lấy được cúp chính là người chiến thắng sau cùng, hiện tại tuyển thủ vào chỗ.” Tiếng cổ vũ càng thêm lớn hơn, Harry vội nhìn quét qua xung quanh, thấy có rất nhiều giáo sư không ở đây, bao gồm cả Snape.

Nhưng hiện tại không phải là lúc lo mấy việc này.

“Một hai ba —— bắt đầu!” Sau khi thanh âm vang vang lên, các tuyển thủ tiến vào mê cung. Cụ Dumbledore xoay người trao đổi ánh mắt với McGonagall bên cạnh, hai người liền lặng lẽ biến mất trong đám người. Trên khán đài, Amy Clinton thấy hai thân ảnh chợt lóe lên cũng yên lặng rời đội ngũ, cô phải hỗ trợ tiêu diệt kẻ địch nhân lúc Potter giằng co với Voldemort, việc sắp tay vung phép thuật lên nhằm người cũng là chuyện rất bình thường mà, không phải sao? Khỏe miệng cô ta nở nụ cười giả tạo.

Tiến vào mê cung, Harry rõ ràng cảm nhận được bên trong ẩn chứa nguy hiểm, con đường chật hẹp u ám làm người ta cảm thấy áp lực, bên tai chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân của mình và tiếng gió vi vu, trong mê cung không biết giới hạn này không có cảm giác thời gian xói mòn, dần dần Harry cảm thấy khủng hoảng.

“A!! —— “

Tiếng thét chói tai xông thẳng lên trời, Harry biết thanh âm này, là cô gái trường Beauxbatons kia! Nhưng khoảng cách rất xa, cần nhắc một chút, cậu giờ đã phép ở khoảng không nơi xuất hiện tiếng thét phóng ra một tín hiệu.

Sau đó, Harry cảm thấy nơi này không thể ở lâu, nhanh chóng chạy về phía trước, quả nhiên vách tường thực vật phía sau sụp đổ, tốc độ rất nhanh, lo chú ý phía sau, ở khúc cua Harry tông mạnh một cái.

“Là ai?!” Nhanh chóng rút đầu phép, đợi đến khi thấy rõ đó là Cedric thì cậu mới nhẹ nhàng thở ra.

Đối phương hiển nhiên cũng rất đề phòng, “Nguyên lai... ôi không!” Harry trừng mắt nhìn đám dây leo kéo chàng trai kéo về hướng ngược lại, không do dự mà đốt sạch dây leo, kéo lấy Cedric bỏ chạy, chỗ này rất nguy hiểm.

Khi hai người song song đi tới trước mặt cái cúp, hai người đều thở phào, nhưng hiển nhiên thực vật chung quanh cũng được trao tư tưởng, đều vọt tới chỗ hai người. Cedric vội mở miệng: “Potter, đó là của trò!”

“Không, cùng nhau, mau!” Đợi cho hai đôi tay đặt lên chiếc cúp, nơi rón như bị móc lấy, sau khi trời đất đảo lộn, cả hai bị ném xuống đất.

Không đợi Harry thấy rõ chung quanh, “Avada Kedavra!”

“Không!” Ánh sáng xanh bắn trúng Cedric ở bên cạnh, Harry vội đứng lên, cảm phần nhìn kẻ đang đi tới.

“Peter Pettigrew?! Làm sao lại ông ở đây?”

Trước mắt chính là gã đàn ông đặc biệt nhỏ gầy lại lấm la lấm lét, không phải Peter Pettigrew đã bị giải đến Azkaban chứ còn ai? Gã cười âm thầm: “Ha! Harry Potter, thật là không nghĩ tới đi.” Nói xong, dưới tình huống Harry chưa kịp chuẩn bị, gã trói cậu vào một tượng đá.

“Buông ra! Ông là tên phản bội! Ông muốn làm gì?”

Peter Pettigrew cứ như không nghe thấy tiếng gào thét của cậu.

“Ha, chủ nhân, ngài lập tức có thể sống lại rồi, người hầu trung thành của ngài đã mang Harry Potter đến đây.” Harry kinh hãi nghe gã thảo luận, nhưng tâm lại bình tĩnh đến khó tin.

28. Chương 28: Chủ Hồn X Chết Trẻ

Đây là cái gì? Harry nghi ngờ nhìn Peter đem một đồng quỹ dị gì đó bỏ vào trong vạc “... Xương của cha... Ha, còn có máu của kẻ thù.”

Trơ mắt nhìn Peter tới gần, khi cặp mắt nhỏ xíu kia liếc nhìn cậu khiến cậu chán ghét không thôi.

“Mày phải biết hoàn cảnh của mày, Cậu bé Vàng vĩ đại ả!” Nói xong, gã lấy ra một con dao cứa lên cánh tay Harry.

Cảm giác đau đớn trên tay không rõ rệt như nổi bất an trong lòng, khi số máu ấy cho vào vạc, chỉ thấy một trận sương khói bốc lên hình thành một màng khói dày đặc! Màng khói chậm rãi hóa thành một thân hình dài sọc, nhưng gương mặt của gã thì hết như mặt rắn.

Thần kinh Harry căng chặt, cậu nhìn chăm chăm vào động tác của gã ta, gã nhận đũa phép từ trong tay Peter đang quỳ mọp trên mặt đất, Voldemort đi chân trần chậm rãi hướng tới Harry, vẻ mặt kia cứ như đang chờ mong một bữa ăn ngon lành.

Voldemort cách cậu vài bước thì dừng lại, đũa phép đặt lên cánh tay có dấu hiệu hắc ám của Peter, giữa tiếng kêu gào thê thảm của Peter, một dấu hiệu vô cùng xấu xí xuất hiện giữa không trung, mà theo đó là mười mấy thân ảnh đen đuốc mang mặt nạ vây quanh. Khi Voldemort xử phạt những gã tội đồ có lập trường dao động, Harry chợt thấy một nét bạch kim thoáng hiện.

“Aha! Ai đây?” Hai má Harry bị bàn tay lạnh như băng của Voldemort bóp chặt, nhìn vào hai mắt điên cuồng của gã đàn ông xấu xí trước mặt, Harry thật sự sợ hãi, đây là sự cường đại của một Chúa tể hắc ám sao?

Sev...

“Là Cậu bé Vàng của chúng ta đây sao? Ha, kẻ thù thân thương nhất của ta, hử?” Voldemort điên đại kéo Harry đến tượng đá: “Bọn mi đừng nhúc nhích, ta muốn cùng nó quyết đấu, đến đây đi Harry Potter! Để ta nhìn xem cái thứ gọi là ‘tình yêu’ đi!”

Trong nháy mắt, Harry chỉ đũa phép về phía Voldemort.

“Avada Kedavra!”

Ngay khi gã hành động, Harry cũng phóng ra thần chú phòng ngự, hai người không ai nhường ai. Vào lúc này thì đột biến xuất hiện. Thành viên của Hội Phượng Hoàng đã sớm mai phục tại trong bụi rậm từ bốn phía đột ngột tập kích khiến đám Tử Thần Thực Tử trở tay không kịp, một bữa nguyên rửa đoạt mạng phóng về phía Voldemort, thế nhưng nó bị cản lại.

Hiện trường trở nên nghiêng về một phía, Tử Thần Thực Tử bị đánh bại, Voldemort bị vây ở giữa, Harry đã sớm canh đúng thời cơ chạy tới địa phương an toàn. Dumbledore xuất hiện từ trong đám người, vẻ mặt nghiêm túc: “Tom, không nghĩ tới chúng ta lại gặp mặt rồi.”

Voldemort bởi vì Tử Thần Thực Tử thất bại mà càng thêm điên cuồng: “Ha ha ha! Ông là sớm dự đoán được ta sẽ xuất hiện tại đây? Ha, có phải nhờ thứ gọi là tiên tri kia hay không?”

Vào khi Amy Clinton xuất hiện thì mọi người khựng lại một cái, cô gái bị gã Peter đang lẩn trốn lôi ra, trên mặt đầy vẻ hoảng sợ cùng nước mắt.

“Thật là một đứa con gái lớn gan, tuy không biết ả làm sao biết được kế hoạch của chúng ta...” Trong khi gã Peter đang đắc ý, Amy giãy khỏi tay gã, nã một phát súng về phía Voldemort đang nói chuyện.

Tiếng súng khiến mọi người hành động, thuận thế xuất kích, vẻ âm tàn xuất hiện trên gương mặt, Voldemort phóng hai đạo Avadar về phía Harry và Amy, thế nhưng đạo thứ ba là từ đâu đến?! Snape xuyên qua đám người, hẳn nghe thấy tiếng tim đập của mình.

“Không! Sev ——”

Snape ngăn cản một cái Avadar, thế nhưng người kia vẫn không kịp tránh đi, trong nháy mắt hắn ôm lấy Harry che chỗ trước ngực, lục quang loé lên, Snape đã nhận lấy câu thần chú tránh không kịp kia!

“Không!!”

“Giáo sư!”

Harry ngơ ngác nhìn thấy nỗi niềm yêu thương còn có không nở chia lìa, thứ cảm xúc chưa bao giờ xuất hiện trong mắt người đàn ông nam kia, Sev, Sev của cậu!

“Không, Sev!! Giáo sư Dumbledore! McGonagall! Ai cũng được, mau cứu Sev!” Sau tiếng súng kia thì Voldemort đã bị một kẻ thừa cơ hội giết chết, chiến trường nhất thời chỉ còn tiếng kêu gào tuyệt vọng của Harry.

Harry, dưới sự trợ giúp của người khác, đưa thân thể Snape đến bệnh xá, Sev sẽ không có chuyện gì! Anh đã đáp ứng cậu sẽ cho cậu một gia đình, còn có con của bọn họ nữa.

Còn Amy Clinton thì ngơ ngác nhìn đám người, vào lúc người khác không chú ý cô ta đã phóng cho Harry một cái Avadar, thế nhưng giáo sư, giáo sư sao lại chết? Điều là do Harry Potter! Trong mắt cô đầy oán hận điên cuồng, đứng, đứng, còn có phương pháp kia mà.

Harry cảm thấy thế giới sụp đổ, trước vẻ mặt đau lòng tiếc nuối của bà Pomfrey, cậu đã biết, Sev của cậu, cứ như thế mà đi mất rồi? Vì bảo vệ cậu, vì... Harry ôm lấy thân thể lạnh lẽo của người kia mà ngồi ngây ngốc.

“Sev, sao anh lại lạnh như vậy? Em sẽ mãi ôm anh như thế này, có được không anh? Anh cũng muốn nhìn cục cưng sinh ra cơ mà?”

Trong bệnh xá, không một ai không bị thương, thế nhưng tình hình chiến đấu khi đó rất quyết liệt, không ai biết kẻ đã phóng ra Avadar kia là ai, nếu mà... Cụ Dumbledore thử khuyên bảo Harry sự thật là Snape đã mất rồi, nhưng cậu bé vẫn cố chấp ôm lấy anh, ánh mắt tuyệt vọng cùng rò rỉ của cậu khiến ông cụ không thể cũng không đành lòng chia rẽ bọn họ.

Cùng ngày, Dumbledore tuyên bố trên Nhật báo Tiên Tri rằng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã chân chính tử vong. Toàn thể Anh quốc vì thế mà vui mừng. Nhà Malfoy thì bởi vì sau này đã trợ giúp cho chiến dịch mà khôi phục quang vinh. Mấy mùa bao quanh Hogwarts bởi vì cái chết của Cedric và Snape cũng tiêu tán đi. Nơi nơi đều là tiếng nói cười vui vẻ.

Sev, Sev... My love...

“Harry, trò đã quyết định sao?” Dumbledore đau lòng nhìn đứa nhỏ trầm lặng tuyệt vọng trước mắt.

“Vâng, giáo sư, con, Harry Potter, gả cho Severus Snape, trở thành bầu bạn vĩnh viễn.”

“Nhưng Severus đã...”

“Không! Anh ấy không chết! Con biết.” Không ai tin lời Harry nói, nhưng sự kiên định nơi cậu cuối cùng khiến ông cụ thở dài.

” Được, Harry, ta sẽ làm nhân chứng, còn nữa, thực xin lỗi.”

Thực xin lỗi? Harry đặt tay lên bụng, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng cùng bi ai.

“Không, đây là quyết định của Sev, tuy con và anh ấy đều phải trả cái giá quá đắt.”

Tại số 12 Quảng trường Grimmauld. Không nhộn nhịp như với bao nơi khác, mọi người trong nhà đều thấy đau thương dù cho vẫn gượng ép tươi cười cũng không sao che giấu được. Chú Sirius đã không còn sôi nổi như xưa, gia đình Ron và mấy vị giáo sư được mời đến làm khách quý cũng vẻ mặt trang nghiêm.

Harry cẩn thận đặt thân thể Snape lên ghế, Snape mặc một thân lễ phục màu đen, Harry là màu trắng. Harry cười rất vui vẻ, nhưng trong lòng đã tuyệt vọng đến không nói nên lời, bởi vì đôi mắt xanh lục kia ảm đạm đến mức gần như hoá thành màu đen. Dumbledore cười cười, “Harry Potter, con có nguyện ý gả cho Severus Snape làm vợ, không hối hận mà trở thành bạn đời của thầy ấy chứ?”

Harry thâm tình nhìn vẻ mặt bình thản của người đàn ông ấy, “Vâng, con nguyện ý, con nguyện ý trở thành vợ của anh ấy.” Nhắm hai mắt lại, trong đầu Harry nhớ đến đủ chuyện khi ở bên Snape, thật lòng, con nguyện ý, nguyện ý vì anh mà lưu đầy nơi địa ngục.

“Merlin!”

Trên người Harry chợt lóe ánh sáng, một sợi sáng trắng từ con tim cậu kéo dài ra, nhưng không biết kéo đến nơi nào.

“Điều này sao có thể? Snape chẳng lẽ không chết?” Thân thể Harry chấn động, mừng rỡ nhìn về phía cụ Dumbledore cũng đang rất kinh ngạc.

“Nói như vậy, hai người kết thành bầu bạn, khế ước kết nối linh hồn hai bên, giống như sợi sáng trắng vừa rồi nhìn thấy vậy, nhưng Severus đã tử vong, nếu phải giải thích rõ, chỉ có thể nói linh hồn của thầy ấy đang ở một nơi mà chúng ta không biết.”

Như vậy sao? Đủ rồi, biết như thế là đủ lắm rồi. Sev, lần này hãy để em đi tìm anh, bảo vệ anh.

29. Chương 29: em Đến Tìm Anh

Tuy là nói như vậy, nhưng cậu biết đi tìm Sev thế nào đây? Harry buồn bực rảo bước trong phòng, bên tai hồi tưởng lại những lời cụ Dumbledore nói.

“Harry, nếu linh hồn Severus còn tồn tại, như vậy sau khi các trò trở thành bầu bạn, linh hồn của các trò sẽ tương liên, nhưng vấn đề hiện tại là, linh hồn Severus có thể không tồn tại ở nơi chúng ta biết đến.” Ánh mắt cụ Dumbledore lóe sáng.

“Là sao ạ, Hiệu trưởng?” Harry cảm thấy niềm hi vọng của mình cứ như bị che phủ bởi một tầng bóng ma.

“Thật xin lỗi, Harry, đến nay ta chưa từng gặp qua loại chuyện này, có lẽ...”

Harry không hỏi tiếp câu sau của ông cụ là gì, nhưng, trong đầu cậu mang máng nghĩ tới một việc, Amy Clinton, làm nhà tiên tri, hẳn cô ta biết điều gì đó!

Hogwarts đắm chìm trong vui mừng, mọi người cũng không còn cần Kể Được Chọn nữa, Harry hiếm khi bị đám người coi nhẹ, lập tức đi vào toà tháp Ravenclaw, sau khi trả lời câu hỏi của bức tượng đá thì đi vào. Trong phòng sinh hoạt chung chỉ có đơn lẻ vài học sinh, hơn nữa mỗi người một quyển sách, Harry đến cũng không có nhiều người chú ý.

Harry hỏi qua một học sinh, sau đó xác nhận được chỗ Amy Clinton đang ở.

“Phòng học Độc Được? Vì sao cô ta ở đó? Mấy ngày nay không phải được nghỉ để ăn mừng thắng lợi sao?”

Cô bé mãi vui đùa vào quyển sách kia bấy giờ mới dừng lại, mê mang ngẩng đầu. “Àh, Clinton luôn hành động kỳ quái, mình cũng không rõ lắm.”

Harry phần nộ rời khỏi toà tháp, chạy tới phòng học Độc Được.

“Phù phù!” Dừng trước cửa phòng học, đợi cho hơi thở ổn định lại, Harry mới cẩn thận đẩy cửa đi vào. Ha! Quả nhiên ở trong này. Cô gái trong phòng học đưa lưng về phía cậu, không biết đang làm gì, Harry đột nhiên có toan tính, thật cẩn thận trốn ở sau bàn, muốn xem xem cô ta đang làm gì.

Khóe môi của Amy Clinton không thể che giấu ý cười, trong miệng thì thảo: “Giáo sư, tuy em có lỗi với thầy, hại chết thầy, bắt quá, nhanh thôi, rất nhanh em sẽ tìm đến anh, trước khi con tiện nhân kia gặp anh.”

Vừa nghe xong, máu nóng trong đầu Harry bốc lên, tiếng va chạm với cái bàn đã đánh thức Amy đang đắm chìm trong vui sướng.

“Ai?!”

“Clinton! Cô nói Sev có phải do cô hại chết hay không?” Khoé mắt Harry gần như muốn nứt ra, ngọn lửa bên trong làm Amy Clinton khủng hoảng, nhưng khi nhìn đến trận pháp dưới chân lại cười ra tiếng.

“Ha ha! Là tao thì sao? Còn không phải do thứ tiện nhân như mày! Nếu không phải mày tránh thoát lời nguyền Avada kia, nếu không phải mày, giáo sư làm sao lại chết?”

Vẻ mặt điên cuồng của cô ả khiến Harry cảm thấy bất an.

“Cô ở đây làm gì? Thứ kia là gì?” Harry tạm thời áp chế vọng muốn giết ả đàn bà này. Chỉ thấy ánh mắt Amy chột tắt, trong đôi mắt đồng dạng là màu xanh biếc ấy giờ phủ kín màu đen. Không trả lời vấn đề của Harry, biểu cảm và thanh âm có chút mờ mịt.

“Mày có biết tao thương anh ấy cỡ nào không? Từ khi tao biết được mình đã tới thế giới này, liền quyết định muốn cứu lấy giáo sư Snape, người mà đáng lẽ phải tang mạng, sau đó khiến anh ấy từ từ thấy tao tốt, rồi yêu tao. Nhưng,...” Cô gái điên cuồng nhìn về phía Harry, “Đồ tiện nhân, mày đã phá hư hết thấy, ha ha, may mà tao ở khu sách cấm tìm được câu thần chú này.”

Harry theo ánh mắt của cô nhìn đến trận pháp trên mặt đất, “Nói cho mày biết cũng không sao, tao nhân lúc giáo sư không chú ý đã lấy được tóc của anh ấy, mà trận pháp này cộng với sợi tóc kia, tao sẽ có thể quay ngược thời gian, còn mày! Đi chết đi!”

Harry vẫn luôn đề phòng đứa con gái điên cuồng trước mắt này, cho nên thực dễ dàng liền tránh thoát một thần chú.

“Petrificus Totalus!” Ánh đỏ lóe lên, Harry thuận thế lăn đến bên ma pháp trận.

“A! Đã đến giờ, cắt cho tao. Avada Kedavra!”

Harry nghe thấy câu ‘Đã đến giờ’, trong đầu không kịp nghĩ gì lại lăn sang bên cạnh, mạo hiểm tránh thoát chú ngữ. Harry cảm thấy thân thể chột ảm áp, chung quanh lại xuất hiện một vòng sáng trắng dịu dàng, trong mơ hồ, cậu nhìn thấy vẻ mặt không thể tin của Amy.

“Không có khả năng! Trận pháp này cần đến huyết thống ràng buộc, làm sao mày có thể có?” Phun ra một búng máu, cô ngã xuống bên chân Harry, người đang dần biến mất. Trước khi nhắm mắt lại, cô mơ hồ nghe thấy “Bởi vì tôi có con của Sev...”

Một trận ma pháp dao động mạnh mẽ khiến cụ Dumbledore cùng với mấy vị giáo sư lần lượt tiến vào phòng học, nhưng khi họ đến, trước mắt chỉ còn thi thể nằm trên mặt đất của Amy Clinton với hai mắt trợn to, vẻ không cam lòng, học máu mà chết.

Trong sự hoang mang của các giáo sư, cụ Dumbledore đầu tiên là đi đến bên cô gái, vung lên một câu thần chú. “Là do sự phản thế của ma pháp thất bại.”

“Merlin! Đây là cái gì? Kính mắt, là Harry Potter! Ta nhận ra nó.”

Ngay khi mọi người rối loạn, khóe miệng cụ Dumbledore giương lên một nụ cười khó lường.

Năm 1980, Anh quốc.

Độc Dược đại sư trẻ tuổi đang buồn bực đi qua đi lại trong ngôi nhà ở đường Spinner’s end, hẳn trong lúc vô tình mà nghe được lời tiên đoán của ả đàn bà điên kia, trên gương mặt của thanh niên Snape là do dự và vui sướng, hẳn hiện tại đã đầu quân vào phe của Voldemort, thế nhưng tính tình của vị đại nhân ấy càng ngày càng tàn bạo làm hắn có một loại dự cảm bất an.

Đi qua đi lại khoảng chừng nửa giờ, ánh mắt Snape chột tắt, quăng ra một nhúm bột Floo, thanh âm trầm thấp vang lên trong căn nhà u ám.

“Malfoy trang viện!” Ánh sáng xanh lóe lên, người nọ liền biến mất trong lò sưởi.

Cùng lúc đó, Harry ở trong không gian vụn vặt như đã trải qua mấy thế kỷ, cảm giác choáng váng cùng tư thế như bị treo giữa không trung khiến cậu bất an ôm lấy bụng của mình.

“Mình không nên lỗ măng như vậy, Gryffindor chết tiệt!”

Nhưng đột nhiên bị hạ xuống cấp tốc làm cậu quên hết những chuyện khác, vài giây qua đi, chỉ thấy cảnh vật trước mắt dần dần rõ ràng, mờ ảo cậu vùi vào một mảng mềm mại.

Harry bị đau mà rên rỉ một tiếng, nâng mắt nhìn quanh vẫn là một màn mơ hồ, đến khi dụi mắt cậu mới phát hiện cái mắt kính của mình đã bị rơi lúc nào không biết. Dựa vào tầm nhìn mơ hồ mà đánh giá hoàn cảnh bốn phía. Nếu bảo cậu không hề bối rối thì đó là là dối trá, tuy Harry rất muốn thét lên để biểu đạt nỗi khủng hoảng cùng bất an của mình.

“Có ai không?” Thử gọi một tiếng.

Sau một lúc xác định không có ai, cậu mới đứng dậy, nguyên lai là mình đã rơi lên trên một chiếc giường, cậu hẳn nên may mắn vì mình không bị rơi vào trong núi hoặc trong rừng. Đợi khi bình tĩnh, cậu nhớ tới lời nói vừa rồi của Amy Clinton. Quay ngược thời gian sao? Hiện tại là năm bao nhiêu? Cái chết của cô ta khiến cậu khoái ý mà nhếch môi, nhưng rồi lập tức, hai mắt cậu lại ướm át.

“Sev....”

30. Chương 30: Gặp Nhau

Snape tao nhã bước vào đại sảnh trang trí hoa lệ, nhưng hắn hiện tại không có tâm tư để mà xã giao, chỉ thấy nam chủ nhân Lucius Malfoy ngồi ở trên ghế sa lon nhưu mây nhìn thanh niên đang vội vàng đi đến.

“Severus, cậu hẳn nên thông báo cho tôi một tiếng trước chứ, may mà Cissy đi vắng, bây giờ cô ấy không thể bị hoảng hốt đâu.”

Snape hừ nhẹ một tiếng: “Lucius, bộ dạng của anh hiện tại cứ như một ông ba ngốc ngếch ấy, yên tâm đi, tôi nghĩ con của anh còn chưa đòi ra nhanh thế đâu.”

Lucius chẳng ừ hử gì, hắn gõ cây trượng xuống mặt đá cẩm thạch.

“Thế thì Severus, tôi giả thiết nội dung cậu muốn nói hôm nay sẽ rất có giá trị.” Đó là câu khẳng định.

Snape không khách khí mà ngồi xuống đối diện người đàn ông, “Nhiều lời vô nghĩa, Lucius, tôi nghe được một lời tiên đoán.”

“A, ả điên kia á? Lời tiên đoán của ả có từng chuẩn xác chưa?”

“Không, lần này không giống.” Biểu tình nghiêm túc của Snape đã lây sang Lucius.

“Tư thế và diễn cảm lần này của cô ta không giống mọi khi, nếu phải nói, thì là cứ như bị ám ảnh vậy.” Hai tay đan nhau đặt trên đùi, dường như đang châm chọc gì đó.

“Vậy, Severus, nói cho tôi biết nội dung lời tiên đoán đi.”

Trong lời nguyên tĩnh âm cùng thần chú chống nghe trộm, Snape mở miệng nói: “Đứa bé sinh ra khi tháng 7 tàn đi sẽ tiêu diệt được Chúa tể Hắc Ám!” Một câu này khiến Lucius Malfoy há to miệng một cách bất nhã.

“Có thật không?”

“Tôi không xác định, tôi đang do dự có nên báo cho đại nhân hay không.”

Lucius đứng lên đi qua đi lại, vẻ mặt nghiêm túc, đột nhiên hắn dừng lại ở trước mặt Snape, nói: “Không, Severus, đợi đã, Merlin phù hộ, ngày sinh của Tiểu Long nhà tôi dự tính là vào tháng sáu. Tôi phải trước xem phản ứng của đám Thực Tử đồ, chuyện này trước cứ từ từ.” Miệng Snape hết mở lại khép, chung quy vẫn không phản bác.

“Được, như vậy tôi chờ câu trả lời thuyết phục của anh.”

“Đợi chút nào, Severus!” Gọi lại người đàn ông đang tính rời đi kia, Snape nhú mày ý bảo Lucius tiếp tục.

“Khụ, tôi muốn nói này, Severus, làm bạn bè, tôi cảm thấy đóa bách hợp thuần khiết kia không thích hợp với cậu đâu.”

Lucius nhấn mạnh cụm từ ‘Hoa bách hợp’, thân thể Snape cứng đờ, khô cần mở miệng: “Lucius, tôi nghĩ đó là việc riêng của tôi, chẳng lẽ Malfoy lại thích xen vào chuyện riêng tư của người khác?”

Đi tới bên lò sưởi, hắt khựng lại một chút.”Tôi biết chứ, nhưng còn ai có thể cho tôi hơi ấm như thế đây?” Thanh âm cực thấp, nhưng Lucius vẫn nghe rõ, cả tiếng thở dài gần như không thể nghe thấy của thanh niên.

..

Khi Harry đã bớt đau buồn, cậu cũng không quên tình cảnh hiện tại của mình, cẩn thận nương theo ánh đèn tù mù mà chạm đến cửa, một cảm giác quen thuộc xuyên qua toàn thân, áp chế hưng phấn trong lòng, cậu thử thăm dò mở cửa ra rồi đi dọc theo con đường trong trí nhớ, quả nhiên cậu thấy được bài trí quen thuộc ở dưới lầu cùng với căn hầm kia. Nơi này là Spinner’s end, nhà của Sev!

Harry hét không ra tiếng, bởi vì trong lò sưởi đột nhiên bùng lên ngọn lửa làm con tim cậu gần như là tạm ngừng đập. Thân thể gầy gò của người đàn ông bước ra, rất nhanh liền cảnh giác vì phát hiện ra Harry đang đứng bên cầu thang. Trải qua chiến tranh khiến hắt quyết đoán lấy đũa phép trong tay áo ra, nhắm vào cậu bé đột nhiên xuất hiện.

“Ai?!”

Snape kinh ngạc mà quan sát cậu thiếu niên trước mắt. Cậu ta là ai? Vì sao người này lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ là người của Hội Phượng Hoàng? Chìm trong đủ loại nghi vấn, đến khi thấy rõ gương mặt thiếu niên thì hắt hít sâu một hơi, trên gương mặt có đến bảy phần tương tự Lily là biểu cảm quyến luyến và nước mắt, không hề có chút hận thù chán ghét như dự tính. Nhưng đũa phép vẫn không buông lỏng, chậm rãi tới gần thiếu niên đang bất động.

“Mi đến tốt cùng là ai?” Sao lại có người có bộ dạng giống Lily đến thế, còn mái tóc bù xù kia lại y hệt của tên Potter khiến người khác chán ghét?

Sau khi Harry nhìn thấy rõ thân hình người đàn ông ấy thì liền ngây dại, người mà mình ngày nhớ đêm mong đang ở ngay trước mắt, cậu từng nghĩ tới tình cảnh khi gặp lại nhau sẽ là ôm lấy anh, hôn môi anh, thế nhưng không có đề phòng như hiện tại thế này. Harry nghe thấy thanh âm khô khốc của mình vang lên trong họng.

“Sev, em tìm được anh rồi.”

Ngay khi Harry mở miệng, trái tim Snape không khỏi loạn nhịp trong nháy mắt, cho nên khi cậu bé trước mặt mình đột nhiên ngã xuống, hắt phản xạ đưa tay ôm cậu vào lòng. Sau khi tỉnh táo lại, trên mặt hắt tràn ngập vẻ khó tin và nghi hoặc. Cậu bé này, vì sao có ảnh hưởng lớn đến mình như vậy, cậu ta đến tốt cùng là ai? Ánh mắt phức tạp dừng lại trên khuôn mặt thanh tú ấy, lập tức ôm ngang cậu bé gầy yếu không rõ lai lịch này lên lầu, trên mặt là vẻ dịu dàng mà ngay cả bản thân cũng không phát giác.

Ngày hôm sau, ánh nắng mặt trời không chút keo kiệt chiếu vào Spinner’s end âm u, Harry tỉnh lại trong ánh nắng dịu dàng ấy, ngơ ngác nằm trên giường, một lúc sau lại xoay người, “Sev! Mình tìm được Sev rồi!” Hai chân trần trụi chuẩn bị đi về phía cửa, chỉ là Snape đã sớm tựa vào bên cạnh cửa.

“Cậu đây, không biết tìm tôi có chuyện gì?” Thanh âm trầm thấp thông thả, ngữ điệu quen thuộc mang theo một chút trong trẻo khiến Harry mê muội nhìn về phía người đàn ông vừa xuất hiện.

Cuối cùng, Harry không chút do dự nhào về phía người đàn ông, Snape muốn công kích theo phản xạ, nhưng khi nhìn đến nỗi niềm yêu thương trong mắt Harry thì kinh ngạc một hồi, để cậu bé thừa được cơ hội. Ôm lấy thất lưng gầy gò hơn nhiều so với mấy năm sau, Harry rốt cục như thể tìm được nơi phát tiết, ôm lấy anh mà khóc to thành tiếng.

Snape thử đẩy cậu bé trên người ra, nhưng cậu cứ như gấu koala vậy, bám víu trên người không buông, hắn đành phải cứng ngắc vỗ về trấn an, nhưng khiến Snape nhức đầu chính là, tên nhóc không rõ lai lịch này khóc càng thêm khoải trá.

Hồi lâu sau, trong phòng khách. Snape kéo cậu bé đi cùng mình tới ghế sa lon. Harry sớm đã dừng khóc, nhưng vẫn chôn trong lòng Snape, tham lam ngồi lấy vị thảo dược quanh năm không thay đổi trên người hắn. Trong sảnh nhất thời im ắng, chỉ có tiếng hô hấp của hai người.

“Nói cho ta biết chuyện gì đang xảy ra!” Snape nhin không được nữa mà mở miệng, thân thể cứng ngắc tụt cậu bé ôm khóc thút thít.

“Sev, em rất vui, anh không có rời khỏi em.” Câu nói khó hiểu của cậu làm Snape nhú mày, cường chế mà nâng đầu cậu bé lên, nhìn đến đôi mắt khiến tim hắn loạn nhịp, cố gắng tìm ra những mảnh khoé trong đó, nhưng không có kết quả, trong mắt cậu bé tràn đầy yêu thương làm hắn chật vật tránh né.

Trước khi người đàn ông bùng nổ, Harry hôn lên môi hắn, trong sự cứng đờ của hắn, cậu chậm rãi kể lại toàn bộ mọi chuyện.

Snape cảm thấy tâm tình chưa bao giờ phập phồng như vậy, kinh ngạc nhìn cậu bé đang đau thương.

“Cậu nói cậu đến đây từ mười mấy năm sau? Mà cậu đến đây vì để tìm kiếm bạn đời của mình, cũng chính là ta, Severus Snape?” Snape đặc biệt nhấn mạnh tên mình, để xác định đây không phải là một câu chuyện hoặc là trò đùa.

“Vâng, Sev, em cũng thật không ngờ là em có thể gặp lại anh lần nữa.” Nỗi đau xót của cậu bé không hề giống giả tạo, Snape xê dịch cơ thể cứng đờ của mình, sức nặng của cậu bé trên người hắn cứ như gia tăng thêm 500 pound vậy, nó làm cho cử động của hắn chậm chạp hẵn. Mà những lời kế tiếp của cậu ấy khiến hắn hoàn toàn lâm vào hỗn loạn.

“Con? Cậu nói cậu có thai? Ôi không, đây không phải trọng điểm, cậu nói đứa nhỏ đó là của ta?” Nếu không phải Harry đang đề lên hắn, Snape đã sớm nhảy dựng lên. Harry thấy biểu tình của người đàn ông, đột nhiên nhớ lại khoảng thời gian hai người ở chung, chưa sót nhỏ giọng nói: “Vâng, đứa bé. Nhưng anh chung quy không là Sev của tôi, Sev của tôi yêu tôi, mà anh chỉ yêu Lily Evans.”

Thanh âm rất nhỏ, nhưng người đàn ông vẫn nghe rõ ràng. Nhưng cũng chỉ khựng lại một chút liền lấy đũa phép ra.

“Anh muốn làm gì?” Harry bảo vệ bụng, trong lòng Snape dâng lên một cỗ tức giận, nhưng vẫn kiên nhẫn nói: “Chỉ là xem tình huống của đứa nhỏ.”

Lúc này Harry mới ngượng ngừng buông tay xuống, đương nhiên cũng nhìn ra người đàn ông đang không vui, trong lòng không khỏi hi vọng, linh hồn của Sev cùng mình tương liên chặt chẽ, Sev sẽ trở lại.

An tâm để Snape kiểm tra, khi Snape nhìn thấy ngay bụng cậu bé xuất hiện dòng chữ ‘Severus Snape’ thì đầu tiên là kinh ngạc, tuy những lời cậu bé nói đã sớm khiến hắn có loại cảm xúc này, nhưng đến lúc tận mắt xác nhận vẫn sẽ có một loại cảm thụ không giống như thế. Lập tức từ trong lòng dâng trào vài phần vui sướng mà ngay cả bản thân cũng đều thấy sững sốt. Với vẻ mặt không chút biểu cảm, hắn buông đũa phép.

“Tình trạng đứa nhỏ rất tốt.” Lời nói khô cằn lại làm Harry an tâm rất nhiều.

“Ta nghĩ ta cần yên tĩnh một chút.” Người đàn ông nói xong liền đứng dậy lên lầu, Harry tâm tình phức tạp dựa lên sofa, cậu cũng cần yên tĩnh một chút, Sev của cậu, xa lạ mà quen thuộc như vậy. Trên lầu, Snape nhắm mắt cau mày nằm ngửa trên giường, ngày hôm nay, hết thảy đều vượt ra khỏi sự nhận thức của hắn, cậu bé kia...

31. Chương 31: Chung Sống

Mấy ngày nay, Snape dường như vô cùng bận rộn, bởi vì mỗi ba bữa Harry đều thấy hắn vội vàng, đương nhiên Harry cũng không đơn thuần cho rằng hắn thật sự có nhiều chuyện phải làm như vậy, hắn đang trốn

cậu! Không biết từ đâu Snape đem về một gia tình để nấu cơm dinh dưỡng, Harry lấy đũa phép vẽ ra một dòng thời gian, 7 giờ sáng rồi, thật sự khó tiếp thu như vậy sao? Khóe miệng Harry nhếch lên một mặt chua chát.

Cậu ngơ ngác đưa tay vỗ về phần bụng đã nhô lên một chút, ánh nắng xuyên qua rèm cửa rơi lên thân thể gầy yếu cùng nét mặt u buồn của cậu. Mấy ngày này, Snape thậm chí còn không hỏi tên của cậu, có lẽ hẳn đã đoán được một chút, Sev của cậu thật sự ở nơi này sao?

Mỗi khi Snape đứng ở đầu giường của Harry dưới tình huống cậu không hề hay biết, tâm tình phức tạp nhìn cậu bé là bạn đời của mình mười mấy năm sau. Diện mạo của cậu tương tự như hai người kia làm hắn thật kinh hãi, hơn thế nữa, đứa nhỏ này thậm chí còn chưa trưởng thành, không khỏi mặt mày nhăn nhó, chẳng lẽ tương lai mình thật sự bụng đói vợ quàng như vậy? Nhưng... tay phải xoa xoa ***g ngực, cậu ấy đến đây tuy thật bất ngờ và khó tin, nhưng mấy ngày qua đã ảnh hưởng đến hắn rất nhiều.

Bầu bạn sao? Sự liên hệ mạnh mẽ khắc trên linh hồn, như vậy Lily thì sao? Loại hiện tượng này nói cho hắn biết trong tương lai mình rất yêu cậu bé ấy, nếu không, ràng buộc linh hồn cũng sẽ không có khả năng cường liệt như vậy, hiện tại đoá hoa bách hợp thuần khiết trong lòng hắn đã trở nên mơ hồ rồi, nhưng... tình yêu trước đây của mình với cô gái ấy lại tính cái gì?

Cho nên hắn quyết định bình tĩnh quan sát thêm một thời gian nữa, chỉ là vừa rồi, nỗi hui quanh đau thương quanh thân cậu bé rốt cục khuấy động tâm tư chưa quyết mấy ngày qua. Harry bị thanh âm mở cửa làm bình tĩnh, xoay đầu lại, ánh nắng làm tầm mắt cậu mơ hồ không rõ, chớp chớp hai mắt chua xót, cảm thấy nước mắt sắp rơi. Người đàn ông từ trong bóng tối đi đến, Harry ngơ ngác nhìn người yêu trẻ tuổi đi về phía mình, khoảng cách mấy bước chân mà khiến cậu cảm thấy cứ như đã qua một thế kỷ.

Cẩn thận nhìn trước người đàn ông từng bước đi đến, đường nét khuôn mặt trẻ tuổi, thân thể cường tráng, con ngươi u tối quen thuộc, môi mỏng đậm sắc, Harry thậm chí quen thuộc với đường vân của nó, những sợi tóc hơi dài màu đen, cậu có thể tưởng tượng ra nó ngứa thế nào khi chúng quét lên khuôn mặt cậu. Trường bào nghiêm cẩn bao trọn thân hình thon dài, cậu biết rõ hết thảy của tấm thân kia...

"Sev..." Harry cảm thấy cứ như đang mơ vậy, nếu không phải mơ, bàn tay to lớn khô ráo kia tại sao lại dịu dàng mà lau lệ cho cậu như thế? Nếu không phải mơ, vì sao trên khuôn mặt trẻ tuổi, quen thuộc mà xa lạ ấy lại có một chút tiếc thương? Thanh âm khàn khàn, hiển nhiên là do lâu dài không mở miệng.

Trái tim Snape run lên một cái, cảm giác lần này rất rõ ràng, những giọt nước mắt của cậu bé đang tổn thương hắn.

"Khóc cái gì?"

Cậu bé bởi vì câu nói của hắn mà thân thể bỗng khựng lại một chút, ánh mắt dần dần thanh tĩnh.

"Sev... Không, Sev của tôi đã không còn, đã không còn nữa rồi."

Con tim Harry bỗng chốc nguội lạnh, cậu sợ sự dịu dàng của người đàn ông ở trước mắt này đây chỉ là biểu hiện giả dối, cậu sợ đã quên mất ước nguyện ban đầu của mình khi tới nơi này, cậu muốn đi tìm người yêu của cậu.

"Thực xin lỗi, Snape...Giáo sư, tôi không phải cố ý..."

Thế nhưng Harry không được phép nói tiếp, cậu khiếp sợ nhìn vào đôi mắt màu mực ẩn chứa phần nộ cùng giãy dụa, môi bị liếm lấy, đầu lưỡi trơn trượt luồn vào miệng Harry qua kẽ môi khẽ nhếch, dường như đã bị vị ngọt ngào này mê hoặc, lăm lăm một tiếng tựa đang thổ dài.

"Không.." Ngay khoảng khắc thanh tĩnh giữa trầm mê, Harry dùng sức đẩy người đàn ông ấy ra. "Severus! Không phải, không đúng, tôi là nói anh.. Anh không phải anh ấy." Ánh mắt xót xa nhìn vào gương mặt người đàn ông, tay không khỏi vươn tới. Xúc cảm dịu dàng làm con tim của hắn run rẩy, không phải thì thể lạnh lẽo, đây là một sinh mệnh càng thêm trẻ tuổi càng nhiều sức sống

"Sev của tôi mỗi khi tức giận sẽ hừ lạnh ra tiếng từ chiếc mũi to của anh ấy, rồi mắng tôi là Gryffindor ngu xuẩn; Sev của tôi khi vui vẻ khóe miệng sẽ hơi giương lên thành một độ cong rất đẹp; Sev của tôi thích việc sau khi phê một lượng lớn bài tập của học trò thì uống một ly Whiskey..."

“Đủ rồi!” Lòng Snape hết như bị kim châm, đứng lên đi qua lại trong phòng, đột nhiên đi tới trước mặt Harry, cúi xuống vươn hai tay ôm lấy khuôn mặt cậu bé, bắt buộc đôi mắt tràn ngập hình ảnh của một ‘hắn’ khác, nhìn thẳng vào hắn.

“Cậu nhìn cho rõ, trước mắt cậu là Severus Snape. Ta luôn chán ghét Gryffindor, nhưng đã vài năm rồi ta chưa nhìn qua nụ cười của mình, ta không thích uống rượu nhưng ta nghĩ thỉnh thoảng uống một ly cũng không tệ.” Nói xong hắn dừng lại.

Snape không biết vì sao lại nói những lời này, nhưng khi nhìn thấy cậu nhóc bởi vì những lời ấy của mình mà hoảng hốt, tâm tình của hắn khôi phục lại một ít. Ôm cậu bé như ôm một đứa trẻ, phớt lờ tiếng kinh hô của Harry, hắn nhẹ nhàng đưa cậu đến bên giường, bắt chắp cậu kháng nghị mà nằm xuống cạnh cậu cùng nhau đi ngủ.

“Đừng ồn! Em cần nghỉ ngơi!” Gần như thô lỗ mà xoa lên vành mắt xanh đen của cậu nhóc, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác thỏa mãn kỳ lạ. Nhóc, tuy hiện tại ta không biết tình cảm của ta đối với em có phải là yêu hay không, nhưng ta nghĩ trực giác cho ta biết không thể buông em ra.

Harry giãy dụa không có hiệu quả, phức tạp nhìn người đàn ông đang ôm lấy mình. Cho dù là mười mấy năm trước, Severus vẫn bá đạo như thế. Nhắm mắt lại, giấu đi bất an và khủng hoảng, cậu ngủ say dưới những cái vỗ về khe khẽ ấy. Trong giấc mơ, cậu tựa hồ đã trở về chốn văn phòng u ám đó, Sev đang nghiêm túc nấu độc được, thì thoáng nhìn về phía mình, dường như chưa từng rời xa.

Snape không hề ngủ, một lúc sau cậu bé liền phát ra tiếng hít thở đều đều. Ngón tay như bị hấp dẫn mà chạm nhẹ vào hai má tái nhợt của cậu, “Gây quá. Hắn phải tiếp tục bổ sung dinh dưỡng.” Ngón tay chuyển qua mí mắt, trong đầu hiện lên cặp mắt xanh lục, như bị điện giật mà buông tay, “Em đến từ tương lai, vậy em chính là con của...” Nghĩ đến khả năng như vậy, khéo miệng Snape giật giật một chút, hắn có chút đồng tình với bản thân ở tương lai.

Harry ngủ thẳng tới chạng vạng, khi tỉnh lại Snape đã không còn ở bên cạnh, nhưng phần giường nhàn nhúm nhắc nhở cậu chuyện xảy ra hồi sáng. Hơi ấm ấy, vậy thử tin tưởng đi, tin tưởng Sev của cậu sẽ không vì thời gian thay đổi mà quên đi mối liên hệ linh hồn của bọn họ.

“Bibi!” Bụp một tiếng, một gia tinh ăn mặc coi như chính tề xuất hiện trong căn phòng im ắng.

“Bibi vì chủ nhân phục vụ! Chủ nhân có yêu cầu gì?”

Harry đầu đầu khi nghe tiếng nói lạnh lạnh của gia tinh, “Sev có ở đây không?”

“Chủ nhân Snape đã ra khỏi nhà, ah, Bibi không biết lộ trình của chủ nhân!” Trước khi nó đập đầu vào tường, Harry vội nói: “Được rồi, tôi muốn rửa mặt, chuẩn bị bữa tối đi, tôi muốn ăn thịt bò!” Bibi nhận lệnh biến mất.

“Được rồi, thiếu chút nữa quên mất chuyện quan trọng nhất, hiện tại chủ hồn Voldemort còn sống, Sev còn đang ở bên phe gã.” Phải với nói chuyện Sev trước đã. “s h i t! Sao lại quên chuyện quan trọng như thế chứ! Bây giờ còn có một tháng, hắn là kịp thôi.”

Đang khi Harry lo lắng, thì Snape đang ở trang viên Malfoy chế tạo độc được cho Chúa tể Hắc Ám, hiện tại chiến tranh giữa Tử Thần Thực Tử cùng Hội Phượng Hoàng đã rất quyết liệt, Chúa tể Hắc Ám càng ngày càng điên cuồng, Snape đã sớm hoài nghi quyết định của mình lúc trước có chính xác hay không, hiện tại hắn còn có con và bạn đời nữa.

Bàn tay cầm bình thủy tinh chợt căng thẳng, hiện tại hắn đã có bản khoản, nhưng hắn đã lún quá sâu, một tia sáng quét qua trong con ngươi đen huyền.

“Severus, đã làm xong chưa?” Lucius Malfoy gõ cửa tiến vào, hắn liền nhìn thấy vẻ mặt ngây ngấn hiềm có của người bạn thân, ho nhẹ một tiếng: “Tôi nghĩ liên quan đến lời tiên đoán kia, chúng ta phải bàn bạc lại.”

Snape hàm xúc mà liếc nhìn Lucius một cái: “Tôi cũng nghĩ như vậy. Nhưng không phải hiện tại, độc được đã làm xong, anh có thể đi phục mệnh, tôi có việc đi trước.” Không đợi Lucius giữ lại Snape liền phất áo chùng rời đi. Hồi lâu sau Lucius mới kịp phản ứng, “Được rồi, có lẽ là có chuyện thú vị gì đó.” Nhếch môi nghiền ngẫm.

Sau khi gia tình bùng bùng tối lên, Harry nhìn thấy từ lò sưởi, một thân ảnh đen tuyền xuất hiện trước mắt. Sững sốt một chút, chỉ thấy người đàn ông kéo cái ghế bên cạnh cậu ra, gia tình cũng bùng bùng tối cho hắn.

“Sev, anh...” Không biết mở miệng thế nào, Snape chỉ nhìn cậu một cái rồi nói: “Trước dùng cơm, ta nghĩ thân thể của em không chịu nổi một ngày không ăn uống gì đâu, cậu Potter.”

Harry kinh ngạc nhìn anh ta, “Sao anh lại...” Trong lòng Snape cũng thành thịch một tiếng, nhưng nét mặt vẫn như vậy.

“Sao ta biết tên của em ư? Điều này rất rõ ràng.” Mặc dù không nói rõ, Harry vẫn hiểu được, “Quả thực, em rất giống mẹ của mình.” Câu này khiến trên bàn ăn càng yên tĩnh.

Không muốn tiếp tục đề tài này, Harry cầm lấy dao nĩa chuẩn bị dùng cơm, hôm nay là cậu thích thịt bò, dùng tư thế có thể nói là tao nhã do được Sev huấn luyện đưa đồ ăn vào miệng, nhưng lần này không mang lại cho cậu sự hưởng thụ, ‘Oe’ một tiếng, Harry ới hết ra.

32. Chương 32: Nói Chuyện

Cậu ới đến tối tắm mặt mày, làm cho Snape sợ tới mức quên hết mấy chuyện khiến mình tâm tình phức tạp.

“Harry!” Quyết đoán ôm cậu bé đang tỉnh thần uể oải sau khi ới xong kia vào phòng ngủ. “Bibi, chuẩn bị nước ấm.”

“Vâng, chủ nhân!”

Cẩn thận đặt cậu bé nằm lên giường, rút đũa phép cho cậu một đồng pháp thuật trị liệu.

“Ừ... Sev, em không sao...”

“Là nôn nghén.” Nói xong, cơ mặt giật một cái. Trên mặt Harry cũng méo xẹo, mặc dù không bài xích việc mang thai thậm chí đối với chuyện đang mang thai con của Sev mà cao hứng, thế nhưng...

“Sev, con trai mang thai cũng sẽ, ừm, cũng sẽ xảy ra loại tình huống này?”

Snape khinh bỉ nhìn cậu, “Chẳng lẽ em không có chút thường thức liên... Được rồi, khi đó không ai nói cho em biết sao?” Ánh mắt Harry buồn bã, “Lúc ấy em đang ở trong thời điểm rất nguy hiểm, cũng chính là khi Voldemort trở lại thì mới xác định ra em mang thai, mà sau đó, anh vì bảo hộ em trong chiến tranh mà...”

Nước mắt của Harry không tự chủ mà rơi xuống, cảm thấy tâm tình của mình cũng không khống chế nổi. Snape do dự một phen, rồi chậm rãi ôm thân mình gầy yếu của cậu bé vào ngực.

“Ta còn ở đây.”

“Oa —— Sev, Sev, em rốt cuộc tìm được anh rồi! Em nghĩ rằng cả đời này cũng không còn hi vọng. Em nghĩ anh thật sự đã không cần em nữa!”

Nỗi đau đè nén lâu ngày vào thời khắc này bạo phát, mới bắt đầu không phải chưa từng nghĩ như thế, nhưng khi đối mặt với ánh mắt xa lạ của người mình yêu, Harry vẫn nói với mình “Hắn không là Sev của mình!” Thế nhưng người đàn ông càng thêm dịu dàng cùng tình cảm bất giác trong mắt hắn khiến Harry rốt cuộc quyết định không nhẫn nhịn nữa.

Trái tim Snape lại co thắt một cái, hắn cười khổ, cảm xúc thế này ngay cả đối với Lily cũng đều chưa từng có qua. Cam chịu mà ôm chặt cậu bé vỗ về trấn an. Đợi khi Harry khóc xong cũng đã hồi lâu sau đó, ngay cả nước nóng mà bibi mang đến cũng đều nguội lạnh.

Harry ngượng ngùng nâng lên hai má đầy nước, hốc mắt sưng đỏ, “Sev, anh, hức anh sẽ không rời khỏi em chứ? Sẽ không bỏ lại em cùng đứa nhỏ chứ?” Snape nhìn chăm chú vào nỗi niềm say đắm và ý lại lần đầu tiên xuất hiện rõ rệt đến thế trong mắt cậu bé, không hề trả lời, hắn chỉ hôn lên con mắt sưng đỏ của cậu.

Nóng ẩm quen thuộc khiến Harry không khỏi nhắm hai mắt lại, tuy người đàn ông hôn lên môi mình, không hề giữ lại mà đem hết thấy của mình hiến dâng cho vị nam thần làm cho mình tôn sùng này. Hương vị thảo

được thần nhiên quen thuộc xông vào chóp mũi, tinh thần Harry có chút hốt hoảng, chỉ là môi cậu bị người kia khê cắn.

“Em đang nghĩ tới ai, hử?”

“... Sev, chỉ có Sev.”

Snape bắt mắt chôn ở cấn cổ cậu bé, lẩm bẩm: “Chỉ có thể nghĩ tới Sev, người hiện tại đang hôn em thôi...”

“Phụt! Sev anh thật đáng yêu...” Câu nói kế tiếp khiến người đàn ông thẹn quá hoá giận kia ngăn chặn. Harry cảm thấy linh hồn của mình lúc bấy giờ mới xem như đầy đủ, người đàn ông đang hôn mình đây hẳn cũng bị khê ước linh hồn ảnh hưởng, nếu không cậu không tin Snape sẽ chấp nhận mình nhanh như vậy.

Người đàn ông này thực đáng yêu, còn ghen với bản thân anh nữa chứ; hẳn cũng rất ỉn nhẵn, chưa bao giờ mở miệng nói lời yêu thương; từ đầu đến chân bọc trong mớ quần áo kín đáo, thể nhưng rất có ý vị, bất quá hiện tại cởi ra thì khá là phiền toái.

“Kìa, Sev! Anh ngay cả một kiện cũng còn chưa cởi, thế nhưng...” Harry xấu hổ nhìn thân thể gần như trần trụi của mình, lại ngó đến bộ quần áo chỉnh chu có thể trực tiếp tham gia vũ hội của người kia, nổi gân xanh, lập tức trong mắt hiện lên một thoáng gian xảo.

Harry nâng người tiến đến gần cấn cổ người đàn ông, ngậm lấy vành tai ẩn trong những lọn tóc của hắn, không chút bất ngờ khi cảm thấy hơi thở người kia càng thêm gấp gáp. Không để ý đến bàn tay đang đè ép hông mình một cách đầy tính ám chỉ, đầu lưỡi linh hoạt liếm láp hầu kết đang không ngừng trượt lên trượt xuống, phân thân tai, vành tai.

“Đủ rồi!” Tuy không phải mới nếm thử tư vị tình ái, nhưng thân thể càng thêm trẻ tuổi kia chịu không nổi việc Harry không ngừng trêu chọc, nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên người đè lên cậu bé, nhưng động tác lại vô cùng cẩn thận.

“Sev, nam phù thuỷ mang thai rất an toàn.” Một câu này hoàn toàn triệt tiêu bản khoả của Snape, hôn môi cùng âu yếm lũ lượt kéo đến.

Harry thở hổn hển nhẹ giọng thì thảo bên tai người kia: “Sev, em muốn anh dùng sức làm em! Đau cũng không sao, để em... cảm nhận anh.” Thân thể Snape khựng lại một cái, trong mắt xuất hiện yêu thương trầm lắng. “Như em muốn.” Tiếp đó chính là một trận cuồng phong.

Đến khi chấm dứt đã là rạng sáng ngày hôm sau, Harry sau khi qua cơn mê man mới miễn cưỡng lên chút tinh thần: “Sev, em có việc muốn nói với anh, về Voldemort...” Nói xong liền ngủ say, thế nhưng lại khiến Snape căng thẳng trong lòng, Đúng vậy, Harry tới từ tương lai, như vậy cái gì em ấy cũng đều đã trải qua, còn có hai từ ‘chiến tranh’ mới rồi cũng làm hắn vô cùng để ý. Nhìn cậu bé im lặng ngủ say, vẫn là ngày mai hãy bàn.

Ngày hôm sau, sau khi để Snape hạ mấy câu chú ngữ, Harry liền đem chuyện của bản thân và trường sinh linh giá, chuyện Voldemort sống lại kể ra thật tường tận. Nuốt nước miếng, Harry chờ cho Snape, đang bị vây trong đủ loại cảm xúc khiếp sợ, tỉnh lại.

Snape cảm thấy mình như đã trải qua chuyện này, trong lòng dâng trào cuộn sóng thật lâu. Bởi vì mình báo cáo lời tiên tri kia, Lily và Potter mới chết, để lại Harry trở thành Kẻ Được Chọn; Voldemort không chết còn có bảy trường sinh linh giá; mình bởi vì áy náy chuộc tội mà làm gián điệp hai mang...

“Harry, như vậy, Chúa tể Hắc Ám cuối cùng đã chết rồi sao?” Giọng nói khàn khàn tuôn ra từ trong miệng Snape.

“Vâng, nhưng, em cũng mất anh.”

Nguyên lai là như vậy sao? Snape gọi Harry tới ngồi xuống bên cạnh mình, cầm lấy bàn tay thon dài của cậu, “Em... hận ta chứ? Lily cùng Potter chết...”

“Không! Em không có! Khi ấy anh cũng không biết chuyện này, hơn nữa anh cũng vì việc ấy mà chịu tội đủ rồi, Sev, không có cái gì quan trọng hơn việc anh còn sống.” Harry ôm lấy người đàn ông, thân thể cậu bởi vì nhớ tới cái chết của hắn mà run rẩy không thôi. Snape tâm tình phức tạp an ủi cậu bé.

“Như vậy, em định cùng cha mẹ em.... ừm, nhận nhau chứ?”

Harry cẩn thận ngẫm nghĩ mới nói: “Không, em muốn trước khi hết thấy mọi việc còn chưa phát sinh mà chặn đứng chúng, bọn họ có cuộc sống của riêng họ. Cho nên,” Harry vội nhìn về phía Snape: “Sev, Voldemort không đáng để anh đi theo, em biết anh theo đuổi lực lượng và yêu thích nghệ thuật hắc ám, nhưng anh có thể chọn dạy học ở Hogwarts, đương nhiên là sau khi giải quyết được hết thấy.”

Trong mắt Snape xuất hiện ý nghĩ sâu xa, “Nhưng ta đã xin làm giáo sư Độc Dược, bởi vì mệnh lệnh của Chúa tể Hắc Ám.” Hai tay Harry không khỏi siết chặt lấy hân, “Chẳng lẽ anh đã đem lời tiên tri ấy...”

“Không, vẫn chưa, bắt quá ta nghĩ ta hân nên nói chuyện cùng Lucius, hết thấy đều đã không còn giống với lúc trước.” Harry lo lắng nhìn hân.

“Vậy trường sinh linh giá phải làm sao? Lúc ấy là do cụ Dumbledore dưới sự hỗ trợ của Amy mà tìm được.”

“Em nói cụ thể hơn đi, đừng lo lắng quá.” Snape đem mớ tin tức trong lòng sắp xếp lại, hân hiện tại đã biết sau này sẽ phát sinh chuyện gì, như vậy chuyện hân phản bội là không thể nghi ngờ, còn có Harry cùng đứa bé. Trong mắt hào quang càng thêm kiên định, “Harry, ta nghĩ ta có biện pháp, Malfoy là một đồng minh rất tốt.”

Harry thấy sự kiên định trong mắt Snape, may là mình đến đúng lúc, có hi vọng ngăn cản bi kịch phát sinh rồi. Về người nhà của cậu, để bọn họ có thể tránh được nỗi thương tổn do tử vong, đó chính là điều cậu muốn làm.

33. Chương 33: Hẻm Xéo

Sau ngày hôm đó, Snape lại bắt đầu cuộc sống bận rộn, lệnh triệu tập do Chúa tể Hắc Ám phát ra càng thường xuyên hơn, nhưng vì bận tâm đến Harry nên hân không nói ra, chỉ là Harry cũng mơ hồ cảm nhận được bão tố sắp đến, nên càng quý trọng từng giờ từng phút bên Snape. Mỗi khi nhàn rỗi thì Snape liền ôm Harry và lắng nghe cuộc sống mười mấy năm sau của cậu.

Bởi vì càng thêm hiểu rõ đời sống chung của mình và Harry vào mười mấy năm sau, khoảng không trong lòng Snape từ lúc nhìn thấy Harry cũng dần được lấp đầy, hết như là linh hồn nhận được sự bù đắp vậy, nhớ tới việc Harry nói đã cùng mình kết làm bầu bạn, khoe miệng không khỏi nhếch lên một nụ cười nhẹ, mình cũng có tra xét mối liên kết linh hồn kia, quả thật là có cảm ứng.

Spinner’s end vẫn âm u đổ nát như trước, nhưng Harry lại cảm thấy bất kỳ nơi nào ở đây cũng làm cậu an tâm. Snape hiếm khi vừa sáng sớm đã ngồi trong phòng khách, bức màn nơi phòng khách đã được cuốn lên, người đàn ông mặc áo sơ mi sẫm màu cùng quần dài tùy ý ngồi trên ghế sa lông, ánh mặt trời chiếu vào khuôn mặt sẫm sặc của người đàn ông khiến đường nét bình thường có vẻ lãnh khốc kia nhu hòa đi rất nhiều.

Harry trong lòng dâng lên một cổ thỏa mãn cùng xúc động, chậm rãi tới gần người kia. Snape sớm đã chú ý tới Harry ngay khi cậu hoảng hốt đứng ở chỗ cầu thang, tuy ý cậu bé dịu ngoan ngồi dựa vào bên cạnh mình, theo thói quen mà vươn cánh tay qua hông Harry, vuốt ve phần bụng đã nổi lên.

“Sev, hôm nay không có chuyện gì sao? Gần đây... Voldemort càng ngày càng... Anh biết đấy, em vẫn luôn xem Nhật báo Tiên Tri.” Harry chôn đầu trong căn cổ người đàn ông, ấp úng nói. Snape buông tờ báo trong tay, quay đầu tựa lên trán Harry.

“Chuyện Chúa tể Hắc Ám ta nghĩ em không cần quan tâm, hiện tại đã có người đau đầu giúp rồi.” Snape nhếch mép cười, từ khi đem một phần trí nhớ về tương lai của Harry cho Lucius xem, vẻ mặt có thể nói là kinh sợ của bạn tốt hân còn mới mẻ trong ký ức của hân.

“Là Malfoy sao?” Harry có chút vui sướng khi người gặp họa.

“Sao vậy? Chính là hân.”

Harry thay đổi tư thế, giăng chân ngồi trên hai chân người đàn ông, cái tư thế này khiến cậu say mê, “À, em cùng tiểu Malfoy, ừ, bao giờ cũng không được thoải mái với nhau. Trên thực tế, cậu ta lúc nào cũng kỳ quái khó hiểu.” Harry buồn bực kể cho người đàn ông nghe chuyện của mình và Draco Malfoy.

“Cực tuyệt tình hữu nghị của một Malfoy, hử?” Snape nhíu mày. Harry không hiểu sao lại chợt dạ, lập tức tươi cười lấy lòng: “Lúc ấy em là Gryffindor mà.” Một câu nói ra nguyên nhân chủ yếu. Snape hơi nhíu mày, nhin không được mà châm chọc: “Hừ! Ngu xuẩn Gryffindor, cái giá khi chọc giận một Malfoy... Em hẳn nên lấy làm may mắn vì tiểu Malfoy kia còn rất non nớt.”

Harry tranh luận: “Nhưng mỗi lần hạ nhục em đều nói ‘cha tao’ thế này thế kia, quả thực ngậy thơ lắm í.” Cánh tay ôm Harry của Snape căng thẳng, “Như vậy à, Malfoy này quả thật không hợp cách.” Khuôn mặt trẻ tuổi của người đàn ông vẫn tái nhợt như trước, nếp nhăn ở mi tâm đã rất rõ ràng, hiển nhiên là một người quen nghiêm túc rồi.

“Được rồi, không nói đến nó nữa, kỳ thật nó ít nhất coi như là quang minh chính đại.” Snape từ chối cho ý kiến. Ánh mắt dời đến bụng Harry, ánh mắt dịu dàng, “Đứa nhỏ cũng sắp bốn tháng rồi nhỉ.” Harry nhìn theo tầm mắt của người đàn ông cũng nhin không được mà cười đến vui vẻ: “Ừm, Sev, kỳ thật em muốn nói, hôm nay là sinh nhật của anh mà nhỉ.”

Ngày một tháng chín, nếu không nhớ lầm. Ánh mắt Snape lóe lóe, sinh nhật đối với mình thật sự không có bất cứ ý nghĩa gì, nhưng mà... Nhìn thấy đôi mắt mong đợi của cậu nhóc, gật đầu thật khẽ, đợi Harry tiếp tục.

“Ừm, em là nói, em có thể có vinh quang và may mắn khi được cùng anh trải qua hôm nay không?”

Vì thế, dưới sự không nề hà và kiên quyết của Harry, Snape đáp ứng cùng cậu đến Hẻm Xéo. Sau khi Harry được người đàn ông đồng ý thì hào hứng đi thay quần áo.

“Sev, anh xác định vẫn ăn mặc thế này ư?” Bất đắc dĩ nhìn bộ hắc bào vạn năm không đổi của người đàn ông, được rồi, tuy rằng như vậy cũng rất có lực hấp dẫn đối với cậu, nhưng người đàn ông vừa rồi còn mặc quần áo ở nhà kia càng làm cậu mê mẩn.

Snape sửa lại cổ tay áo, dùng ngữ điệu thông thả đồng thời tới gần Harry: “Thế này không đẹp sao? Hử?” Harry hoảng hốt nhìn khuôn mặt gần ngay trước mắt kia, đôi mắt thâm thúy cùng hơi thở từ cánh mũi to làm đảo loạn tim cậu. Harry nghe được thanh âm mờ ảo của mình: “Không, thực mê người...” Nói xong nhẹ mỗ lên chóp mũi Snape.

Ánh mắt người đàn ông buồn bã, ôm chặt lấy cậu bé, trao cho cậu một nụ hôn ngọt thở. “Thật vinh hạnh khi được em thích, cậu Potter.” Thanh âm trầm thấp khàn khàn, Snape như cố ý lại như vô ý mà vuốt ve lỗ tai mẫn cảm của cậu bé.

“Không, là cậu Snape, chúng ta đã kết hôn rồi.” Tay Snape khựng lại một chút, chôn ở căn cổ cậu nhóc cười khẽ một tiếng, rung động khiến Harry ngẩn ngơ tại chỗ. “Ừ, Snape ‘Phu nhân’!”

Từ ‘Phu nhân’ này được nhấn rất mạnh, được rồi, Harry tuy cảm thấy khó chịu, nhưng vẫn nhin không được mà vui vẻ. Hai người chia nhau từ lò sưởi đi đến Hẻm Xéo. Ngay khi đến nơi, Harry liền khó chịu mà nôn khan, Snape không nói hai lời rót một lọ độc dược vào trong miệng cậu, lúc này mới ngưng nôn mửa.

“Phù, cảm ơn Sev, em không sao.”

Nhưng gương mặt tái nhợt vẫn khiến Snape cau chặt lông mày. Harry lập tức dời đi sự chú ý của hắn bằng cách kéo tay người kia bắt đầu đi dạo phố lần đầu tiên trong mấy ngày qua. Hẻm Xéo vẫn náo nhiệt như trước, nhưng loại náo nhiệt này lại ẩn chứa sóng ngầm làm Harry vẫn luôn mẫn cảm chú ý tới, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy những gương mặt hoặc ám trầm hoặc nghiêm túc. Snape dường như hiểu được nỗi lo của Harry mà che chở cậu bên người, một tay nắm chặt tay cậu.

Harry tạm thời dứt bỏ mấy việc khác, bắt đầu hành trình ngày hôm nay.

“Sev, chúng ta vào trong xem nhé?” Harry đứng trước một cửa tiệm, Snape nhìn đến biển hiệu liền đen mặt. “Tiệm trang sức? Chẳng lẽ em rốt cục muốn như nhà Malfoy rồi sao?”

“Không phải.” Trên gương mặt Harry có hơi thương cảm nói: “Em chỉ muốn mua một cặp nhẫn, anh biết đấy, lúc ấy, chúng ta chưa hề trao đổi gì cả.”

Khóe miệng Snape mấp máy, hồi hận mà quay đầu, không cần nói: “Tùy em, bất quá đây là trách nhiệm của một ‘ông chồng’ như ta, cần thỏa mãn vài yêu cầu nho nhỏ của vợ mình.” Harry đỏ mặt liếc nhìn người đàn ông vẻ mặt nghiêm chỉnh, lập tức lại có chút cảm khái, Sev của cậu cuối cùng đã trở lại, linh hồn bọn họ cộng hưởng càng ngày càng mãnh liệt, nhưng mà —— khuôn mặt trẻ tuổi của Snape vẫn khiến cậu có chút kỳ diệu và bất an.

“Đi thôi.” Snape dắt Harry như đã vào cõi thần tiên vào cửa tiệm, trong tiệm bố trí âm áp, người đàn ông trung niên ở quầy chỉ giương mắt nhìn bọn họ rồi chăm chú làm tiếp công việc của gã. Điều này làm Harry và Snape đều thả lỏng đi rất nhiều, Harry lúc này mới hớn hở chọn nhẫn. Cuối cùng Snape đã chọn một cặp nhẫn nhìn thì đơn giản nhưng giá tiền không hề thấp chút nào.

Thanh toán tiền xong, Harry còn đau lòng lắm bầm: “Sev, không cần mắc như vậy, cái bên cạnh cũng không tồi mà.” Snape buồn cười nhìn biểu tình thịt đau của Harry, đang muốn nói gì đó, một thanh âm từ phía sau truyền đến.

“Là... Snape ư?”

34. Chương 34: Gặp Gỡ

Harry cùng Snape đồng thời quay đầu lại, chỉ là thân thể Snape chột cứng đờ. Một ánh đỏ sáng ngời xuất hiện giữa con phố với đủ loại áo chùng phù thủy, phản bụng nhô cao càng khiến cô thêm thùy mị. Giờ phút này, cô đang tỏ ra kinh ngạc nhìn bọn họ.

“Lily...” Snape nhỏ giọng gọi, còn Harry thì ngay lúc đầu cậu cảm thấy thân thiết với cô sau đó lại là phức tạp. Mẹ của mình, còn là —— người mà Sev đã từng, hoặc là nói vẫn luôn yêu mến.

Nghĩ đến đây, thân thể Harry lão đảo, không còn niềm vui sướng khi mẹ của mình đang ở trước mặt mình nữa, mà chỉ còn lại nỗi chua xót lan tràn trong lòng, không khỏi cười giễu ra tiếng. Snape lặng lẽ thu hồi tầm mắt, lo lắng nhìn về phía cậu bé sắc mặt tái nhợt, ngay lập tức, hắn nghĩ đến điều gì đấy. Khẽ thở dài, bàn tay đan lấy mười ngón tay của Harry, rồi mới nhìn thẳng vào người mình từng yêu.

“Xin chào, bà Potter.” Lily cũng thu hồi ánh mắt thất lễ, nở một nụ cười có chút xấu hổ: “A, xin chào Snape, không nghĩ tới lại gặp anh ở đây, ưm, vị này chính là?” Như lơ đãng mà nhìn về phía cậu bé làm người ta cảm thấy thân thiết ở trước mắt.

“Em ấy là Harry.” Không giải thích gì hơn, hiển nhiên Lily còn muốn tiếp tục, thế nhưng một giọng nam vang lên từ đằng xa, cô đành cáo lỗi rời đi.

Harry bởi vì hành động của Snape mà dễ chịu hơn rất nhiều, phức tạp đứng nguyên tại chỗ nhìn bóng lưng Lily hồi lâu. Snape yên lặng kéo cậu bé đến một quán cà phê, tìm một góc hẻo lánh. Cậu bé cứ lặng yên làm Snape có chút buồn bực.

“Harry...”

Harry gian nan mở miệng cắt ngang lời của người đàn ông: “Sev... Anh vẫn còn yêu bà ấy sao?” Khóe miệng Snape giật giật, nhưng nhìn thấy ánh mắt đau buồn của cậu, không khỏi nói ra những lời chưa từng thổ lộ: “Không, ta chỉ có thể nói đó là trước kia ta từng yêu.” Ánh mắt của hắn có chút đăm chiêu, như đang nhớ lại điều gì đó.

Thật lâu sau mới nói tiếp: “Hiện tại xem ra, đó chỉ là ta tham lam hơi ảm của cô ấy, nhưng hiện tại không cần nữa rồi.” Khóe miệng dịu dàng cong lên, đúng vậy, không cần nữa, hắn đã có ánh sáng cùng hơi ảm thuộc về mình. Hai mắt Harry ảm ướt, ngượng ngùng nhưng vô cùng cảm động, cậu cúi đầu, tay nắm chặt lấy bàn tay người đàn ông đặt lên bàn. Bàn tay thon dài mạnh mẽ, ảm áp khiến cậu luyến tiếc buông ra.

“Thấy thế nào? Gặp được mẹ của mình.” Snape đổi đề tài, Harry cười khẽ: “Ha ha, thực kỳ diệu, chỉ là rất là kỳ quái.” Không biết có phải khác biệt tuổi tác hay không, Harry không thể coi Lily như người mẹ trong

trí nhớ của mình được, rồi cậu đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, “Sev, anh nói Lily, ưm, con của cô ấy còn có thể là em không?”

Mí mắt Snape nhướn lên, hơi hột nói: “Người thì vẫn thế, linh hồn thì có thể không giống với lúc trước.”

“Vì sao?”

“Bởi vì em đến từ tương lai, vốn chính là cải biến tương lai, hiện tại em ở nơi này, sẽ không còn ai có linh hồn giống em nữa.” Harry nghe mà cái hiểu cái không, Snape thở dài tiếp tục nói: “Nói cách khác, con của Potter cho dù giống em, nhưng linh hồn thì không thể giống nhau.”

“... Vậy, sự tồn tại của em là gì?” Harry mê mang nhìn người đàn ông. Snape dè nén lời châm chọc xuống, khô cần nói: “Chẳng lẽ em đối với việc trở thành bạn đời của ta, Severus Snape này, có dị nghị?” Sự mê mang bất an của Harry bị lời nói của Snape hòa tan, càng cảm thấy người ràng buộc sâu nhất với cậu ở thế giới này không phải là cha mẹ cậu, mà là người đàn ông không được tự nhiên ở trước mắt này đây.

“Không, đó là vinh hạnh của em, ngài Snape.”

Tháo bỏ khúc mắc, Harry khôi phục sức sống, uống hết ly sữa bò, cậu càng thích cà phê hoặc chocolate hơn, nhưng bởi vì đang mang thai nên bị ánh mắt Snape trấn áp, “Sev, đến tiệm Quidditch xem đi được không?”

Snape chán ghét bĩu môi: “Quidditch? Chẳng lẽ tình huống hiện tại của em có thể thực hiện loại vận động này?”

“Đương nhiên là không,” Harry cẩn thận mở miệng: “Chỉ là tò mò cán chổi ở niên đại này thôi.” Thanh âm nhỏ dần dưới ánh mắt người kia. Nhưng Snape cũng không nói gì, kéo Harry đi đến căn tiệm trong trí nhớ của hắn, Harry ở phía sau lộ ra nụ cười gian xảo.

Harry hưng phấn đi vào cửa hàng độc quyền về dụng cụ Quidditch, người trong tiệm rất nhiều, phần lớn là trẻ con, Snape đành phải âm thầm chú ý không để mấy oắt con không có mắt kia đụng trúng Harry.

“Ôi, đây là cán chổi nhanh nhất hiện tại sao” Harry thất vọng nhìn cán chổi trong tủ kính: “Không cool gì cả, hơn nữa, em cá là nó còn không bằng hai phần ba cán chổi Nimbus 2000.”

Snape không nói gì, trên thực tế hắn đang nhẫn nại không phun nọc độc lên đám tiểu quỷ hết như cự quái ở chung quanh, mấy đứa này nhất định là Gryffindor, giống y như bầu bạn không an phận trong lòng hắn vậy. Nhưng lúc nhìn thấy tinh thần của Harry hiếm khi tốt đẹp, ánh mắt của hắn vẫn thả lỏng đi nhiều.

“Severus?!” Ah, hôm nay là ngày mấy vậy, lại gặp phải người quen rồi. Snape khinh bỉ nhìn gã đàn ông vẻ mặt kinh ngạc đứng ở ngay cửa kia.

“Lucius, nếu anh còn có chút tự giác làm một quý tộc, mời anh thu hồi biểu tình buồn cười kia đi.” Lucius Malfoy ho nhẹ một tiếng, bình tĩnh tới gần hắn, nhưng ánh mắt cứ liếc về phía cậu bé đang được Snape dùng một loại tư thế bảo vệ ôm lấy.

“Ôi, Severus, phải biết rằng, thấy cậu xuất hiện ở nơi này thật sự là không thể tưởng tượng nổi mà.”

“Vậy ngài Malfoy cao quý xuất hiện ở đây là vì lý do gì đây?”

Trong khi bọn họ bận đối thoại, Harry cẩn thận đánh giá vị Malfoy đột nhiên xuất hiện này, được rồi, cậu không thể không thừa nhận gien nhà Malfoy thật sự rất tốt đẹp, thanh niên trước mặt anh tuần đến mức khiến phụ nhân trong cửa tiệm phải đỏ cả mặt mà liếc về phía này.

Malfoy hiển nhiên rất vui vẻ vì được người khác chú ý, “Tôi tới đây mua chổi đồ chơi cho Tiểu Long.” Khóe miệng của Harry lẫn Snape đều đồng thời co giật, nhìn về phía Lucius đang tiến vào trạng thái ngốc baba.

“Nếu tôi nhớ không lầm, Tiểu Long của anh còn mấy tháng nữa mới ra đời mà.”

“Ôi, đây không phải là vấn đề, Sev, tôi nghĩ cậu nên giới thiệu vị thiếu niên đáng yêu này mới đúng chứ.”

Lucius mất tự nhiên biểu lộ lòng hiếu kỳ, mà Snape cũng không muốn giấu diếm điều gì với bạn tốt, “Em ấy là Harry, Harry Snape, bạn đời của tôi.” Lucius đứng yên bất động, nếu nhìn gần tất nhiên sẽ thấy toàn thân hắn đang run rẩy.

“Se... Severus, cậu nói thật sao?”

“Tôi nghĩ đây không phải là nơi để nói chuyện.” Snape nhíu mày nhìn ra chung quanh.

Lucius lúc này mới bình phục trong sự kinh ngạc cùng tò mò, “Được, Severus, tôi thấy hôm nay cậu cũng không rảnh, hôm khác tôi sẽ tới chơi.” Nói xong, hắn thích thú nhìn về phía Harry vẫn giữ im lặng.

Snape không để ý tới chuyện Lucius cáo biệt, hắn kéo Harry ra khỏi cửa tiệm ồn ào, sau khi đã mua đủ những thứ cần thiết thì trực tiếp độn thổ về nhà.

“Sev, em rất cuộc đã biết nguyên nhân hình thành tính cách của Draco rồi.” Có một người cha cứng chiều con cái như vậy cũng khó trách. Chỉ là trong lòng cậu dâng lên chút hâm mộ, lại nghĩ tới cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên với mẹ của mình vào hôm nay.

Đang đọc sách trên ghế sofa, Snape hiển nhiên cảm nhận được tâm tình của Harry, vươn tay ôm Harry như thể đang ôm đứa nhỏ, thế nhưng cái gì cũng không nói. Hắn vốn là một kẻ không biết ăn nói, chỉ dành khe vuốt ve sống lưng cứng ngắc của cậu. Harry dưới những cái vỗ về của người đàn ông mà dần thả lỏng thân thể, nâng khuôn mặt người đàn ông lên, cậu vuốt ve từ giữa hai hàng lông mày tới khóe môi, cúi người há miệng ngậm lấy đôi môi mỏng của Snape, dưới sự ngầm đồng ý của hắn, cậu cởi bỏ áo chùng trên người hắn.

Harry gần như phúng bái nhìn thân hình thon dài của người kia, “Sev, em nghĩ em thật sự là yêu anh đến hết thuốc chữa rồi.”

“Em cũng nói như thế với ta của tương lai à?”

“Ôi, Sev, anh biết đó là anh...” Harry đảo mắt nhận lấy nụ hôn nồng nhiệt của Snape, người đàn ông này thật sự thực nhỏ nhen. Buồng cậu bé đang thở hổn hển ra, ánh mắt Snape âm trầm.

“Em có ma lực gì, hử? Khiến ta hai lần đều...” Không thể khống chế nổi bản thân, bất luận là hắn ở thời đại nào. Nói xong, ngón tay dễ dàng cởi bỏ quần áo trên người Harry, hai người da thịt kề cận, Harry ha ha cười: “Sev, anh phải nói ‘Ah, một Gryffindor, là điều gì khiến em cho là có thể cảm dỗ một Slytherin, hử?’”

Snape nghe xong không nói một từ, trên thực tế hắn cũng hiểu việc này thực điên cuồng, chiếc mũi to kề sát vào Harry, bốn mắt nhìn nhau khiến căn phòng âm u có vẻ mờ ám lạ thường, thanh âm khàn khàn của người đàn ông ở bên tai Harry hoá thành tình được vô cùng mãnh liệt, làm cậu mê muội.

“well,well... Hiển nhiên cậu Snape mới vừa nhậm chức chưa lâu của chúng ta ở phương diện nào đó quả thật có chỗ hơn người.” Bàn tay dao động nơi móng của cậu bé, đôi môi như có như không đụng chạm vào cậu.

Toàn thân Harry run rẩy lại còn mềm nhũn ra, nhưng vẫn tiếp tục nói: “Em nghĩ... ngài Snape rất hài lòng phương diện này của em, không phải sao?” Hai tay ôm lấy cổ Snape khiến thân thể cả hai càng thêm gần sát. Ngón tay vẽ loạn trong cơ thể làm Harry rên rỉ ra tiếng, hai mắt mơ hồ nhìn vào đôi mắt càng thêm thâm trầm vì *** của người đàn ông. Cấn chặt cánh môi, cậu ngồi xuống, để thứ kia của người đàn ông xâm nhập vào sâu trong thân thể, cơ thể cũng bởi vì đột nhiên bị tiến vào mà run rẩy không thôi.

“Ha... Harry.” Snape ngạc nhiên vì Harry chủ động, nhưng sự quyến rũ của cậu bé vào lúc này làm lý trí của hắn lập tức sụp đổ, chủ đề lúc ban đầu cũng không thể tiến hành rồi, “Là em tự chuốc lấy...”

35. Chương 35: Máy Thai

Như lời Snape nói, chuyện về Voldemort hoàn toàn không cần cậu quan tâm, Harry cả ngày chỉ ở phòng khách hoặc phòng ngủ đọc sách. Ngắt người nhìn ra ngoài cửa sổ, bức màn màu nhạt bởi vì cửa sổ hé mở để gió lùa vào mà nhẹ nhàng lay động. Hai tháng qua, căn nhà vốn âm u thậm chí cũ nát này đã được Bibi trang trí lại theo yêu cầu của cậu, bây giờ có vẻ sáng sủa ấm áp hơn rất nhiều.

Để quyển sách trên tay xuống, tùy ý vuốt ve chiếc nhẫn trên tay phải. Vào mấy ngày trước Snape đã nhận được hồi âm từ Hogwarts, đảm nhiệm chức vị giáo sư Độc Dược, Harry có thể tưởng tượng được cuộc sống

thê thăm sau này của đám tiểu động vật trong trường. Lại nói, cũng đã vài ngày không được gặp Snape, nỗi nhớ nhung hệt như cái lưới, giam giữ trên trọc con tim cậu.

Bụng không còn bằng phẳng như ba tháng trước, có thể nói, từ sau khi đến nơi này Harry có thể thường xuyên cảm nhận được sự phát triển của nó, cái bụng sáu tháng đã lớn như một trái dưa hấu nhỏ.

“Cục cưng, còn sáu, bảy tháng nữa, là con có thể ra ngoài rồi.” Harry vui vẻ cười ngây ngô với cái bụng của mình, uống ly sữa mà Snape dặn Bibi pha thêm độc được, được rồi, nói gì đi nữa thì mình vẫn không có hảo cảm với độc được.

“Tiểu quỷ chết tiệt, quả thực là quỷ khổng lồ! Không, quỷ khổng lồ còn dễ dạy hơn tụi nó!” Snape tức giận ngồi trong phòng làm việc phê sửa bài tập mà đám học trò nộp lên, cây bút lông chim đáng thương bị hấn tàn phá đến thét lên rồi giả bộ ngắt xiu, lại bị chà đạp cho sống lại.

Rốt cục không chịu nổi nữa, hấn buông bút ra, ngón tay xoa nhẹ sống mũi. Nhắm mắt lại nghĩ đến lão ong mật mặt mũi hiền lành khuyên giải cái gì mà: “Severus, phải biết rằng bọn nhỏ cần được thông hiểu và tha thứ, anh phải kiên nhẫn, ừm, đám nhỏ Gryffindor cũng rất đáng yêu, khi trừ điểm vẫn nên thỏa đáng chút...”

“Chết tiệt, Gryffindor ngu xuẩn! Nếu không phải hết đứa này đến đứa khác phá hư tài liệu độc được, hoặc dùng nét chữ như chó cào này làm bài tập, ta nghĩ ta còn có thể xem xét.” Snape vùi cả người vào trong ghế sofa, gian phòng yên tĩnh khiến hấn dần khôi phục bình tĩnh, nhớ tới cậu bé mấy ngày nay bởi vì mang thai mà bắt đầu trở nên thụ mị nọ.

Khóe miệng nhếch lên một nét cười dịu dàng không thể nhận ra. Harry không biết việc Snape đang chuẩn bị được ổn định linh hồn cho cậu. Sau khi xem trí nhớ của cậu, Snape mới nhớ tới cái người tên Amy kia đã dùng nghệ thuật hắc ám, dù sao cũng có chút tác dụng phụ, đây cũng là vì phòng ngừa vạn nhất.

Voldemort gần đây rất bận rộn, bởi vì gã rốt cục phát hiện phần lớn trường sinh linh giá đã bị kẻ thù của mình — Dumbledore thu gom. Snape tự rót cho mình một ly Whiskey, lắc nhẹ ly rượu, kết quả cuối cùng của cuộc thương nghị giữa hấn và Lucius là viết thư nhắc danh đưa tin cho Dumbledore, đương nhiên bọn họ sẽ không cho là kẻ xảo quyệt như ông ta sẽ dễ dàng tin tưởng một phong thư nhắc danh, thế nhưng bọn họ cũng đánh cược phần cẩn thận này của ông ta, Dumbledore tất nhiên sẽ đi chứng thật, còn hai người họ chỉ cần ngư ông đắc lợi.

Rượu từ miệng trượt xuống cổ họng, mang đến chút cay nóng, chỉ là ánh mắt của Snape lại sáng đến kinh người. Voldemort càng bận rộn càng nóng nảy, hiện tại hấn tuân theo mệnh lệnh của gã mà tới Hogwarts, đây là lựa chọn tốt nhất lúc này, Voldemort sẽ không vì chút việc mà lựa chọn bại lộ thân phận gián điệp này của hấn.

Ánh mắt lại đảo đến cái đồng ‘đồ bỏ đi’ kia, Snape chán ghét nhíu mày, hay là hấn trực tiếp cho mỗi đứa một điểm ‘P’? Ác ý cười, nắm lấy một nhúm bột Floo, thanh âm trầm thấp vang lên: “Spinner’s End!” Hi vọng cậu bé ngoan ngoãn uống hết độc được hấn chuẩn bị vì cậu.

Trong lò sưởi đột nhiên xuất hiện bóng người làm Harry hoảng sợ.

“Sev? Không phải ngày mai mới về sao?” Nói xong, cậu đứng dậy tiến ra đón hấn, nhưng bởi vì cái bụng mà hành động của cậu có chút chậm chạp. Snape bước nhanh tới trước, dẫn Harry tới ghế sofa để cậu ngồi trên hai chân mình.

“Bởi vì hoàn thành nhiệm vụ trước thời hạn.” Ngữ điệu tự nhiên. Người đàn ông, kẻ đã hoàn toàn đem đồng bài tập trong văn phòng kia liệch vào hàng ‘rác rưởi’, đang hưởng thụ Harry mát xa.

“Uống hết sữa chưa?”

“Ừm, rồi, nhưng mà Sev ơi, ” Harry nâng đầu nhìn vào mắt người kia đầy chờ mong, “Anh không thể thay đổi hương vị một chút sao? Em thích mùi chocolate hoặc dâu tây.” Snape liếc xéo cậu bé, hừ một tiếng từ chiếc mũi to: “Hừ! Em chẳng lẽ không biết loại hành vi này sẽ ảnh hưởng đến được hiệu của độc được sao?”

Harry khinh bỉ: “Được rồi, nhưng em muốn nói là, thành tích độc được của em chưa từng đạt tiêu chuẩn.” Người đàn ông thay đổi tư thế đưa tay đặt bên hông Harry, ngữ điệu thông thả hơn so với bình thường, “Ồi,

vậy thì thật là tai hoạ, ta thật sự lấy làm tiếc cho vị giáo sư đã dạy em.”

Harry phì cười ra tiếng: “Trên thực tế, luôn là vị giáo sư nào đó cứ bắt lỗi em, từ ngày đầu tiên thấy em ai đó đã không vừa mắt.” Nói xong, ánh mắt như có như không liếc nhìn đôi mắt nhắm hờ của người đàn ông. “Vậy sao? Một Potter, quả là đủ khiến người ta đau đầu.”

“Sev!!” Harry tức giận nhìn người kia.

“Được rồi.... Hử!?” Bàn tay đặt ở bụng cậu bé chợt cứng đờ, Snape không thể tin nổi mà nhìn về phía Harry cũng đang rất kinh ngạc.

“Nó vừa mới... động sao?” Harry không khẳng định mà đặt hai tay lên bàn tay của Snape, mà giờ khắc này, tiểu sinh mạng trong bụng dường như là cảm nhận được sự mong đợi của hai người nên nhẹ đá một cái.

“Ao, đau, Sev, em khẳng định nó là con trai, thật nghịch ngợm mà.” Harry nửa thật nửa giả liếc Snape. lúc này Snape mới khôi phục trạng thái bình thường, chỉ là ánh mắt vẫn ngăm bụng Harry như cũ, lập tức mở miệng: “Hi vọng không phải là một Gryffindor, nếu thật như thế, đúng là tai hoạ.” Không chút lưu tình nào phê bình.

Harry không thêm để ý tới lời nói ác độc của người kia: “Kỳ thật em cũng không hi vọng là thế, bởi vì làm một Slytherin sẽ càng yên tĩnh, càng tao nhã, tựa như cha nó vậy.” Ánh mắt chứa đựng ý cười thâm tình nhìn về phía người đàn ông, khóe miệng Snape nhẹ nhàng nhếch lên, trong đôi mắt dâng lên chút ngượng ngùng chỉ Harry mới thấy được, nhưng lại bị sắc đen thay thế, bởi vì người đàn ông đã áp dụng chiêu khoá miệng.

Đã quen với nụ hôn của người đàn ông, nhưng mỗi lần đều làm cậu hạnh phúc choáng váng, ánh mắt trời soi rọi nơi hai người đang ngồi, mạ vàng sườn mặt gần kề của cả hai. Harry mê mẩn ngửi lấy hơi thở của Snape, hương thảo được độc hữu trên thân thể người kia khiến cậu cảm động muốn rơi lệ. Và cậu cũng làm như thế.

Snape cau mày hôn đi những giọt lệ bên khóe mắt cậu bé, độ ẩm như làm bỏng môi hắn. Harry ngăn cản hành vi muốn hôn sạch tất cả nước mắt trên mặt cậu của hắn.

“Dear, không nên ngăn em, em thực hạnh phúc, đây là nước mắt hạnh phúc,” hai mắt Harry ướt nhoà, cậu dùng môi của mình để ngăn người kia lại, mồm nhẹ lên phiên môi kiên nghị của hắn. “Em nghĩ em chưa bao giờ biết ơn Merlin như lúc này..”

“Không... em không cần cảm ơn Ngài, em chỉ cần cảm nhận ta thôi.” Sau đó ở bên ta. Ánh mắt Snape thâm thúy, chiếc mũi cọ xát những lọn tóc loà xoà trên trán cậu bé, bắt lấy đôi môi khẽ nhếch của cậu, đầu lưỡi tiến vào thăm dò, nhận được sự đáp lại gấp gáp. Đúng vậy, chính là như vậy, dùng tất cả của em để yêu ta, sau đó, cho em tất cả của ta, tình yêu của ta....

Hai người cứ như vậy lẳng lặng ôm nhau thật lâu, thẳng đến khi Bibi xuất hiện.

“Chủ nhân, bữa tối đã chuẩn bị xong.” ...

36. Chương 36: Lucius Malfoy

Harry thực muốn ra ngoài đi dạo, bạn biết đấy, bắt một Gryffindor ở yên một chỗ suốt mấy tháng là chuyện không thể, thế nhưng khi nghĩ tới cái bụng bầu này, thế giới Muggle nhất định là không đến được rồi. Cậu cũng không muốn bị bắt đi mổ xẻ nghiên cứu.

Từ sáng sớm Snape đã đến Hogwarts, cậu còn nhớ rõ vẻ mặt chán ghét và không kiên nhẫn của người đàn ông khi nói tới đám học sinh trong trường, được rồi, Slytherin không tính trong đám nhóc đó.

“Bibi, chuẩn bị cho tôi, tôi muốn đến Hẻm Xéo.”

‘Bụp’ một tiếng, Bibi xuất hiện trước mặt Harry, chỉ là cặp mắt to như trái bóng bàn kia đang ướt sũng: “Bibi là gia tinh hư, chủ nhân Snape căn dặn không được để chủ nhân Harry ra ngoài một mình, nhưng Bibi không thể chống lại mệnh lệnh của chủ nhân Harry. Ôi! Bibi nên làm gì bây giờ...”

“Dừng lại!” Harry đau đầu nhìn gia tinh đang đập đầu không ngừng kia, nếu Hermione ở nơi này thì không chừng sẽ quở mắng cậu ngược đãi sinh vật thần kỳ mất.

“Nghe đây Bibi, tôi không phải đi một mình, bạn cứ âm thầm đi theo tôi là được.” Cậu cũng không muốn lấy sinh mệnh của mình và đứa nhỏ ra đùa giỡn ngay thời điểm này.

“Ah, Bibi nhất định sẽ bảo vệ chủ nhân Harry.” Sau khi Bibi hăng hái chuẩn bị tốt hết thấy thì lập tức ả núp. Harry thở phào, vào phòng lấy ra cây đũa phép đã lâu chưa sử dụng, vuốt ve hoa văn trên cây đũa, có lẽ cậu nên nhờ Sev chỉ bảo thêm về bùa chú. Nhưng mà... vô về phần bụng, được rồi, hiện tại đó không phải là ý kiến hay.

Quăng ra một nhúm bột Floo, lần này cậu đặc biệt chú ý tới cách phát âm, biết đấy, Hẻm Knockturn chẳng phải là nơi thích hợp để đi dạo đâu.

“Hẻm Xéo!” Sau một trận choáng váng, Harry hạ xuống, may mà không có chỗ nào không khỏe.

“Đi đâu đây? Hiệu sách? Không, ừm, người mang thai thích hợp nuôi sủng vật không nhỉ?” Harry khó xử đứng trên đường. Lưu lượng người ở Hẻm Xéo vẫn rất đông, hôm nay Harry đặc biệt mặc bộ áo chùng phù thủy màu đen, chính là không muốn bị xem như ngoại tộc. “Được rồi, trước đến tiệm sủng vật đi.” Nhớ tới Hedwig của mình, cậu thấy có chút hoài niệm nên trực tiếp đi đến nơi đó.

Khi đến gần cửa tiệm, cậu liền nghe được tiếng kêu của đủ loại động vật, có chút nhìn không nổi đám động vật chung quanh, “Kính chào quý khách, tôi có thể giúp gì cho ngài?” Nhân viên cửa hàng ân cần đi tới trước mặt cậu, mùi của một vài loài động vật trên người gã làm Harry khê cau mày.

“Chào ngài, tôi muốn mua một con sủng vật, nhưng mà...” Harry hơi khó mở miệng, “Tôi muốn hỏi người mang thai có thể nuôi sủng vật chứ?”

Gã nhân viên nhỏ gầy của cửa hàng kia gật đầu: “Là bà xã của ngài sao? Không thành vấn đề, phần lớn sủng vật đều không thành vấn đề.” Harry khô cần nhếch môi: “À, có thể giới thiệu cho tôi chút không?” Có lẽ cậu nên cảm thấy may mắn vì bộ áo chùng rộng rãi này giúp mình bớt xấu hổ.

“Đây, ngài xem những con mèo này, còn có lũ cóc này, à... Có lẽ cú mèo cũng không tồi, vô cùng thực dụng...” Harry vừa nghe giới thiệu vừa xem xét những con vật đó. Cóc! Không, nhớ nhộp làm cậu nhớ lại tình huống xử lý bọn nó khi lao động phục vụ. Còn cú mèo... Mặc dù không tệ, nhưng dù sao cũng không phải là Hedwig. Harry có chút thất vọng thu hồi tầm mắt.

“Cho tôi xem mấy con mèo đi.” Có lẽ những sinh vật lông xù sẽ càng được yêu thích. Nhưng cậu không thể xác định về mặt khi Snape nhìn thấy chúng nó, cười gian xảo, thật sự không tệ nha. Cuối cùng Harry chọn một con mèo nhỏ màu trắng mới vừa cai sữa không lâu, nhóc kia có một đôi mắt xanh lục rất xinh đẹp. Hai cặp mắt xanh lục nhìn nhau, “Gọi cưng là Green nhé, nhóc con?”

“Meo meo ” Con mèo nhỏ híp mắt nhẹ giọng kêu một tiếng, Harry thỏa mãn thanh toán 5 Galleons rồi rời đi.

Đứng trước cửa hàng, Harry tính toán lộ trình kế tiếp, nhưng không có kết quả.

“Đây là.... của Severus?” Thanh âm trầm thấp nhưng giàu từ tính vang lên phía sau Harry, làm cậu giật mình. Quay đầu lại liền bị một mặt sáng vàng kim làm loá mắt, người đàn ông thân hình thon dài đưa lưng về phía mặt trời, ông trời tựa hồ đặc biệt chiếu cố hắn, trên gương mặt giống như điêu khắc lúc này có chút kinh ngạc, mái tóc dài bạch kim chỉnh tề chải ra sau đầu, cây gậy chống trong tay tượng trưng cho thân phận của hắn.

“Ngài Malfoy.” Harry dèn nén sự kinh ngạc, mỉm cười coi như hữu hảo, gật đầu chào hỏi. Lucius Malfoy lặng lẽ đánh giá cậu bé trước mắt, so với lần trước, ừm, mê người hơn một chút. Tiến lên, hắn bất ngờ nắm lấy bàn tay của Harry rồi đặt lên đó một nụ hôn xã giao, làm cậu hoảng sợ cũng vô cùng khó xử, nhưng sự tạo nhả của Malfoy cứ như hành động của hắn chỉ là việc hết sức bình thường, khiến cậu không thể chỉ trích.

“Harry, không để ý tôi gọi cậu như vậy chứ?”

“Ah, đương nhiên.”

Lucius mỉm cười, “Có lẽ nơi này không phải là nơi thích hợp để nói chuyện, tôi có thể có được vinh quang và may mắn để mời cậu ngồi xuống một lát không? Quán cà phê bên kia thì sao?” Harry âm thầm bĩu môi, ông tự đi trước luôn rồi, cần bản không cho tôi cơ hội lựa chọn mà.

Lucius Malfoy soi mói hoàn cảnh trong quán cà phê, nếu không phải vừa vặn gặp được cậu bé này, thích thú liếc nhìn phần bụng cậu bé, vừa rồi hẳn có thấy tư thế bảo vệ bụng của cậu ta.

“Cà phê hay là gì nào?”

“Nước trái cây.” Harry bắn khoăn nhìn người đàn ông tư thế tao nhã ở đối diện, có chút khó hiểu, vì sao hẳn lại mời mình?

Uống một ngụm nước trái cây, Harry nhin không được mở miệng, “Ngài Malfoy, ngài có chuyện gì muốn nói với tôi sao?” Cậu đi thẳng ngay vào đề khiến cho kẻ thích quanh co như Lucius phải sửng sốt, lập tức khẽ cười: “Tôi đoán Harry nhất định là một Gryffindor.” Giọng điệu khẳng định làm Harry khựng lại một chút, “... Đúng vậy, chẳng lẽ có đặc thù phân biệt gì sao?”

Lucius thầm cười cậu đáng yêu, mặt ngoài lại đổi đề tài, “Ừm, có lẽ là không lễ phép, vừa rồi tôi chú ý thấy cậu cứ luôn...để ý đến bụng của mình?” Thuyết minh rất tốt cho tính túy ‘muốn nói lại thôi’, nét lưỡng lự và cẩn thận rất hoàn mỹ trên gương mặt hẳn làm người ta cảm thấy không nói cho hẳn biết chính là có lỗi. Được rồi, Harry cảm thấy cậu thật sự không có hảo cảm với Malfoy.

“Vâng, tôi, đã có thai sáu tháng rồi.” Lucius nhin xuống không phun ngụm cà phê trong miệng ra, tuy rằng có thể mơ hồ đoán được hành động kỳ lạ gần đây của Severus, nhưng khi chính tai chứng thực vẫn rất rung động a. Không khỏi lần nữa đánh giá cậu bé này. Một đầu tóc ngắn màu đen, khuôn mặt thanh tú tinh xảo rất đáng yêu, xuất sắc nhất chính là đôi mắt xanh lục trong trẻo kia, thân hình nhỏ gầy...

Cúi đầu nhấp một hớp cà phê để giấu đi tinh quang trong mắt, động tác của Severus khi nào thì nhanh như vậy?

“Khụ! Harry, dưới tình huống như vậy, Severus không ở bên cậu nhiều hơn sao?” Câu hỏi giống như quan tâm. Hai tay Harry cầm lấy ly thủy tinh xinh đẹp, ánh mắt rời rạc: “Vâng, tôi nghĩ Sev có rất nhiều chuyện phải xử lý, về phần của tôi... Ngài cũng biết mà, các ngài không phải ở trên cùng một chiếc thuyền sao?”

Tay Lucius khựng lại một chút, theo bản năng vỗ về cây gậy chống, đôi mắt màu lam xám như che phủ bởi một lớp sa tanh làm người ta thấy không chân thật.

“Lựa chọn của Severus, có lẽ tốt hơn so với trong tưởng tượng.”

Chủ đề sau đó chính là tán gẫu vụn vặt. Khóe môi Harry giật giật, nghe người đàn ông kia lải nhải những điều cần chú ý khi nam phù thủy mang thai, nhìn Malfoy thì thoảng lại lâm vào hình thức gốc ba ba. Cậu mơ màng nghĩ: Sev anh ấy, cũng có loại tâm tình này chứ?

Sau khi tạm biệt với Malfoy, Harry không còn tâm tình dạo phố nữa, cậu tin rằng ở cuộc trò chuyện vừa rồi, Malfoy đã có được tin tức mà hẳn muốn từ trên người cậu, từ một ý nghĩa nào đó mà nói, cậu thật sự rất ghét Slytherin.

37. Chương 37: Trở Lại Hogwarts

Không thể không nói thân thể cậu hiện tại thật sự không thích hợp một nhọc như vậy, Harry mệt mỏi giao Green cho Bibi, còn mình thì lên lầu để nằm nghỉ. Trên tấm drap vẫn còn lưu lại hương thảo được và mùi của nắng, điều này làm cậu thả lỏng thần kinh căng thẳng khi đối mặt với Malfoy, an tâm ngủ thiếp đi.

Snape không chỉ một lần muốn nguyên rửa đám tiểu quỷ đầu óc hết như quỷ khổng lồ kia, chẳng lẽ ngay cả làm y chang theo sách vở mà bọn nó cũng không thể làm nổi sao? Thất bại mà dùng hai tay che mặt, sự yên tĩnh này là do bóng tối mang lại. Có phải gần đây mình quá lơ đãng rồi không?

Chúa tể Hắc Ám gần đây không đòi gặp mình, nhưng sự kiện nhiều lần đả thương người ở thế giới Muggle khiến giới phù thủy cũng bắt đầu bàng hoàng, Dumbledore cũng thường xuyên không có mặt ở trường học, chắc là bắt đầu hành động rồi. Hai hàng lông mày của Snape nhíu chặt theo thói quen, ngón tay phải

khê nhịp xuống bàn, Chúa tể Hắc Ám cùng Dumbledore hiện tại không hề để ý đến hành động của hắn và Lucius, thế nhưng vẫn khó đảm bảo về sau.

Harry... Sắc mặt người đàn ông dịu dàng đi rất nhiều, kim đồng hồ đã chỉ đến thời điểm bữa tối, miễn cưỡng thu dọn lại bàn, được rồi, đối mặt với cái đám học sinh đầu đầy cỏ lạt này hắn thật sự không có khẩu vị. Vậy thì vì sao không ở bên cậu bé kia chứ? Khóe miệng khẽ nhếch, đưa tay với lấy áo chùng đi đến gần lò sưởi.

“Green, meo meo lại đây nào bé cưng.... Ôi không, cẩn thận Sev!” Harry mạo hiểm cứu thoát chú mèo thiếu chút nữa đã bị Snape đập trúng. Tiếng kêu yếu ớt của Green khiến cậu nghĩ lại mà sợ.

“Đây là thứ gì?” Snape chán ghét nhìn đoàn lông xù trong lòng cậu bé, “Harry.... cậu Snape, chẳng lẽ bởi vì là một Gryffindor cho nên em đối với... động vật họ mèo này có tình cảm đặc thù?”

Đưa áo chùng cho Bibi, thuận thế ôm lấy cậu bé chỉ cao tới vai mình vào lòng, làm như lơ đãng mà đem cái đoàn màu trắng kia vút xuống đất, được rồi, dù cho có không chế lực đạo rất tốt, nhưng vẫn làm Harry hoảng hốt.

“Sev! Nó còn nhỏ mà.” Thấy Green không sao, cậu mới trừng mắt nhìn vẻ mặt bình tĩnh của người kia.

“Dùng cơm trước đi.” Snape ôm eo Harry đi vào nhà ăn. Harry thầm khinh bỉ, đừng tưởng rằng cậu không thấy ánh mắt lườm nguýt của người đàn ông khi Green muốn leo lên người cậu, ôi, xin lỗi Green nhé, lát nữa ta sẽ bảo Bibi chuẩn bị món ngon cho cưng.

Dưới ánh mắt uy hiếp của Snape, Harry đem đồ ăn nhiều gấp hai lần bình thường nhét vào bụng, khó chịu ngồi trên ghế sofa để tiêu thực. Snape từ mật thất đi lên đem một lọ độc dược đưa cho cậu, đấu tranh một chút rồi vẫn ngoan ngoãn uống hết. Eo, cậu thể nhất định phải bảo Sev thay đổi hương vị.

“Sev... em hôm nay gặp phải Lucius Malfoy.” Snape nhú mày, cầm lấy bàn tay mà Harry đang đặt trên bụng, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Malfoy? Hôm nay em ra ngoài?” Nguy hiểm híp hai mắt lại, Harry co rụt, chớp mắt có chút oan ức: “Sev, đã lâu em không ra khỏi nhà, hơn nữa...” Ánh mắt Harry lơ đãng nhìn về một phía nào đó, nghĩ tới khoảng thời gian chơi đùa và học tập cùng bạn bè ở Hogwarts.

Tay của Snape khựng lại một cái, thầm ảo não vì mình tính sai, ánh mắt mang theo sự áy náy cùng thương tiếc nhìn Harry, xoa nhẹ mái tóc đen mềm của cậu bé. Dù sao em ấy chỉ mới mười lăm tuổi...

“Harry, em có muốn trở lại Hogwarts hay không, để tiếp tục học tập?” Thanh âm có chút khàn khàn, trong lòng thầm nghĩ quả thật hắn đã lơ là Harry nhiều lắm, mà sự nhu thuận của cậu bé cũng khiến hắn mê muội.

Harry không thể tin mà mở to hai mắt, hai tay bắt lấy vạt áo trước ngực người đàn ông.

“Thật sự có thể sao? Em... nhưng em đang mang thai.” Vỗ về cái bụng, ánh mắt mới rồi còn loé sáng lại trở nên ảm đạm. Snape siết chặt hai tay, đau lòng mà cẩn thận ôm cậu vào lòng.

“Thực xin lỗi...” Snape không biết phải nói gì, lần đầu tiên chán nản vì không biết ăn nói, chỉ đành vỗ về bờ lưng đối phương.

“Không sao đâu, trong lịch sử cũng có học sinh mang thai đi học mà, còn có thời của ta nữa.” Snape có chút xấu hổ, dù sao hắn cho rằng tùy ý đàm luận chuyện của người khác thật sự không tốt lắm. Nhưng Harry lại lập tức nhảy dựng lên, “Thật ư? Sev?”

“Cẩn thận chút!” Harry hiếm khi không để ý tới lời nhắc nhở của Snape.

“Nhưng Sev ơi, sự tồn tại của em sẽ ảnh hưởng đến anh chứ?”

Hơi thở của Snape không ổn, đến bây giờ vẫn còn lo lắng cho người khác sao? Kéo Harry đến trước người, chôn đầu trên phần bụng gồ lên của cậu bé, làm vậy để che dấu hai mắt ướt át của mình. Cậu bé của hắn, dù không ấm nóng như ánh mặt trời, lại như một dòng nước ấm thấm vào đáy lòng khô cạn của hắn.

Harry mờ mịt, gọi thử một tiếng: “Sev ơi?...”

Hồi lâu sau, người đàn ông mới ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói: “Không, không hề ảnh hưởng.” Trong lòng Harry không tin, nhưng dưới ánh mắt dịu dàng kia, chung quy cũng không nói gì cả. “Được rồi, em cũng nghĩ vậy.”

Harry thấy mình cứ như đang mơ vậy, lại lần nữa đứng trong căn hầm quen thuộc, bên cạnh là Sev đang dịu dàng nhìn cậu, cứ như hết thấy đều chưa từng thay đổi. Lòng bàn tay ấm áp khiến cậu lấy lại tinh thần, Snape lo lắng nhìn về phía Harry đang mất hồn.

“Em không sao, Sev, chẳng lẽ anh đã nói với Dumbledore rồi sao?”

“Ừ, lát nữa ta sẽ cùng em đến phòng hiệu trưởng, nhớ kỹ, em là bạn đời của ta, không có thân phận nào khác.” Snape biết Harry lo lắng, phải biết rằng, cái chuyện từ tương lai về quá khứ là chuyện khó tin cỡ nào, theo tính cách của lão hồ ly kia, lão nhất định sẽ dụ dỗ Harry. Harry nhếch miệng cười, “Dạ, giáo sư.” Đối lấy là một nụ hôn bất mãn hơi chút thô bạo.

38. Chương 38: Vô Đề

Thấp thỏm đi vào văn phòng hiệu trưởng, vừa liếc thoáng qua đã thấy ngay ông cụ ngồi ở chủ vị kia, cụ có chút hốc hác, nhưng ánh mắt lấp lánh, hiền lành nhìn Harry cùng Snape.

“Hoan nghênh, con của ta. Ôi chao, Severus, ta quả thực không thể tin được, đây là Harry nhỉ.” Ông cụ nhiệt tình dẫn Harry tới trên ghế sofa, làm lơ ánh mắt bất thiện của Snape.

Dumbledore đề nén kinh nghi trong lòng, nhìn đến phần bụng gồ lên của cậu bé, ánh mắt dịu dàng. Harry kèm chế kích động, giả vờ ngại ngùng nhìn ông cụ, đôi mắt xanh lục trong suốt như nước, thiện ý làm ông cụ không khỏi có hảo cảm với cậu.

“Ngài khỏe chứ, con là Harry, Harry Snape.”

“Được rồi, chúng ta nói chuyện chính trước đi. Harry, trước đây trò học ở Beauxbaton đúng không?” Ánh mắt nhìn về phía Snape đang đứng yên lặng ở một bên, thâm ý là: Severus à, tay anh vươn đủ xa ha. Ánh mắt Snape kiêu ngạo liếc nhìn cụ rồi lại quay sang động viên cậu bé.

“Vâng... Đúng ạ, hẳn là năm thứ năm.”

Dumbledore cười híp mắt vuốt chòm râu màu trắng, “Đúng vậy đúng vậy, tuổi của trò rất phù hợp, thế thì trò muốn đến Nhà nào?”

“Slytherin!” Không chút do dự mà trả lời khiến hai người còn lại ngây ra một lúc.

“Không suy xét nữa sao?”

Harry mỉm cười: “Không ạ, là Slytherin, Sev ở nơi ấy.” Ánh mắt yêu mến và chấp nhất khiến Dumbledore hoảng hồn, nhưng rất nhanh liền khôi phục, “Được rồi, nếu...”

“Không được!” Đột nhiên, một tiếng quát khê cắt ngang lời cụ.

“Vì sao?” Harry kinh ngạc nhìn người đàn ông. Snape lo lắng rất nhiều, Slytherin hiện tại rất nguy hiểm, “Em vẫn nên đến Gryffindor...” Gian nan nghiền ra mấy chữ này từ trong hàm răng. Về mặt của Dumbledore có thể nói là kinh sợ, nên biết, sự chán ghét của Snape đối với Gryffindor là chuyện mà ai ai cũng rõ.

Harry nhú mày, “Không, Sev, anh hãy nghe ta nói...”

“...Bọn nhỏ, hãy để nón phân loại quyết định đi.” Dumbledore cười gượng đem cái nón cũ kỹ đưa cho Harry. Snape không cam lòng nhưng vẫn nghe theo mà chờ đợi kết quả. Harry đội mũ lên, tiến vào một biển tối đen.

“Ôi, thật thiện lương, cũng rất dũng cảm, ừm... rất khó quyết định.”

“Để tôi đến Slytherin đi.”

“Tuy cậu quả thật rất thích hợp...”

“Vậy Slytherin đi!” Harry không kiên nhẫn.

“Được rồi, được rồi, cậu đã kiên trì như thế, vậy thì... Slytherin!”

Snape đen mặt khi Harry ra khỏi văn phòng, phớt lờ lời mời ở lại cùng tiếng hét của nón phân loại, Harry vất vả mà theo sát cước bộ người kia, trên đường gặp phải một vài học sinh, tất cả đều hoảng sợ nhường đường cho họ, hoá ra anh đã sớm xác định hình tượng giáo sư Độc Được của sau này rồi sao, Sev?

Vừa đến căn hầm, Harry đã bị người đàn ông đang nôn nóng phần nộ kia áp lên cửa.

“Vì sao? Em biết rõ thế cục bây giờ mà!” Snape vì lo lắng quá nhiều mà tức giận, phần lớn Slytherin hiện tại thuộc phe ủng hộ trung thành của ‘Kẻ kia’, thế thì sao có thể để cậu...

Harry lại rất tỉnh táo, ánh mắt khóa chặt lại con người màu đen sâu thẳm của người đàn ông.

“Sev, anh là một Slytherin, cũng là thủ hạ của Kẻ kia, một số người trong Slytherin cũng nhất định biết rõ, tuy cụ Dumbledore hoài nghi anh, nhưng ông ấy cũng cần tài năng của anh. Hogwarts rất an toàn, hơn nữa, Voldemort sẽ nhanh chóng rơi đài, không phải sao?”

Câu cuối cùng kia được nói rất nhỏ, nhưng Snape bởi vậy mà thả lỏng không ít. Harry thấy thế liền rên sất khi còn nóng: “Hơn nữa thân phận của em cũng là vỏ bọc rất tốt, với lại anh cũng sẽ bảo vệ em mà, đúng không nào?” Snape phức tạp nhìn về phía cậu bé vẫn giữ được vẻ điềm tĩnh, thậm chí dài một hơi. Quả thật là công việc của hắn và Lucius được kết thúc, trong đó không thể thiếu trợ giúp của Dumbledore, hắn đưa Harry đến Hogwarts — Dumbledore quản lý, cũng ít nhiều giảm bớt sự đề phòng của ông ta.

Hồi lâu sau, Snape buông tay thỏa hiệp, “Được rồi, nhưng đáp ứng ta, đừng dây vào nguy hiểm.” Ánh mắt nhìn chằm chằm bụng của Harry.

“Đương nhiên, em không phải chỉ có một mình.” Trấn an mà hôn lên đôi môi người đàn ông, nhưng vì kẹt cái bụng ở giữa làm cậu cảm thấy khó chịu, bĩu môi tách ra một chút, nhưng rất nhanh lại bị người kia ôm nghiêng hôn lấy, môi lưỡi nóng ẩm quấn quýt phát sinh thanh âm dính nhớp, khiến hai tai Harry bắt giác nóng lên. Merlin ơi, thật kích thích mà!

Snape hí mắt nhìn thấy hai gò má ửng hồng của cậu, “Vào phòng nhé, hửm?” Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, làm thân thể mẫn cảm của Harry mềm nhũn, tuy đã trải qua chuyện này rất nhiều lần, nhưng trời sinh ngượng ngùng, cậu vẫn bắt giác nhắm mắt lại, nói nhỏ trong họng: “Vâng...”

Có được câu trả lời, Snape thoải mái bế ngang cậu lên, tiếng thở dốc bên tai Harry biến thành tình được, người đàn ông này thật sự rất mê người. Snape nhanh chóng Diffindo quần áo của cậu bé, lập tức đứng ở trước giường, tao nhã mà nhanh nhẹn cởi bỏ áo bào trên người mình.

Ngón tay thon dài tái nhợt lướt qua hầu kết linh hoạt cởi bỏ hàng nút thắt lộ ra chiếc áo sơ mi màu trắng, tuy vẻ mặt vẫn không chút thay đổi, nhưng đôi mắt càng thêm sâu thẳm khiến Harry si ngốc nhìn từng động tác của hắn, thậm chí quên cả thẹn thùng. Ngón tay đi tới bên hông, kéo áo sơ mi lên để lộ ra phần eo hông tái nhợt nhưng vẫn rắn chắc lạ thường, đợi đến khi Snape cởi bỏ toàn bộ quần áo, Harry không khỏi nâng người dậy, nhưng nhìn thấy cái bụng của mình, có chút thất bại mà nằm xuống.

“Ôi, Sev, anh vẫn còn có hứng thú với em của hiện tại sao?”

Snape không trả lời, mà nhẹ nhàng hôn lên bụng Harry, hôn thẳng đến môi, mới mở miệng: “Em tùy thời tùy chỗ đều khiến ta biến thành dã thú không biết tiết chế, rất mê người, vô cùng...” Đầu lưỡi cạy mở cánh môi cậu bé, nụ hôn nồng nhiệt khiến cho nuốt bọt chảy dọc theo khố miệng hai người, môi lưỡi trượt xuống trước ngực, bất ngờ ngậm lấy một viên đậu đỏ làm Harry kinh hô. Cậu hận tấm thân vô cùng mẫn cảm này, nhưng hiện tại trong đầu chỉ còn một mảnh hỗn loạn, việc duy nhất có thể làm đó là tùy theo tiết tấu của người kia, cảm nhận sự bá đạo của Snape...

Bởi vì cơ thể bất tiện, Snape để Harry ngồi giạng chân trên người mình, dị vật xâm nhập sâu hơn khiến Harry kinh hô không dứt, cảm giác sung sướng cùng tê dại ấy làm tiếng rên rỉ của cậu vỡ vụn ra, cứ như một chiếc thuyền cô độc dập dềnh trong biển rộng.

“Kêu lên đi, nói rằng em yêu ta!” Snape cường thế ra lệnh, mồ hôi vì động tình chảy dọc theo bắp thịt, cơ thể lại dịu dàng không ngờ, nhưng sự dịu dàng quá mức này khiến Harry bất mãn khẩn cầu người đàn ông

bên dưới.

“Cho em... Nhanh lên Sev... ưm...”

“Nói yêu ta!” Snape đè nén dục vọng vô tận, như trừng phạt mà vuốt ve hạt đậu đỏ sưng tấy của cậu bé.

“A... I Love... you, dear... ưm a!”

Gần như đánh tới chỗ sâu nhất, Harry khó nhịn kêu khóc: “Sev! Sev... Yêu anh, ah, yêu anh...” Cuối cùng Harry vẫn ngất đi, thế nhưng cậu vẫn nghe rõ tiếng lẩm bẩm trầm thấp của người đàn ông: “Ta cũng vậy... tình yêu của ta.”

Trong lúc mơ màng, Harry cảm thấy bụng mình nóng đến kỳ lạ, khó chịu mà lẩn lộn, làm Snape cũng bị đánh thức.

“Làm sao vậy, Harry?”

“Ưm... Bụng khó chịu, nóng quá.” Snape rút đũa phép ra kiểm tra, một lát sau thì mỉm cười.

“Không sao cả, Harry, đứa con đang phát triển, ma lực cũng đang tăng trưởng.” Sau khi Harry uống hết chai được do Snape đưa cho, mới nói: “Mới hơn sáu tháng mà.”

“Nam phù thủy mang thai không giống nữ phù thủy, còn nữa, tuy nói là mười ba tháng, nhưng vào mười tháng thì đứa nhỏ trên cơ bản đã phát triển đầy đủ, chỉ là...”

Harry có cảm giác không tốt: “Chỉ là cái gì?”

Snape khẽ cười: “Chỉ là sau ba tháng thì nam phù thủy hình thành sản đạo.”

“Gì cơ? Sản đạo?” Vấn đề Harry cực lực tránh né vào ngày hôm nay nghe thấy cứ như đòn cảnh tỉnh. “Như vậy thì sản đạo... ở đâu?” Mặt mũi tái mét, cậu nhỏ giọng hỏi.

Snape ôm lấy cậu bé mà an ủi, thế nhưng bàn tay lại chậm rãi trượt vào quần cậu, nhấn một cái tại địa phương vừa mới trải qua hoan ái nên vô cùng mẫn cảm, Harry kinh hô bám víu lấy bắp vai người đàn ông.

“Nơi này sẽ càng thêm thích hợp cho ta tiến vào.” Giọng điệu đen tối như xoa dịu sự khẩn trương của Harry, cũng làm cậu an tâm hơn nhiều, nếu anh ấy thoải mái như vậy, hẳn là không có vấn đề gì đâu..

Thấy cậu bé đã say ngủ, sắc mặt Snape bình thản, hẳn cũng không quá lo về việc sinh con của Harry, bởi vì đây là chuyện thuận lợi trăm phần trăm. Chỉ là muốn đưa cậu bé một chút thôi, đứa con... Nhẹ vồ về phần bụng cậu bé, trong mắt Snape chột lóe hàn quang, trước khi con ra đời, ta sẽ xử lý hết thảy mọi thứ; hẳn chán ghét hắc ám, hướng tới một cuộc sống bình thản.

“Cảm ơn em, Harry..”

39. Chương 39: Làm Khách Tại Trang Viện Malfoy

Lucius Malfoy hiện tại rất thoải mái, bởi vì vị đại nhân kia gần đây đã ngừng triệu tập khá lâu rồi, dấu ấn trên cánh tay trái cũng âm ỉ đi nhiều. Trường sinh linh giá bị tiêu diệt có ảnh hưởng rất lớn đến Voldemort, mỗi lần có một trường sinh linh giá biến mất là mỗi lần linh hồn của gã chịu đau đớn như bị xé rách. Đám người Tử Thần Thực Tử ai nấy hoang mang, đương nhiên là ngoại trừ Lucius.

Bề ngoài, hắn vẫn là một kẻ hầu trung thành chấp hành mệnh lệnh của chủ nhân, hắn từng vận dụng hầu như là toàn bộ tinh lực cùng nhân mạch, âm thầm điều tra ra được một chuyện đó là kẻ mà hắn và cha của hắn nguyện trung thành không ngờ là một hỗn huyết! Sỉ nhục biết bao nhiêu, mà tin tức của Severus lại là một cơ hội hiếm có.

Tao nhả nhắc ly rượu nhấp nhẹ một ngụm, đôi mắt màu lam xám hiện lên một tia sáng. Dumbledore hành động còn nhanh hơn hắn nghĩ, lời tiên đoán kia đã bị chủ nhân biết được, là do lão ông mật đó để lộ ra ngoài.

“Cậu bé kia đến tột cùng là ai nhỉ?” Lucius đã điều tra rất lâu thế nhưng không có chút manh mối, được rồi, có lẽ nên mời Severus đến đây một phen, Tiểu Long ra đời có lẽ là cái có tốt nhất.

Spinner's End.

Harry gian nan đỡ hông từ từ đi vào thư phòng, cái bụng sắp chín tháng đã lớn đến nỗi làm cậu không thấy được ngón chân của mình.

“Sev, em vào nhé.” Gõ cửa rồi đi vào, phòng tràn ngập mùi hương của sách, người đàn ông đang ngồi trước bàn, sắc mặt có vẻ vô cùng ngưng trọng. Nhìn thấy động tác ‘nguy hiểm’ của Harry, lập tức quăng bút thư xuống bàn, tiến lên đỡ lấy thân thể nặng nề của cậu bé.

“Sao lại tự mình đến đây? Chẳng lẽ em không biết là có thể bảo Bibi đến đây thông báo cho ta sao?” Harry đau đầu nhìn người đàn ông đang căng thẳng kia, “Sev, em muốn hỏi anh chuyện bài vở, đương nhiên phải tự mình đến rồi, anh đang bận sao?” Harry nhìn về phía lá thư ở trên bàn.

“Không, thực ra là có phiền toái.”

“Gì thế?” Ngoan ngoãn dựa vào lòng người đàn ông, Harry nghĩ rằng cái việc khiến Snape cảm thấy phiền phức hẳn rất nghiêm trọng đây. Tay phải của Snape khẽ nhip xuống mặt bàn, châm chọc một hồi mới nói: “Dumbledore đã tiết lộ lời tiên tri ra ngoài, Chúa tể Hắc Ám đã biết.”

“Cái gì! Sao cụ ấy có thể?”

Snape dè cậu bé lại. “Bình tĩnh Harry!”

“Sao em có thể bình tĩnh? Chẳng lẽ lại để em chứng kiến lịch sử tái diễn?” Harry cảm thấy lòng mình cứ như đang treo một tảng đá to vậy, chẳng lẽ cha mẹ của mình vẫn phải chết? Cha đỡ đầu vẫn chịu oan ức tiến vào Azkaban? Sev... Sev chẳng lẽ?

“Không, hãy nghe ta nói Harry, không có gay go như vậy đâu.” Harry bảo hấn nói tiếp. Snape để cậu bé ngồi trên hai chân mình, ngữ khí trầm thấp như trước, xoa dịu tâm tình sợ hãi của Harry. “Không thể không nói Dumbledore là trời sinh mưu mô, hiện tại trường sinh linh giá cũng chỉ còn lại Nagini, tất cả chuyện này lão ong mật đã làm rất cẩn thận.” Khóe miệng nhếch lên một nụ cười trào phúng.

“Mà biện pháp dẫn dụ chủ hồn chỉ có một, đó là để Chúa tể Hắc Ám tự mình tìm tới cửa, đương nhiên lần này ‘Lời tiên đoán’ về sự xuất hiện của em cũng là một bước rất quan trọng.” Theo như ý nghĩ của người đàn ông, Harry không thể tin mà trợn to hai mắt, “Dumbledore, cụ ta... chẳng lẽ là vì lợi ích lớn hơn sao?”

Snape khẽ nhíu mày, ánh mắt sâu thẳm, “Vì lợi ích lớn hơn? Hừ! Đúng là việc mà lão ong mật kia sẽ làm. Harry, Lily và... bọn Potter kia sẽ không sao đâu, dù sao bọn họ chính là thành viên nòng cốt và là lực chiến đấu mạnh nhất của Hội Phượng Hoàng, Dumbledore cũng không phải là một con sư tử thuần túy.”

Harry có chút bất an kéo kéo góc áo người kia, “Nhưng mà, em vẫn lo lắng, nếu là như thế, cuộc chiến vào ngày 30 tháng 7 sẽ không thể tránh khỏi.” Snape đau lòng nhìn ánh mắt buồn bã của cậu, “Harry, không sao cả, ta cam đoan.”

“Anh không thể làm ra chuyện nguy hiểm!” Harry nhớ như in cảnh tượng Sev chết đi ở trước mặt cậu, loại đau đớn đến tê tâm liệt phế ấy cậu không muốn trải qua lần thứ hai.

“... Ừ, như em mong muốn, ta nghĩ ta còn chưa muốn để đứa con của ta mang họ Potter.”

“Ha ha, chúng ta chờ đến khi hết thấy đều kết thúc, thì đi thăm hỏi... cha mẹ em nhé, được không? Cũng không phải em muốn làm gì, chỉ là...”

“Ta biết, được rồi, ít nhất còn có một Potter làm người ta có thể chịu đựng được.”

Về mặt của Snape vặn vẹo ở nơi Harry nhìn không thấy. “Malfoy phu nhân sinh rồi, mời ta và em, ta nghĩ ta cần thương lượng với em.”

Harry giật mình, “Malfoy? Chẳng lẽ là Draco?” Harry lúc này mới nhớ Malfoy, cái thằng bé quý tộc kiêu ngạo ấy. “Ha ha, Sev, em muốn đi, em còn muốn mang theo camera... Có thể đưa Green đi cùng chứ?”

“Con mèo ngu xuẩn kia? Không!” Nhớ tới buổi sáng khi vừa tỉnh lại thì thấy một con mèo ủ trong lòng mình, sắc mặt Snape xanh mét đuổi cậu bé đang hí hửng ra khỏi thư phòng.

“Severus, cậu rốt cuộc cũng tới.” Lucius dường như đã đợi một hồi ở phòng khách, khi nhìn thấy Snape cùng Harry trong lòng hân hoan, khoe miệng nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt.

“Cissy đang ở trên lầu với Tiểu Long, ta nghĩ hai người sẽ không ngại mà thưởng thức một buổi trà chiều trước bữa tối đâu nhỉ.” Snape đồng dạng mỉm cười giả dối: “Đương nhiên, bất quá hi vọng địa điểm không phải là ở ngoài sân, tôi không bảo đảm sẽ làm ra những thứ gì với đám sủng vật đáng yêu của anh đâu.”

Lucius Malfoy ghen hòng, lại lập tức giả cười, “Được rồi, Severus, những con công ấy vẫn rất đáng yêu mà.”

“Phụt!” Harry nhin không được mà bật cười, nhìn hai người tỏ vẻ xin lỗi. Lucius cũng không để bụng, trước vẻ mặt đen thui của Snape, cầm tay phải của Harry lên.

“Ôi, Harry đáng yêu, Cissy có chuẩn bị chút điểm tâm, tôi nghĩ cậu nhất định sẽ thích.” Nói xong thì đi đằng trước để dẫn đường.

“Sev, ngài Malfoy thật thú vị.” Harry nhỏ giọng thì thầm.

“Hừ! Con công chết tiệt.” Snape cầm lấy tay phải cậu bé, âm thầm chùi đi dấu vết Malfoy để lại. “Em có tiếp tục chán ghét Malfoy cũng chẳng sao.”

Ngồi xuống không bao lâu, Snape cùng Malfoy đã nói từ tình huống của giới phù thủy hiện nay cho tới một trăm vấn đề về tri thức giáo dục con trẻ. Mà lúc này, người đánh vỡ bầu không khí quỷ dị ấy là bà Malfoy.

“Severus, hoan nghênh đã đến đây, ôi chào, cậu chính là Harry?” Harry ngượng ngùng tiếp nhận cái ôm xã giao của cô Narcissa xinh đẹp, đương nhiên còn có tầm mắt quét qua bụng mình.

“Xin chào, bà Malfoy.”

“Gọi tôi là Narcissa là được, Severus cũng gọi như vậy mà.”

Harry chỉ mỉm cười, nhưng Narcissa cũng không để ý, ôm một đứa bé yếu ớt ra từ chiếc nôi, trên gương mặt xinh đẹp của cô tràn ngập tình thương của người mẹ.

“Xem này, đây là Draco, Draco Malfoy.” Harry kích động đứng dậy, tò mò tiến đến. Chỉ thấy đó là một đứa bé nho nhỏ da thịt trắng nõn, hai mắt nhắm chặt, mũi miệng xinh xắn, cùng một mái tóc vàng thưa thớt. Thật là kỳ diệu mà.

“Nó chính là Draco? Rõ ràng khi còn bé đáng yêu như vậy cơ mà...” Harry thì thảo trong miệng, không nhìn thấy ý cười dịu dàng trên mặt Snape, nhưng hai người khác thì lại thấy được, cả hai đều rất đổi ngạc nhiên.

“Khụ, cậu có muốn ôm nó không?” Narcissa lên tiếng trước tiên.

“Có thể chứ?” Harry e ngại nhìn hai người kia, “Nó nhỏ như vậy...”

“Đương nhiên, như vậy này... Được rồi, rất dễ mà?” Harry thật cẩn thận ôm lấy Draco, mùi sữa trên người trẻ con xông vào mũi, thân thể mềm yếu cứ như không hề có trọng lượng vậy.

“Sev! Anh xem này, thật thần kỳ.”

Snape dung túng nhìn cậu bé vừa phấn khởi vừa cẩn trọng trước mặt mình, “Harry, không lâu nữa cậu cũng có con của mình mà.” Lucius nhắc nhở.

“A...” Mặt Harry ửng hồng, luống cuống trả đứa nhóc lại cho Narcissa, hai tay theo phản xạ mà vuốt ve cái bụng. Ba người thấy thế đều mỉm cười, sinh mệnh thật sự rất thần kỳ, không phải sao?

40. Chương 40: Hành Động

Đêm nay tối tăm hơn so với mọi hôm, tuy nói đã vào mùa hạ, nhưng những cơn gió đến từ ma pháp giới vẫn làm lòng người khiếp hãi.

Trên gương mặt cụ Dumbledore đã không còn nụ cười hiền lành như trước đây, “Lily, James còn có Sirius, các trò chuẩn bị xong chưa?” Trong nhà Potter, mọi người ai nấy sắc mặt trang nghiêm, Lily cắn chặt môi ôm đứa con vào lòng, đứa bé dường như bị ôm đến khó chịu nên nỉ non ra tiếng.

“Ôi, không cần khẩn trương như thế, Lily, nhóc Cruise khó chịu kìa, chúng ta đã có chuẩn bị đầy đủ rồi mà.”

Đúng vậy, đứa bé này tên là Cruise Potter.

“Albus, chúng ta có thể tin tưởng lời tiên tri không biết ai để lộ kia sao? Như thế này thật sự có thể đánh lại Voldemort sao?” Lily lo lắng nhìn về phía chồng mình, mà James lúc này thì lại đang tràn đầy ý chí chiến đấu.

“Yên tâm đi Lily, chúng ta phải tin vào giáo sư Dumbledore, lần này nhất định có thể.” Sirius ở một bên phụ họa.

“Được rồi, hi vọng là thế...”

Sau khi nhóm người Tử Thần Thực Tử chịu đựng lửa giận của vị đại nhân kia, phụng mệnh đi đến thung lũng Godric. Bọn họ đều không rõ, vì sao đối phó với một oắt con mà lại cần đến vị đại nhân kia tự mình đi làm.

“Tự ta muốn xem cái thằng nhóc sẽ đánh bại ta trong lời tiên tri đó có chỗ nào hơn người.” Trên gương mặt dữ tợn của Voldemort nở một nụ cười châm biếm, lý trí của gã đã dần biến mất, trường sinh linh giá tiêu tan làm lòng gã nảy sinh bất an, nhưng mối hận thù đối với Dumbledore cùng Hội Phượng Hoàng đã bao trùm phần bất an này. Gã là kẻ vĩ đại nhất cũng hùng mạnh nhất, cho nên gã đã cùng Bellatrix Lestrange và một vài Tử Thần Thực Tử sùng bái gã lên đường, đi đến chiến trường có thể ghi vào sử sách kia.

Voldemort để Tử Thần Thực Tử vây quanh nhà Potter trạch, còn gã thì tự mình đi trước.

“Chủ nhân! Xin để bề tôi đi cùng ngài.” Vẻ mặt Bellatrix điên cuồng, mê mẩn nhìn gã đàn ông khiến ả nguyện trung thành nhiều năm kia.

“Không, không cần, ta muốn đích thân đi chứng kiến, chứng kiến cái thứ gọi là lời tiên tri kia đối với ta, Voldemort này, là hoàn toàn không có tác dụng, ta là kẻ hùng mạnh nhất!” Bella kích động đến run rẩy, bất an trong lòng cũng bị sự kích động này đè ép.

“Yes, my lord!” Cúi người hôn lên vạt áo gã.

Lily cẩn thận ẩn nấp trong gầm hầm đã sớm chuẩn bị tốt, còn bản thân cô và Cruise ở trong căn phòng kia chỉ là hình ảnh giả do ma pháp tạo ra, tuy không mong nó sẽ che mắt Voldemort thật lâu, nhưng chỉ cần phút chốc thôi, phút chốc là tốt rồi.

Hành động lần này bởi vì Chúa tể Hắc Ám tự mình đi làm, Snape cũng không bị triệu tập, Lucius Malfoy và hãn trước đó đã đạt thành hiệp nghị với Dumbledore. Dumbledore đương nhiên rất vui mừng, có thêm đồng minh dù sao cũng tốt hơn so với việc có thêm kẻ thù.

“Bất quá ta thật không ngờ Malfoy cùng Severus anh đây lại quay ngược mũi giáo vào lúc này, thật sự rất đúng lúc a.” Dumbledore mỉm cười đầy sâu xa, nhưng cũng đáp ứng điều kiện: “Hảo, xét thấy hành động của các anh, lần này sau khi kết thúc, các anh sẽ có được kết quả mà mình muốn, Slytherin vẫn giữ tính kế như vậy.”

Snape nghĩ rằng nếu Voldemort rơi đài, thân phận Thực Tử đồ của hãn và Lucius nhất định sẽ bị bại lộ, như vậy giờ phút này làm đồng minh với Dumbledore – kẻ có địa vị vững chắc ở ma pháp giới, là việc không thể tốt hơn được nữa. Mặc dù vì lẽ đó mà mình đã cam kết làm giáo sư ở Hogwarts hai mươi năm đồng thời cung cấp độc dược cho Hội Phượng Hoàng, nhưng mà, đối với hãn bây giờ thì đây là kết quả tốt nhất.

Đám người Tử Thần đồ làm sao cũng không ngờ trong lúc mai phục đã bị người của Hội Phượng Hoàng theo dõi, bọn họ thậm chí không phản kháng được bao nhiêu thì đã bị thần chú đánh trúng, chỉ có số ít còn đang gắng gượng, nhân số tham gia hành động lần này rất ít, bởi vì quá khinh địch.

“Bọn mi làm sao vậy? Muốn chạy trốn hả?” Bella điên cuồng vừa quay đầu quở mắng những đồng lõa khác, vừa phóng lời nguyền.

“Avada Kedavra!”

Một tia sáng xanh lục từ đám thực tử đồ đột nhiên đánh về phía ả, trước khi ngã xuống, Bella không thể tin mà trừng về phía người đàn ông đội mũ trùm, một mái tóc bạch kim như châm vào mắt ả.

“Bella, thật xin lỗi.” Lucius lẩm bẩm. Dù sao cũng là chị gái của vợ mình, nhưng sự tồn tại của ả đã là một sự uy hiếp không nhỏ, vì lợi ích lớn hơn... Lucius Malfoy dứt khoát đi về phía những thành viên đã sớm biết được tình huống của Hội Phượng Hoàng. Đám Tử Thần Thực Tử còn lại đã bị bắt được.

Bên kia, Voldemort vượt lên vết thương trên ngực, ánh mắt dần tan rã, châm chọc biết bao, Muggle mà mình xem thường nhất, thế nhưng bản thân lại chết vì đạn được của Muggle. Trong mơ hồ, gã nhìn thấy một cụ già.

“Tom, cậu cuối cùng vẫn là tự hại mình.”

“A... Khụ khụ, Dumbledore, ta tính sai, vì sao?” Dumbledore thương xót nhìn cậu học trò ngày xưa của mình đang chập vạt trên mặt đất. “Đây là vấn đề vì cậu mà chuẩn bị đã lâu, chỉ là cậu quá đa nghi...”

Thanh âm bên tai Voldemort đã rất mơ hồ, trong đầu nhớ về mùa đông năm ấy, sự hào hứng khi mình nhận được thư thông báo nhập học ở Hogwarts, ký ức này, đã lâu lắm rồi. Dumbledore, tôi không có bại bởi ông, tôi chỉ là thua bởi mình.

Ngày hôm sau.

“Voldemort đã chết? Thật sao?”

“Ồ ô, rất cực...”

Nhật báo Tiên Tri đăng ảnh Voldemort tử vong cùng Thực Tử đồ bị bắt giam, giới phù thủy sôi trào! Nổi ám ảnh khủng bố rất lâu kia đã tan biến, ma pháp giới đã hoà bình!

“Sev, thật không?” Harry hoảng hốt nhìn về phía người đàn ông, “Thật sao, lần này em thật sự không bị mất đi bất luận thứ gì sao?”

Snape thả lỏng khoe miệng, buông bức thư trong tay ra. “Ừ, hết thủy đã kết thúc rồi, ta còn ở đây, bọn họ cũng đều an toàn.” Snape đón lấy cậu bé đang kích động, tùy cậu bật khóc trong lòng mình. Lá thư vừa rồi là do Bộ Pháp Thuật gửi tới thông báo rút đơn kiện đối với hắn, bởi vì Dumbledore đã làm chứng hắn và Lucius Malfoy là gián điệp do Hội Phượng Hoàng xếp vào Thực Tử đồ, bởi vậy mà được miễn tội, mà châm chọc chính là, bọn họ sẽ trở thành cái gọi là anh hùng.

“Sev, thật sự thay đổi rồi, em...” Trong lòng Harry như có trăm loại cảm thụ, mình mang đến tin tức của tương lai, sự tuyệt vọng lúc ban đầu hết như không hề tồn tại, kết quả tốt đẹp cứ như đang nằm mơ. Nâng khuôn mặt của người đàn ông lên, xúc cảm cùng độ ấm chân thật, hương vị quen thuộc, còn có nụ hôn nóng cháy... Snape không biết phải làm sao để trấn an người yêu dễ xúc động nhưng rất yếu ớt này, chỉ đành dùng hành động để chứng minh sự hiện hữu của mình.

Tương lai thay đổi đã bắt đầu từ rất sớm, chỉ là kết quả hiện tại là cái kết tốt nhất trong tưởng tượng. Dumbledore thoải mái ngồi ở Hogwarts, các giáo sư bên cạnh đều tươi cười sáng lạn, những nụ cười mà kể từ khi Voldemort đột kích chưa từng xuất hiện lần nào. Học sinh Slytherin nhìn ba Nhà khác kích động phấn khởi, trong lòng vô cùng phức tạp, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ là vẫn có chút không cam và oán trách, nhưng trên đời không có gì là vẹn cả đôi đường. Hogwarts vẫn trở thành địa phương an toàn nhất ấm áp nhất, cho dù là Voldemort, cũng thấy quyến luyến nơi đây...

41. Chương 41: Thay Đổi Hết Thảy

Hogwarts đã bình yên như trước đây, chuyện Voldemort rơi dài tuy đã trôi qua khá lâu rồi, nhưng đề tài này vẫn được đám học trò lấy ra thảo luận. Trên cơ bản, Harry trừ bỏ đi học cùng học trò Slytherin, thời gian còn lại đều là ở dưới sự săn sóc của Snape, mà đám rắn nhỏ bởi vì sợ hãi sự uy nghiêm của Snape, nên không hề làm khó Harry, đương nhiên cũng không ai dám làm như thế. Cho nên điều khiến cho Harry buồn rầu chính là đến hiện tại cậu vẫn chả có bạn bè gì.

“Bà Pomfrey, con nghĩ con có thể xuất viện rồi, dù sao cũng không có việc gì...”

“Không! Trò phải có tự giác chứ, với thân thể trò hiện nay còn biện bạch cái gì nữa, thật là, vậy mà trò cũng dám ưỡn bụng chạy băng băng như thế!” Bà Pomfrey giận dữ quả mắng đến nỗi làm Harry đỏ bừng cả mặt.

Harry kỳ thật rất oan ức, hôm trước chỉ vì muốn theo sát bước chân của Snape, sao biết được tốc độ của anh ấy lại nhanh như vậy, mình đành phải chạy chậm theo, chỉ là bụng đột nhiên đau đớn làm cậu té xỉu, ký ức cuối cùng chính là vẻ mặt sốt ruột của người đàn ông.

“Dạ, con biết sai rồi.” Harry e sợ sự uy nghiêm của bà Pomfrey nên không dám giải thích nhiều.

“Trò nên biết, còn hơn một tháng nữa là sinh rồi, hiện tại thân thể của trò tự cải tạo vài chỗ, đây là thời điểm quan trọng nhất.” Harry ngượng ngùng đồng ý, hai tháng này cậu cũng xấu hổ mà phát hiện ra cái địa phương đáng thẹn kia phát sinh thay đổi, biểu hiện rõ ràng nhất chính là nơi ấy đã có thể dễ dàng bao bọc ‘vật kia’ của người đàn ông, hơn nữa còn có thể phân bố chút chất lỏng làm cậu cực xấu hổ.

Nghĩ đến ánh mắt sâu thẳm cùng nụ cười mờ ám của Snape vào lúc ấy...

Bà Pomfrey thấy gương mặt cậu bé đỏ bừng, nghĩ rằng mình rằng dạy có hiệu quả, sáng khoái rời khỏi phòng bệnh.

“Ôi. Thật là tai họa mà!” Harry chán nản chôn mình trong chăn.

“Hừ! Đích thật là một tai họa.” Giọng điệu trầm thấp bao hàm châm chọc làm thân thể Harry cứng đờ, lập tức cắn chặt môi ra nửa cái đầu.

“Hi... Sev, tan học rồi sao?” Snape tiến lên đem cậu bé ở trong chăn đào ra, không hề trả lời, hắn không muốn nói hắn bỏ lớp tới đây.

“Hừ, tính cách Gryffindor vẫn được em thể hiện hết sức nhuần nhuyễn nhỉ, dám chạy như thế?” Sau gáy Harry bị bàn tay to khỏe chế đến khó chịu, nhưng lại không dám khiêu khích người đàn ông đang phần nộ này, đành mở to đôi mắt xanh lục ướt át, lấy lòng mà tiến lên cọ cọ hai má người kia.

“Sev, em biết sai rồi, hơn nữa, lúc ấy anh đi nhanh quá, khi đó anh sao vậy?”

Ngay khi Snape nhìn thấy Harry, cơn tức giận đã giảm đi không ít, thấy cậu bé nói sang chuyện khác, dường như nghĩ đến chuyện không tốt gì đó, hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt chán ghét.

“Lão ông mặt Dumbledore kia muốn chúng ta tham gia tiệc chúc mừng ở trang viên Potter, hừ! Chết tiệt Gryffindor.”

Harry ngẩn người, “Không đi cũng được chứ?”

Người đàn ông liếc nhìn Harry, khô khan mở miệng: “Em không muốn đi thăm cha mẹ của em cùng con... cậu cha đỡ đầu kia sao?” Harry không kịp phản ứng, lập tức nhìn thấy vẻ mặt chán nản của người kia, không khỏi bật cười, chôn đầu ở cổ của hắn. “Ah, Sev, cảm ơn anh, chúng ta chỉ đi một chút liền trở về, em... em không định làm gì khác, họ có cuộc sống của mình. Hơn nữa, em đã có gia đình của em.”

Harry nói xong có chút xúc động, Sev, không lâu trước đây, Sev của mười mấy năm sau cùng với Sev của hiện tại thì thoảng lại trùng khớp lên nhau, mà bây giờ Harry đã phân không ra ai là ai, người yêu của cậu, cuối cùng đã cho cậu một gia đình. Đối với cha mẹ của mình, từ lúc xác nhận bọn họ bình an, cậu cũng đã an tâm.

Khi Snape nghe đến từ ‘Gia đình’ không khỏi ôm chặt cậu bé, trong ấn tượng lúc còn bé, gia đình tràn ngập bóng tối tuyệt vọng ấy, khi được nói ra từ miệng cậu bé thế nhưng hắn lại cảm thấy nó thật tốt đẹp.

“Harry... Cảm ơn.” Harry thấy người đàn ông run rẩy thì biết hắn đang kích động, đau lòng kéo đầu người kia áp lên bụng mình, ngón tay xuyên qua những lọn tóc đen. Căn phòng yên tĩnh được ánh nắng chiếu vào trở nên đặc biệt sáng ngời và cũng ấm áp lạ thường. Bà Pomfrey lặng lẽ rời khỏi cửa phòng, ngón tay lau đi bọt nước ở khóe mắt.

Mấy ngày sau.

Harry khấn trương kéo áo chùng trên người, “Sev, anh thấy thế nào?” Snape rối rắm vì buổi tụ hội, “Được rồi, cậu Snape, áo chùng trên người em đã bị em mặc thử ba lần, chắc em không ngại nếu chúng ta vắng mặt ngày hôm nay?”

“Ôi, được rồi, em chuẩn bị xong rồi, Sev. Chúng ta đi thế nào đây?”

Snape lấy ra một cái hộp, “Khóa cổng?” Snape ôm lấy Harry rồi khởi động khóa cổng thông đến nhà Potter, sau một hồi tối tăm cả hai hạ xuống tại một vườn hoa.

“Severus, anh đã đến!” Dumbledore là người đầu tiên chú ý tới, còn một vài thành viên Hội Phượng Hoàng khác thì đa phần không hề để ý đến họ, đương nhiên cũng có mấy người, bày ra vẻ mặt phiền chán.

Buông Harry ra, khi Snape nhìn thấy phản ứng của mọi người thì trong lòng hừ nhẹ, nhưng trên mặt không có biểu cảm gì.

“Dumbledore, chúng tôi sẽ không ở đây lâu, chúng tôi còn có việc.” Ánh mắt Dumbledore lấp lánh, hiền lành tươi cười. “Được rồi bọn nhỏ, ta nghĩ các anh hẳn nên ném thử đồ ăn do Lily làm, hai người đã bỏ lỡ vài món ngon rồi.”

Harry cúi nệ đứng bên Snape, ánh mắt bất thiện của một số người làm cậu rất không thoải mái, tự biết vị trí xấu hổ của Snape. Lòng bàn tay căng thẳng, Harry ngẩng đầu nhìn sang bên cạnh, Snape mỉm cười thật nhạt với cậu, để bình tĩnh đứng bên cạnh hẳn xem hẳn xã giao.

“Sev, em ra ngoài ngồi một chút nhé.” Harry ăn tiệc tối mà chẳng hề thấy ngon, có chút bực mình. Snape nhìn ra bên ngoài, “Ừ, chờ đi xa.”

Harry chống lưng ra ngoài, vừa nãy cậu nhìn thấy cha mẹ của mình và cha đỡ đầu, thấy bọn họ tươi cười sáng lạn, trong lòng có một cảm thụ nói không nên lời. Hít vào một hơi thật sâu bầu không khí mát lành, cậu tìm đến băng ghế dài mà ngồi xuống, chuẩn bị đợi Snape gọi về, bạn biết đấy, sau khi nhìn thấy cha của mình đối xử không tốt với Sev, trong lòng Harry tức giận nhiều hơn là vui vẻ khi nhìn thấy bọn họ.

“Harry...” Lily ôm bé Cruise đến gần cậu bé đang im lặng nọ, khi đối diện với ánh mắt của cậu thì ngừng lại.

“Ngài khỏe chứ, bà Potter.” Lily sau khi ngáy người một lúc thì nở nụ cười, “Gọi tôi là Lily đi, tôi cũng gọi cậu là Harry nhé.”

Trong lòng Harry có chút ấm áp, “Được, Lily...”

Harry không biết nên nói gì, ánh mắt lại bị đứa nhỏ trong lòng Lily hấp dẫn.

“Đây là Cruise sao?”

“Ah, đúng thế, tôi vẫn thấy Cruise rất giống cậu. Cho nên mới cảm thấy thân thiết đi.” Harry phức tạp nhìn sang Lily đang trêu chọc đứa con ở bên cạnh, ấm áp đến không dám nhìn thẳng, thậm chí hâm mộ đứa nhỏ trong lòng cô.

“Có thể cho tôi ôm nó chứ?”

“Đương nhiên rồi, đây.”

Đứa bé nho nhỏ tò mò đánh giá cậu, đôi mắt xanh lục đầy khờ dại, cái miệng nhỏ nhắn “phù, phù ” muốn nói gì đấy. Đây là đứa bé vốn nên tên là Harry...

“Ah, vốn tôi và James định đặt tên cho nó là Harry đấy.” Lily dường như nghĩ đến điều gì đó, mỉm cười nhẹ nhàng nhìn cậu. “Nhưng đã có một Harry mất rồi.”

Nhưng đã có một Harry! Harry có chút hốt hoảng, đã có mình sao?

“Harry!” Thanh âm trầm thấp nhưng nhu hoà khiến Harry tỉnh lại, xoay người nhìn đến một đôi mắt đen dịu dàng.

“Sev...” Lily đứng lên đầu tiên, “Snape, mình đang trò chuyện với Harry.” Lễ độ gật đầu, trước vẻ mặt bất an của Harry, Snape tiến lên ôm lấy bả vai gầy yếu của cậu, mới quay đầu nhìn vào đôi mắt giống hệt Harry của Lily.

“Cám ơn cô đã sẵn sóc cho Harry, bà Potter, chúng tôi cáo biệt trước.”

“Sn... Không, Severus, đến bây giờ cậu vẫn không thể tha thứ cho mình sao?” Cơ thể Snape khựng lại một chút, sắc mặt bình thản nhìn cô: “Tôi cũng không có gì đáng để cô xin lỗi, năm đó cô nói không sai, tôi là một Slytherin, nhưng...” Cúi đầu, như dỗ dành mà vỗ về mái đầu của cậu bé.

“Hiện tại đều không còn quan trọng nữa rồi”. Lập tức dùng khóa cảng trực tiếp biến mất tại vườn hoa, không hề nghe thấy tiếng Lily thì thào: “Thật xin lỗi, chúc cậu hạnh phúc...”

42. Chương 42: Sinh Con

Trở lại Spinner’s End, Snape trầm lặng không nói gì, vẻ mặt như đang nhớ lại điều gì đó làm lòng Harry chưa xót. Ngồi lên ghế sofa, Harry khoanh hai chân trên chỗ ngồi. Snape cũng ngồi xuống cạnh cậu, nhắm mắt lại như đang dưỡng thần, nhưng nếp nhăn giữa hai hàng lông mày chứng minh rằng cũng không phải như vậy.

Harry cắn chặt môi dưới, cuối cùng mở miệng. “Sev, Anh... hối hận sao?” Thanh âm đột ngột quanh quẩn trong căn phòng yên tĩnh, Snape lập tức mở to hai mắt, chống lại đôi mắt đau thương của cậu bé. “Hối hận cái gì? Yêu em sao?” Harry khiếp sợ ngẩn đầu nhìn người đàn ông đang phẫn nộ.

“Không.. Sev, em không biết, em cho rằng...” Harry không biết mình đang nói gì nữa, vừa rồi Sev nói yêu mình sao? Người đàn ông hướng nội chưa bao giờ biểu đạt tình cảm của mình này....

Snape chẳng qua nhớ đến trước đây vì để tìm kiếm sức mạnh và để Lily không bị đám học trò trong cùng một Nhà chỉ trích mà gọi cô là ‘Máu Bùn’, rời xa cô ấy, thế nhưng những lời của Lily khi đó vẫn làm hằn sâu đến.

“Harry, Lily...”

“Sev! Em biết, xin lỗi anh.” Harry không đành lòng nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của người đàn ông, Sev của cậu....

Snape trấn an cậu bé, “Hãy nghe ta nói Harry, kỳ thật ta muốn nói, trước đây Lily vẫn luôn là hơi ấm duy nhất của ta, cho nên ta rất ý lại, cho rằng đó là tình yêu...”

Người đàn ông hôn lên trán Harry, chỉ nghe hần thì thào bên tai: “Harry, chờ đến khi đứa bé sinh ra, chúng ta kết hôn đi.” Snape nâng tay phải của Harry lên, hôn xuống vị trí đang đeo nhẫn. “Trước đó, hãy học tin tưởng bạn đời của em.”

Đúng thế, tuy Harry không nói gì, nhưng nỗi bất an cho tới nay của cậu vẫn truyền đến Snape, “Em, Sev, em sẽ, anh biết đấy, em chỉ là quá yêu anh.” Không muốn lặp lại đồng dạng lý do khiến con tim đau nhói.

Dán lên đôi môi hơi lạnh của người đàn ông, tinh tế ma sát, “Sev, sao em có thể yêu anh như vậy?” Yêu đến không giống chính mình, như một tảng đá bén nhọn bị mài mòn, không còn sắc sảo khi đối mặt với tình yêu. Hai mắt Snape nóng lên, làm nụ hôn này thêm sâu.

“Bởi vì em yêu chính là ta... gọi tên ta đi.” Harry nếm thấy vị nước mắt của mình, chỉ là không còn chua xót như trước đây.

“Vâng, Sev.. sev...”

Bởi vì ngày sinh gần kề, Harry không thể không nghỉ học, ở nhà nghỉ ngơi điều dưỡng, mà Bibi thì càng thêm thần kinh.

“Ôi chào, tiểu chủ nhân sắp ra rồi, Bibi thật vui sướng, cũng thật khấn trương, Bibi sẽ tăng thêm dinh dưỡng cho chủ nhân Harry.” Snape thỏa mãn gật đầu, nhưng Harry khóc không ra nước mắt, thêm dinh dưỡng chính là tăng gấp đôi đồ ăn và độc dược.

“Cục cưng ơi, con mau ra đây đi.”

Ai ngờ câu này thành lời tiên tri.

Vào nửa đêm.

“A, Sev...Bụng...” Harry đau đớn nằm ngửa trên giường, ở bên cạnh, Snape cuống quýt đứng dậy.

“Sao vậy Harry?”

“Hình như sắp sinh!” Lập tức sắc mặt Snape trắng bệch giống hệt Harry.

“Đợi một chút, ta lập tức đi gọi bác sĩ! Bibi, chăm sóc chủ nhân!”

Sau một trận rối loạn, bác sĩ St. Mungo liền tới đây, nhìn thấy người mang thai là nam phù thủy thì lập tức biến sắc.

“Là nam phù thủy, phải nhanh lên!”

Harry cảm thấy từng đợt đau đớn từ bụng dưới truyền đến, trong mơ hồ nghe theo lời bác sĩ mà mở hai chân ra, tiếp theo đó là dùng sức thở sâu, miệng không khỏi hét to.

Snape nghe thấy tiếng la hét trong phòng của Harry, hận không thể xông vào, nhưng bác sĩ không cho phép, chỉ đành sốt ruột không ngừng đi qua đi lại ở bên ngoài phòng, “Chết tiệt, sao lại lâu như vậy?” Kỳ thật chỉ mới qua mười lăm phút thôi, nam phù thủy khi sinh con thuận lợi hơn so với nữ phù thủy nhiều, ngược lại, nam phù thủy cũng khó mang thai hơn nữ phù thủy.

Ngay lúc Snape muốn xông vào thì một tiếng khóc vang lên. “Oa oa ——” Lúc này đã là sáng sớm, ánh nắng chiếu vào phòng, Snape tiến vào liền thấy cậu bé đang suy yếu mỉm cười với mình. Bác sĩ tươi cười chân thành tiến lên trao đứa bé lại cho hắn. “Là một bé trai khỏe mạnh, chúc mừng ngài, ngài Snape.”

Cứng ngắc tiếp nhận đứa con, thằng bé nho nhỏ đỏ au đang nhắm chặt hai mắt, cái miệng nhỏ nhắn kêu khóc thật lớn, luống cuống nhìn về phía Harry.

“Cho em xem với, Sev.” Sinh con cơ hồ hao phí toàn bộ khí lực của cậu, Harry giây phút muốn ngồi dậy nhưng bị Snape ngăn lại. Các bác sĩ sau khi nhận thù lao từ Bibi thì liền rời đi, để lại không gian ấm áp cho ba người.

“Ôi, trông như con khỉ ấy.” Harry nhú mày, làn da đỏ au, tóc đen thừa thớt, còn mặt mũi thì nhăn nhoe. Snape đặt đứa con đã khóc đến mệt xuống bên cạnh Harry, liếc Harry một cái.

“Đứa nhỏ nào mới sinh cũng đều như thế cả.” Snape hôn lên vàng trán dầm mồ hôi của Harry, “Cám ơn em, Harry.” Xúc động trong lòng hắn chỉ một câu cảm ơn là biểu đạt không hết, chuyên chú nhìn kết tinh nhỏ nhỏ, thuộc về hai người họ, ở góc độ Harry nhìn không thấy, rơi xuống một giọt lệ.

Bibi đã nhanh chóng dọn sạch phòng, Snape đưa chai được hồi phục thể lực mới vừa làm xong cho Harry, thấy cậu do dự một chút nhưng vẫn uống hết, vẻ mặt nhu hòa.

“Trước ngủ thêm đi.” Harry thấy vẻ mặt mệt mỏi của người đàn ông, bận cả một đêm khiến Snape thoát nhìn tinh lực cạn kiệt. Bỗng khựng lại một cái, “Đứa nhỏ thì sao?”

Nhìn về phía đứa con đang ngủ say trong khuỷu tay Harry, “Ngủ ở giữa, tư thế ngủ của em hẳn cũng không tệ lắm.” Snape đang muốn cởi nút thắt áo chùng, nhưng khi cúi đầu nhìn xuống, hoá ra mình đã mặc đồ ngủ đi tới đi lui cả một đêm. Harry cũng phát hiện điều đó, cười nhẹ thúc giục người kia lên giường. Snape cẩn thận ngủ bên cạnh đứa con, ngay chớp mắt là hương sữa trên người trẻ con. Nhìn chăm chú bé cưng hồi lâu, Snape mới chống đỡ hết nỗi mà say ngủ, Harry đau lòng hôn người đàn ông, thấy đứa con ngủ thật ngon, cũng khẽ hôn lên trán nó, rồi cậu thiếp đi.

Harry cùng Snape tỉnh lại trong tiếng khóc lạnh lạnh.

“Làm sao vậy?” Harry mơ màng, “Merlin ơi, là bé con, Sev.” Snape tỉnh lại liền thấy Harry đang luống cuống ôm đứa nhỏ dỗ dành, “Sev, làm sao bây giờ, nó bị sao vậy anh?” Cơn buồn ngủ đã sớm biến mất, Snape nghĩ đến điều gì đấy, “Có thể là đói bụng chăng?” Một câu khiến Harry cứng đờ.

“Đói bụng? Nhưng... nó ăn gì?” khóe miệng Harry giật giật cảm thấy trước ngực ướt át, cúi đầu nhìn xuống, hoá ra chiếc áo ngủ rộng rãi đã bị đứa con kéo xuống, cái miệng nhỏ xíu đỏ hồng dán lên ngực cậu, thậm chí ướt một mảng da thịt.

“Sev!” Snape nín cười gọi Bibi chuẩn bị bình sữa, đứa nhỏ dường như bất mãn vì không có sữa nên sắp khóc lớn.

“Ôi chào, ngoan nào, sữa sắp tới rồi. Á...”

Harry khóc không ra nước mắt muốn kéo hạt đậu đỏ trước ngực bị thằng bé cắn ra, ngược lại nhìn vào đôi mắt ngậm cười của người đàn ông.

“Sev, anh mau nghĩ cách đi.”

“Khụ, nhóc Cullen thực hoạt bát.”

“Ah? Đứa bé tên là Cullen sao?” Snape dùng ngón tay chạm nhẹ vào sườn mặt non mềm của bé Cullen, “Ừ...”

“Chẳng lẽ anh đã sớm nghĩ tên cho con?” Snape chuyên chú trêu chọc bé Cullen không hề ngẩng đầu lên, hẳn sẽ không nói cho Harry biết từ mấy tháng trước hẳn đã bắt đầu suy nghĩ về việc này.

“Bibi mang thức ăn đến cho tiểu chủ nhân!” Bibi đến làm Harry không tiếp tục truy hỏi, chỉ cầm bình sữa không biết nên cho ăn thế nào.

“Sev, anh làm đi. Em ôm Cullen.” Snape há miệng nhìn bình sữa trong tay, biết đấy, thứ này cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện trong tay hẳn.

“Nhanh lên anh, Cullen sắp khóc rồi.” Harry thúc giục.

Snape trức trặc đưa núm vú cao su đến miệng bé Cullen, bé ngửi thấy mùi sữa liền há mồm ngậm lấy, cái miệng nhỏ nhắn dùng sức mà mút. Snape thả lỏng động tác cứng ngắc, ngạc nhiên nhìn sinh mạng bé bỏng này.

“Thật sự là đói lắm rồi.” Harry tỏ ý xin lỗi mà hôn trán Cullen, quay đầu nhìn thấy vẻ mặt hiếm khi đại náo của người đàn ông, lại cảm thấy người này thật sự rất đáng yêu.

“Sev, cảm ơn anh.” Snape nhếch khóe môi, ánh mắt đặc biệt dịu dàng nhìn người yêu cùng con nhỏ dưới ánh mặt trời, “Không, là ta cần cảm ơn em, Harry...”

43. Chương 43: Draco

Bởi vì Harry cùng Snape cũng không phải là người phô trương, cho nên hôn lễ chỉ mời vài người quen, giáo sư Hogwarts, một nhà Potter cùng một nhà Malfoy đều được mời đến nhà mới của họ. Bởi vì hoàn cảnh ở Spinner's End không thích hợp cho con cái trưởng thành, Snape đã mua một căn biệt thự nhỏ ở thế giới Muggle.

“Chúc mừng cậu, Severus còn có Harry nữa.” Lucius tươi cười chân thành chỉ dành cho người nhà cùng bạn thân, trên gương mặt anh tuần cứ như được mạ lên một tầng sáng vàng.

“Cảm ơn.” Ánh mắt Snape dịu dàng, một thân lễ phục màu đen cùng mái tóc đen chỉnh tề làm hẳn có vẻ vô cùng chói mắt. Harry thì ôm bé Cullen tiếp đón đám người Dumbledore.

Narcissa đẩy chiếc xe em bé đi đến vườn hoa ngồi lên ghế dài bên cạnh Harry.

“Harry, mệt lắm không?” Harry luống cuống đón nhận vòng ôm của cô, sắc mặt bởi vì mới sinh xong không lâu lại thêm mệt nhọc của ngày hôm nay nên có chút nhợt nhạt.

“Vâng, kỳ thật cũng ổn, mọi việc đều do Sev an bài cả, ah, Draco nhanh lớn quá.”

Harry ngạc nhiên nhìn nhóc Draco trong chiếc xem em bé, nó đã có thể ngồi dậy được rồi, thằng bé mở to cặp mắt màu lam xám giống hệt cha mình, vẻ mặt tò mò nhìn bé Cullen trong tay Harry. Làn da của bé Cullen đã không còn đỏ au như khi mới sinh, mà có vẻ vô cùng trắng nõn, một đôi mắt xanh lục thật to to

mò chuyển động, cánh tay nhỏ bé quơ quơ muốn tới gần đứa bé bạch kim kia, miệng thì “phù, phù” không biết đang nói gì.

“Ha ha, xem Draco muốn nhìn bé Cullen kia.” Harry hiểu rõ, bảo Bibi trải một tấm vải lên bãi cỏ, cẩn thận đặt bé Cullen lên trên, mà khi bé Draco nhìn thấy Cullen thì hai mắt vẫn không hề di chuyển cứ nhìn thẳng bé mãi, ngay khi Narcissa buông nó xuống thì nó liền vênh mũi, hoạt động tứ chi béo đơ đơ, bò về phía mục tiêu.

Khóe miệng Harry giật giật nhìn lên bé cưng bạch kim bò ra sau con mình, ‘bẹp’ một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn kia liền gặm lên khuôn mặt nho nhỏ của con trai nhà mình, xấu hổ nhìn về phía Narcissa, chẳng qua là vị phu nhân kia thì nhướn cười cao thâm, ánh mắt Harry lóe sáng, được rồi, không thể không thừa nhận Draco khi còn nhỏ thực sự rất đáng yêu, con trai mình cũng không tính là thiệt thòi.

“Severus, xem ra Draco thực thích bé Cullen nha.” Giọng điệu ngâm nga cộng với nụ cười bí hiểm làm cho gương mặt đen thui của Snape khi nhìn thấy hình ảnh vừa rồi nay còn đen hơn.

“Hừ! Sao tôi lại thấy đứa con đáng kiêu ngạo của anh lại có tính cách Gryffindor như vậy hử?” Khóe mắt ngó đến vẻ mặt bị ghen của Malfoy làm tâm tình hẳn tốt hơn nhiều, Snape không thèm để ý tới hắn ta. Ánh mắt dịu dàng nhìn Harry cùng con trai của mình.

Bản thân cho tới bây giờ đều chưa từng nghĩ qua sẽ có một ngày như vậy, có một gia đình đầy đủ, có vợ có con...

Lucius giả vờ không khóe mắt ướm át của bạn tốt, rồi đi một lát, trong tay lại có thêm hai ly rượu, đưa cho Snape một ly, “Chúc hạnh phúc!” Snape nhếch môi mỉm cười, trong đôi mắt là ý cười cùng sự cảm kích.

“Chúc cho tình hữu nghị vĩnh viễn.” Không đợi Lucius phản ứng liền uống cạn ly rượu, nếu không nhìn thấy vành tai ửng đỏ của hắn thì vẻ mặt đỏ của hắn vẫn rất có sức thuyết phục. Lucius nhìn về phía vợ con của mình, hai mắt lấp lánh, chỉ là được che giấu rất tốt.

Bên kia.

Draco mở to mắt nhìn chăm chăm vào em bé trước mặt mình, miệng em bé thỏ ra bọt nhỏ, đôi mắt xanh lục còn đẹp hơn so với ngọc lục bảo trên cổ tay áo của cha mình, tóc đen thật mềm.

“Thu! ” (muốn!)

Hoạt động cái mũi nhỏ, bàn tay nhỏ xíu chọt chọt khuôn mặt của em bé, khuôn mặt nhỏ nhắn của Draco trông nghiêm túc lắm, thứ so với nãi nãi (bầu sữa) của mẹ còn mềm hơn nhất định cũng ngon hơn, vì thế há miệng có hai cái răng nhỏ nhào tới —— “Oa oa —— oa!”

Một trận gào khóc nghiêng trời lệch đất đã kêu gọi sự chú ý của Harry cùng Narcissa đang nói chuyện phiếm với nhau, hai người chỉ thấy Draco nhìn bé Cullen với vẻ mặt oan ức, mà khuôn mặt bé Cullen thì có thêm dấu ấn của hai cái răng nhỏ cùng một bãi nước miếng. Ai cha...

“Narcissa, tôi nghĩ Draco thật sự rất thích Cullen...”

Năm năm sau.

Trên chiếc giường ấm áp do nắng sớm, Harry sau khi trải qua một đêm vận động thì mệt mỏi mở mắt không nổi, Snape nhẹ nhàng mặc quần áo, bản thân còn phải đến Hogwarts dạy học. Mấy năm qua, phương thức dạy học của Snape đã làm toàn bộ học trò đều sợ hãi hoặc là kính nể vị viện trưởng Slytherin trẻ tuổi nhất trong lịch sử này. Mái tóc hơi dài màu đen phủ lên hai bên sườn mặt, bởi vì ẩm thực có quy luật mà màu da khỏe mạnh dưới ánh sáng soi rọi càng thêm đẹp mắt.

Nhẹ nhàng cúi người ấn xuống một nụ hôn lên trán thanh niên, liền nghe thấy đối phương thấp giọng thì thào: “Từ bỏ... Sev...” Khóe miệng hắn nhếch lên một độ cung đẹp mắt, đang muốn cúi người xuống tiếp thì một cái đầu nho nhỏ ló ra từ cửa phòng. Một đầu tóc ngắn màu đen, trên gương mặt nhỏ xinh là một đôi mắt xanh lục linh động, cái miệng nho nhỏ mở ra, non nớt hỏi: “Cha, papa còn ngủ sao?”

Snape đứng thẳng dậy, ánh mắt dịu dàng nhưng biểu cảm vẫn hờ hững như trước, hắn gật đầu, nhưng thẳng bé không hề bị dọa bởi sự lãnh đạm ấy, hai chân ngắn ngủn chạy đến trước mặt cha mình, mở to đôi mắt

trông mong nhìn Snape. Trong lòng người đàn ông than thở một tiếng, nhẹ nhàng ôm lấy bé cưng đang nín ống quần của mình, hạ giọng nói: “Cullen, cha của con đang mệt lắm, hôm nay sang nhà Draco nhé?”

Cullen học theo cha của mình mà cau mày lại, nghiêm mặt nói: “Ồi, cha ơi, chẳng lẽ người nhấn tâm để con bị con công kia đuổi theo sao? Hơn nữa Draco chỉ biết gọi cha của mình, thật đáng xấu hổ!” Khóe miệng Snape co giật nghe miệng lưỡi cay độc của đứa con, cảm thụ mùi sữa đặc biệt chỉ thuộc về trẻ con, ánh mắt nhu hoà, “Như vậy con có thể ở trong phòng sách nhà Malfoy qua hôm nay, biết đâu con sẽ không để ý tới con công kia nữa.” Được rồi, có lẽ di truyền thật sự rất đáng sợ.

Bé Cullen sau khi nhận được nụ hôn mơ màng của papa thì để cha ôm tới trang viên Malfoy, Snape buông nó xuống, chào hỏi Narcissa xong thì liền rời đi, mà Cullen, không thể không đối mặt với cậu Tiểu Long bạch kim đối với nhóc nhiệt tình lạ thường kia.

“Cullen, mình chờ cậu lâu lắm rồi, cùng đi chơi đi, cha mình mới mua một cái chổi đồ chơi này!” Nhìn mái tóc thừa thớt được ép ra sau đầu của thằng bé, bĩu môi, cậu xác định dùng nhiều keo như vậy sẽ không bị trọc sớm? Bé nhớ mép tóc của chú Malfoy đã có dấu hiệu lui ra sau rồi nha.

“Draco, cha có giao bài tập cho mình. Cho nên...” Đôi mắt màu lam xám lấp lánh kia lập tức xám xịt, khóe miệng Cullen nhếch nhẹ một cái, quay đầu nói: “Ah, khi làm xong bài tập còn có thể chơi một chút nha.” Thấy khuôn mặt của Draco lại sáng lạn, mới ho nhẹ một tiếng cùng cậu bé đi đến phòng sách.

Ở ngay cầu thang. Lucius xoa trán nhìn biểu hiện của con trai mình, “Thật là... Huấn luyện còn chưa đủ sao? Di truyền của Severus thật mạnh mẽ mà...”

– Toàn Văn Hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/harry-potter-dong-nhan-yeu-nguoi-da-tro-thanh-thien-tinh>